BESTSELLER

FRUMOS ȘI CU INIMA DE GHEAȚĂ

LISA KLEYPAS

EDITURA MIRON

VA PUTEA EA SĂ-ȘI PĂSTREZE INIMA INTACTĂ
DUPĂ ÎNTÎLNIREA CU CEL MAI FERMECĂTOR BĂRBAT
PE CARE L-A CUNOSCUT VREODATĂ?

Devon Ravenel, cel mai fascinant și imoral libertin al Londrei, a moștenit de curînd titlul nobiliar de conte.

Însă noul său rang din înalta societate vine și cu responsabilități nedorite, precum și cu cîteva surprize. Domeniul lui este împovărat de datorii, iar cele trei surori inocente ale răposatului conte locuiesc în continuare în aceeași casă, împreună cu virtuoasa Kathleen, lady Trenear, o frumoasă văduvă tînără, deosebit de inteligentă, dar și foarte încăpățînată.

Între ea și Devon Ravenel începe un război al ambițiilor. Kathleen știe foarte bine că nu trebuie să aibă încredere într-un bărbat fără scrupule, care a cucerit și abandonat multe femei.

Va putea ea să-și păstreze inima intactă după întîlnirea fierbinte cu cel mai periculos și fermecător bărbat pe care l-a cunoscut vreodată ?

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

MARIUS MARIA

Capitolul unu

Hampshire, Anglia
August 1875

- De ce viața mea să fie distrusă, din cauza unui văr necunoscut, care a căzut de pe cal ? se lamenta Devon Ravenel.

- Theo nu a căzut, mai precis, îl corectă Weston, fratele lui mai mic. A fost aruncat.

- În mod sigur, la fel de nesuferit a fost pentru cal, ca și pentru mine. Devon se plimba nervos prin cameră. Dacă Theo nu și-ar fi rupt gîtul, mi-ar fi plăcut să i-l frîng eu, cu mîinile mele.

West îl privi exasperat, dar și amuzat.

- Cum poți să te plîngi, cînd ai moștenit titlul de conte, care îți aduce o moșie în Hampshire, terenuri în Norfolk, o casă la Londra...

- Și tot ce implică asta. Iartă-mi lipsa de entuziasm pentru pămînt și proprietăți, care nu vor fi niciodată ale mele și pe care nu le voi putea vinde niciodată.

- Poate vei reuși să scapi de implicații. În cazul ăsta, vei putea să vinzi totul și să scapi.

- Să dea Dumnezeu. Nu cred că-și închipuie cineva că pot să locuiesc aici, zise el dezgustat. Locul e un dezastru.

Amîndoi păşiseră pentru prima dată în Eversby Priory, domeniul ancestral al familiei, construit pe ruinele unei mănăstiri. Devon şi West nu văzuseră decît această încăpere care trebuia să-i impresioneze pe oaspeţi. Covoarele erau uzate, mobila scorojită, iar pereţii crăpaţi. Primele dovezi că lucrurile aveau să fie şi mai grave.

- Casa trebuie renovată, recunoscu West.

- Mai degrabă rasă de pe faţa pămîntului.

- Nu e chiar aşa...începu West, dar nu termină, fiindcă păşi într-o adîncitură a covorului. Ce naiba...?

Devon ridică marginea covorului şi observă o gaură în podea. Trînti covorul şi se duse la o fereastră cu vitralii. Plumbul de la îmbinarea sticlei colorate era corodat, balamalele şi cremoanele ruginite.

- De ce nu le-or fi reparat ? se întrebă West.

- Din lipsă de bani, evident.

- Dar cum a fost posibil? Un domeniu de douăzeci de mii de acri. Toţi arendaşii cred că scoteau un venit anual de...

- Domeniile unde se face agricultură nu mai aduc profituri.

- În Hampshire ?

- Nicăieri, spuse Devon, privind pe fereastră încruntat.

- Tu de unde ştii? întrebă fratele său.

- *Toată lumea* ştie, West. Preţul cerealelor e la pămînt. Cînd ai citit ultima dată ziarul *Times* ? Tu nu asculţi ce se discută la club sau prin localuri ?

- Nu, dacă subiectul este agricultura, replică West. Se așeză și își masă tîmplele. Nu-mi place chestia asta. Convenisem parcă să nu luăm nimic prea în serios.

- Eu încerc, dar moartea și sărăcia fac lucrurile să pară mai puțin amuzante. Devon își lipi fruntea de tocul ferestrei și spuse nostalgic: dintotdeauna mi-a plăcut să trăiesc confortabil, fără să muncesc cinstit o singură zi. Acum am *responsabilități.*

- Te voi ajuta să găsești moduri de a le evita. West scotoci prin buzunar și scoase o sticlă plată. Scoase dopul și luă o înghițitură.

- Nu e cam devreme? zise Devon surprins. Pînă la prînz te faci varză.

- Da, dar pentru asta, trebuie să încep de acum, zise West și mai luă o înghițitură.

Obiceiurile proaste, își zise Devon îngrijorat, puneau stăpînire pe fratele său mai tînăr. West era un bărbat înalt și chipeș, de douăzeci și patru de ani, cu o inteligență remarcabilă, pe care și-o folosea extrem de rar. Deși Devon nu dorea să se amestece în viața fratelui său, el observase acum cîțiva ani cît rău îi făcuse băutura. Știa că West ar fi respins orice sfat nedorit, așadar se abținu.

West puse sticla în buzunar, apoi îi zise fratelui său:

- Îți trebuie capital și un moștenitor. O soție bogată ar rezolva ambele probleme.

Devon se albi la față.

- Știi că nu mă voi însura niciodată. Cunoscîndu-și limitele, știa că nu putea fi nici soț, nici tată. Ideea de a repeta istoria copilăriei sale, cu el în rolul părintelui crud și indiferent, îi dădea fiori. Cînd voi muri, continuă el, tu vei moșteni tot.

- Chiar crezi că eu voi trăi mai mult ca tine ? întrebă West. Cu toate viciile mele ?

- Și eu am la fel de multe.

- Da, însă eu sînt mai entuziast în legătură cu ale mele.

Devon nu se putu abține din rîs.

Nimeni nu putea prevedea că ei erau singurii rămași din neamul Ravenel, nume care avea o istorie veche, din vremea cuceririi normande. Din nefericire, neamul lor era renumit doar pentru temperamentul aprig și impulsiv, iar ei doi cădeau pradă tuturor tentațiilor și păcatelor, detestînd virtutea, în consecință, se putea spune că vor muri mai repede decît se puteau reproduce.

Deși Devon și West erau de familie bună, ei nu făceau parte din elită, știind foarte bine cît de greu era să te menții într-o lume unde regulile complicate și ritualurile îi deosebesc pe aristocrați de oamenii de rînd. Devon știa că moșia Eversby era o capcană pentru el, fiindcă nu genera destul venit cu care să se autosusțină, așa că avea să-i consume venitul anual modest, îl va zdrobi, după care îl va distruge și pe fratele său.

- Ar fi bine ca neamul Ravenel să se încheie cu noi, zise Devon. Nu sîntem buni de nimic și cui o să-i pese dacă ne stingem ?

- Servitorii şi arendaşii vor protesta, fiindcă-şi vor pierde lefurile şi casele, zise West sec.

- Pot să se spînzure cu toţii. Îţi spun eu ce-i de făcut: în primul rînd le trimit pe văduva lui Theo cu surorile lui să-şi facă bagajele; mie nu-mi sînt de folos.

- Devon, îl atenţionă fratele său, cu vocea schimbată.

- Apoi voi găsi o cale să vînd proprietatea pe bucăţi. Dacă nu se va putea, voi scoate din casă tot ce-i de valoare, o voi dărîma şi o voi vinde piatră cu...

- *Devon*, insistă West, făcînd un semn spre uşă, unde apăruse o femeie subţirică, îmbrăcată în negru.

Văduva lui Theo.

Era fiica lordului Carbery, de origine irlandeză, proprietar al unei ferme din Glengariff. Se căsătorise cu Theo cu doar trei zile înainte ca el să moară. O asemenea tragedie, survenită la scurt timp după un eveniment fericit trebuie să fi fost un mare şoc. Devon intenţionase să-i trimită o scrisoare de condoleanţe, dar gîndul nu se mai materializase.

Probabil Devon i-ar fi trimis un mesaj, dacă nu şi-ar fi detestat vărul într-atît. Viaţa îl favorizase pe Theo: îi oferise bogăţie, privilegii şi frumuseţe, dar, în loc să fie recunoscător pentru norocul său, Theo fusese mereu arogant şi înfumurat. Ori de cîte ori se întîlneau, Devon şi Theo se luau la harţă, fiindcă Devon nu-i suporta insultele şi provocările. Nu putea minţi, spunînd că regretă că nu-şi va mai vedea vărul.

Cît despre văduva lui Theo...ea nu avea nevoie de compătimire. Era tînără, nu avea copii, iar moștenirea avea să-i aducă repede o altă căsnicie. Avea reputația de a fi frumoasă, dar acum acest aspect era greu de constatat, fiindcă vălul negru o învăluia într-o aură de mister. Un lucru însă era sigur: după cele auzite adineauri, precis îl disprețuia pe Devon.

Lui nici nu-i păsa.

Devon și West făcură o plecăciune protocolară, iar văduva le răspunse cu o reverență.

- Bun venit, milord. Și dumneavoastră, domnule Ravenel. Vă voi pune la dispoziție imediat o listă cu inventarul casei, pentru a putea face o selecție organizată a bunurilor de interes. Vocea ei trăda o educație aleasă, dar și o nervozitate circumstanțială.

Devon o urmări prin cameră, silueta ei prea firavă nefiindu-i tocmai pe plac, însă felul ei de a fi, stăpînirea de sine și capacitatea de a-și disimula sentimentele îl fermecaseră deja.

- Condoleanțe pentru pierderea suferită, zise el.

- Felicitări pentru ceea ce ați cîștigat.

- Vă asigur, zise Devon ușor stînjenit, că nu mi-am dorit titlul soțului dumneavoastră.

- Așa este, interveni West. Tot drumul de la Londra mi s-a plîns de asta.

Devon îl sfredeli cu privirea pe fratele său.

- Majordomul, Sims, vă va arăta domeniul și casa, cînd veți dori, spuse văduva. Fiind nefolositoare domniei

voastre, așa cum ați remarcat, mă voi retrage în camera mea pentru a împacheta.

- Lady Trenear, o întrerupse Devon, mi se pare că am pornit cu stîngul. Dați-mi voie să vă prezint scuzele pentru ofensa adusă.

- Nu e nevoie de scuze, milord. Nici nu mă așteptam la alte remarci din partea domniei voastre. Pot să întreb cît timp intenționați să rămîneți la Eversby Priory ?

- Două nopți, presupun. Diseară la cină, noi doi am putea discuta...

- Mă tem că nici eu, nici cumnatele mele nu vom fi prezente. Sîntem toate distruse de durere, așa că vom cina separat.

- Contesă...

Ea ieși, ignorîndu-l complet. Nu mai făcu nici o reverență. Uluit, dar și revoltat, Devon privi ușa, zicîndu-și că nici o femeie nu-l tratase *vreodată* cu atîta dispreț. Simțea că explodează. De ce naiba îl condamna ea pentru situația în care se găsea, deși nu fusese alegerea lui ?

- Ce am făcut, ca să merit asta ? întrebă el. West se strîmbă.

- În afara faptului că ți-a auzit intenția de a o alunga și de a–i distruge casa ?

- Dar mi-am cerut scuze !

- Niciodată nu le cere scuze femeilor. Asta confirmă faptul că ai greșit și le inflamează și mai tare.

Devon se jură că nu va tolera insolența unei femei care ar fi trebuit să-l ajute, nicidecum să dea vina pe el. Văduvă sau nu, va trebui să-i dea o lecție.

- Merg să discut cu ea, zise el înfuriat.

West se instală pe o canapea și își așeză o pernă sub cap.

- Trezește-mă și pe mine cînd ai terminat.

Devon o ajunse din urmă pe văduvă, care ajunsese la capătul holului principal.

- Așteaptă, strigă el în urma ei. Mai devreme nu am vorbit serios.

- *Ba da*, ai vorbit foarte serios. Se răsuci pe călcîie și îl privi insistent pe Devon.

Ai de gînd să distrugi moșia și toată moștenirea familiei dumitale, doar pentru niște scopuri egoiste.

- Uite ce e, zise el, ținîndu-și pumnii strînși, în toată viața mea a trebuit să am grijă doar de un apartament, o bucătăreasă, un valet și un cal. Acum va fi nevoie să am grijă de o proprietate în paragină, care include vreo două sute de ferme cu arendași. Consider că asta merită oarecare considerație, ba chiar compătimire.

- Bietul de tine. Ce greu trebuie să fie, ce dezavantaj să te gîndești și la alții în afară de propria persoană. Cu această replică usturătoare, ea dădu să plece, dar se opri lîngă o nișă din perete. Devon prinse momentul și îi blocă trecerea, punîndu-și mîinile de-o parte și de alta a nișei. O auzea cum gîfîie și, deși nu era mîndru de asta, simți o oarecare satisfacție, fiindcă o enervase.

- Lasă-mă să trec, spuse ea.

- Mai întîi spune-mi cum te cheamă, zise el fără a se clinti.

- De ce ? Oricum nu ți-aș permite să-mi folosești numele.

Exasperat, el o studie atent.

- Oare te-ai gîndit că avem mai mult de cîștigat dacă vom coopera, decît din ostilitate ?

- Mi-am pierdut soțul și căminul de curînd. Ce aș putea cîștiga eu, milord ?

- Poate ar fi bine să afli, înainte de a te decide să faci din mine dușmanul tău.

- Ai fost dușman dinainte să pui piciorul aici.

Devon se străduia să pătrundă cu privirea prin faldurile vălului negru.

- Chiar trebuie să porți nenorocirea asta pe cap ? o întrebă iritat. Parcă aș vorbi cu un abajur.

- Se numește voal de doliu și da, trebuie să-l port în prezența musafirilor.

- Dar eu nu sînt musafir. Sînt vărul tău.

- Doar prin căsătorie.

Observînd-o mai atent, Devon se mai liniști. Era atît de minionă și fragilă, iar acum era ca o rîndunică prinsă într-o cameră. Își domoli tonul.

- Haide, nu fii încăpățînată. Nu e nevoie să porți voalul în prezența mea, decît dacă plîngi, caz în care aș insista chiar eu să-l tragi peste față imediat. Nu suport să văd o femeie plîngînd.

Oare ce fel de femeie ar spune una ca asta, chiar dacă ar fi adevărat ? Devon apucă tivul voalului și îl ridică ușor.

- Nu te mișca. Îi trase voalul peste cap. Nu, stai pe loc. Noi doi vom sta față în față și vom încerca să avem o conversație civilizată. Sfinte Sisoe, atîția metri de voal ar ajunge pentru o velă de corabie...Devon tăcu, fiindcă îi văzu fața. O pereche de ochi în nuanța ambrei îl fixau. Încercă să o studieze cît mai bine. Era o femeie cum nu văzuse prea des.

Era mult mai tînără decît și-o imaginase, avea tenul alb și părul blond-roșcat. Pomeții alungiți și bărbia îngustă îi dădeau feței un aspect felin, neobișnuit. Buzele pline, conturate, îi completau perfect trăsăturile. Nu era o frumusețe, dar osatura feței îi conferea o distincție rară.

Rochia neagră, simplă, croită pe lîngă gît, căzînd în falduri bogate îi ascundea silueta. Purta chiar și mănuși, astfel că singurele porțiuni de piele vizibile erau cele de la gît și față. Privi gîtul ei subțire, fin, unde lateral i se vedea pulsul și simți imboldul de a o săruta chiar în locul acela, dorindu-și să o dezbrace de tot și să scotocească pe sub faldurile grele de material, care o ascundeau. Dacă ar fi fost o altă femeie, în alte circumstanțe, Devon ar fi sedus-o pe loc. Încercă să spună ceva coerent, pentru a întrerupe șirul fierbinte al scenariului erotic.

Spre surprinderea lui, ea rupse tăcerea.

- Mă numesc Kathleen.

Un nume irlandez.

- Cum de nu ai accent ?

- Am fost trimisă în Anglia de mică și am locuit în Leominster la niște prieteni de familie.

- De ce ?

- Părinții mei erau foarte ocupați cu caii lor, spuse ea ușor încruntată. Petreceau cîteva luni pe an în Egipt, de unde cumpărau cai pursînge arabi pentru ferma lor. Eu eram o...piedică. Prietenii lor, lordul și lady Berwick, și ei oameni pasionați de cai, s-au oferit să mă ia la ei și să mă crească alături de cele două fiice ale lor.

- Părinții tăi locuiesc tot în Irlanda ?

- Mama a murit, iar tata este acolo. Gîndurile parcă îi zburară aiurea. Mi l-a trimis pe Asad ca dar de nuntă.

- Asad, repetă Devon nedumerit.

Kathleen reveni la conversație, apoi roși pînă-n vîrful urechilor. Devon înțelese imediat.

- Calul care l-a trîntit pe Theo, spuse el în șoaptă.

- Nu a fost vina lui Asad. A fost antrenat necorespunzător, așa încît tata l-a recumpărat de la omul căruia i-l vînduse inițial.

- Și de ce ți-a dăruit ție un cal cu probleme ?

- Lordul Berwick mă lăsa mereu să antrenez mînji.

- Dar ești cît o vrăbiuță, comentă el, cercetînd-o atent.

- Nu ai nevoie de forță brută ca să pregătești un cal arab. Sînt o rasă foarte sensibilă; au nevoie de înțelegere și îndemînare.

Două lucruri care i-au lipsit lui Theo. Ce prostie din partea lui să-și rișteze propriul gît și pe cel al unui animal valoros.

- Cumva Theo a încercat să se dea în spectacol ? Devon nu rezistă să întrebe.

- A avut un acces de furie. Nimeni nu l-a putut contrazice.

Comportament tipic pentru un Ravenel.

Dacă încerca cineva să-l contrazică pe Theo, sau să-i refuze ceva, atunci exploda. Probabil Kathleen crezuse că îl poate îndupleca, dar ea nu știa că firea unui Ravenel era mai presus de simțul autoconservării. Devon ar fi dorit să se poată considera superior acestei atitudini, dar îi căzuse și el pradă de nenumărate ori în trecut, alunecînd pe panta sumbră a furiei nestăpînite. Părea ceva cu care te poți mîndri, pînă ce apăreau consecințele.

Kathleen își încrucișă brațele la piept.

- Unii au fost de părere că trebuia să-l ucid pe Asad după accident. Ar fi fost un gest crud și nedrept să-l pedepsesc pe el, deși nu era vinovat.

- Te-ai gîndit să-l vinzi ?

- Dar nu aș vrea. Chiar dacă voiam, tot trebuia să-l antrenez mai întîi.

- Aș vrea să văd împrejurimile, spuse Devon. Vrei să mă însoțești ?

Kathleen păru tulburată și făcu un pas înapoi.

- Voi aranja cu grădinarul să te conducă, se eschivă ea.

- Te-aș prefera pe tine, spuse Devon, apoi făcu o pauză și întrebă intenționat: doar nu te temi de mine, nu-i așa ?

- Sigur că nu, răspunse ea imediat.

- Atunci însoțește-mă.

Kathleen îi ignoră brațul oferit, în schimb îl privi insistent.

- Nu-l invităm și pe fratele tău ?

- El moțăie acum, zise Devon.

- La ora aceasta ? Nu se simte bine ?

- Ba da, dar are un program de pisică. Lungi perioade de somn, întrerupte de scurte perioade de toaletă personală.

Deși Kathleen încercă să rămînă serioasă, el observă un surîs ascuns pe buzele ei.

- Atunci să mergem, murmură ea și o luă înainte, iar el o urmă supus.

Capitolul doi

După doar cîteva minute în compania lui Devon Ravenel, Kathleen nu mai simțea nici urmă de îndoială că zvonurile despre el erau reale. Era un egoist ticălos. Un crai respingător și necioplit.

Era atrăgător...nu putea nega asta. Deși nu era genul lui Theo, care fusese binecuvîntat cu trăsături fine și un păr de aur, ca un Apollo. Devon Ravenel era un brunet îndrăzneț și chipeș, care emana cinism și își arăta cei douăzeci și opt de ani. De fiecare dată cînd privea în ochii aceia albaștri, profunzi, simțea o strălfulgerare stranie.

Părea exact genul de bărbat despre care o avertizase lady Berwick.

- Vei întîlni bărbați care vor încerca să te îmbrobodească, draga mea. Bărbați fără scrupule, care se vor folosi de minciuni și de farmecele lor seducătoare, pentru a distruge reputația tinerelor, adică pentru orgoliul lor. Cînd te vei afla în compania unor astfel de oameni ticăloși, să fugi cît de departe vezi cu ochii.

- Dar cum pot ști că omul e un ticălos ? o întrebase Kathleen.

- După sclipirile înșelătoare din privirea lui și după farmecul afișat. Persoana lui îți poate provoca niște senzații absolut înșelătoare. Acești bărbați sînt o prezență fizică intensă, care emană o "forță animalică", așa cum o numea mama mea. Înțelegi asta, Kathleen ?

- Cred că da, spusese ea, deși pe atunci nu înțelegea.

Acum Kathleen știa exact ce încercase să-i spună lady Berwick. Bărbatul lîngă care mergea poseda spirit animalic din belșug.

- Din cîte am văzut pînă acum, remarcă Devon, ar fi mult mai rezonabil să pui la pămînt mormanul ăsta de cărămizi și lemne putrezite, decît să încerci să-l repari.

- Eversby Priory este monument istoric, zise Kathleen contrariată. Are patru sute de ani vechime

- Ca și instalațiile sanitare, pun pariu.

- Instalațiile sanitare sînt în ordine, zise ea defensiv.

- Destul de în ordine încît să pot face un duș ? întrebă el sceptic.

- Nu poți face un duș, recunoscu ea.

- Atunci o baie măcar ? Perfect. În ce vas modern mă voi scălda diseară ? Într-o vadră ruginită ?

Deși era mîhnită, Kathleen nu reuși să-și ascundă zîmbetul din nou.

- Într-o cadă portabilă din tablă, spuse ea cu mîndrie.

- Nu există căzi din oțel în nici una dintre băi ?

- Mă tem că nu avem băi. Cada îți va fi adusă în cameră, apoi va fi luată, după ce ai terminat.

- Dar aveți apă la robinet ? În vreun loc ?

- La bucătărie și în grajduri.

- Măcar toalete există în casa aceasta, desigur.

Ea îl privi dezaprobator, stînjenită de subiectul delicat.

- Dacă nu ești prea delicată să antrenezi cai și știi bine ce direct își rezolvă ei funcțiile fiziologice, cu siguranță te poți concentra să-mi spui cîte toalete există în casa aceasta.

Ea roși, apoi reuși să articuleze:

- Nici una. Avem doar oale de noapte în fiecare cameră, iar ziua folosim o toaletă din curte.

El o privi și păru indignat de idee.

- *Nici una* ? Cîndva această proprietate era una dintre cele mai prospere din Anglia. De ce naiba nu s-au tras țevi pentru canalizare ?

- Theo spunea că, după părerea tatălui său, nu existau motive, fiindcă aveau foarte mulți servitori.

- Sigur că da. Ce activitate încîntătoare, să alergi pe scări în sus și în jos cu ligheane cu apă. Ca să nu mai vorbim de oalele de noapte. Cît de mulțumiți trebuie să fie servitorii, fiindcă nimeni nu le-a răpit încă această plăcere supremă.

- Nu trebuie să fii sarcastic, zise ea. Nu a fost decizia mea.

Tot drumul prin grădină Devon nu încetase să comenteze.

Kathleen își amintea cum îi descrisese Theo pe Devon și pe fratele său, subliniind asocierea lor cu păturile inferioare ale societății, precum și preferința lor pentru localuri de pierzanie și case de pariuri. Weston renunțase la studiile de la Oxford fiindcă nu voia să stea acolo fără Devon. Kathleen își amintea că Theo avea o aversiune mare față de Devon, iar acum, ca o ironie a sorții, omul acesta îi luase locul.

- De ce te-ai măritat cu Theo? o surprinse Devon cu întrebarea lui. Mariaj din dragoste ?

- Aș prefera să ne limităm conversația la subiecte neutre, zise ea încruntată.

- Subiectele neutre sînt extrem de plictisitoare.

- Chiar și așa, lumea s-ar aștepta ca un bărbat de talia ta să fie desăvîrșit sub acest aspect.

- Așa era Theo ? întrebă el cu șiretenie.

- Da.

- Nu prea l-am văzut demonstrîndu-și această abilitate, mîrîi Devon. Probabil nu am putut observa din pricina pumnilor, de care trebuia să mă feresc mereu.

- Cel mai rezonabil ar fi să spunem că tu și Theo nu ați dat ce aveați mai bun fiecare.

- Nu. Ne asemănam prea mult, din punct de vedere al defectelor. Adăugă apoi pe un ton ironic: și se pare că eu nu am nici una dintre virtuțile sale.

Kathleen nu mai spuse altceva. Înainte de a se căsători, credea că-l cunoaște bine pe Theo, cu defectele și calitățile lui. În cele șase luni dinaintea nunții partici-

paseră la serate dansante, baluri și partide de călărie. Theo era fermecător, deși Kathleen primise avertizări despre firea vulcanică a neamului Ravenel. Îl iubea prea mult, ca să asculte de prieteni. Tîrziu aflase Kathleen o crudă realitate a vieții: nu poți cunoaște un bărbat decît atunci cînd trăiești cu el.

- Spune-mi despre surorile lui, zise Devon. Sînt trei, parcă. Toate nemăritate ?

- Da, milord.

Cea mai mare, Helen, avea douăzeci și unu de ani. Gemenele, Cassandra și Pandora, aveau nouăsprezece. Nici Theo, nici tatăl lui nu le-au trecut pe fete în testament. Era practic imposibil ca o fată cu sînge albastru, dar fără zestre, să atragă un pretendent corespunzător. Noul conte nu avea legal nici o obligație să le asigure ceva.

- Fetele au fost introduse în societate ? voi el să știe.

- De patru ani sînt tot în doliu. Mama lor a murit prima, apoi contele. Anul acesta era cazul să iasă din doliu, dar acum...

Devon se opri și se opri și ea.

- Trei tinere necăsătorite, fără venituri și fără zestre, spuse el, care nu se pot angaja, dar sînt prea educate pentru a se mărita cu bărbați de rînd. După ani de zile de izolare în provincie, presupun că sînt plicticoase ca o zeamă lungă.

- Nu sînt plicticoase. De fapt ele...un țipăt strident îi opri fraza.

- Ajutor ! Sînt atacată de fiare sălbatice ! Fie-vă milă, corcituri sălbatice ! se auzi o voce feminină piţigăiată, evident alarmată.

Devon reacţionă imediat, alergînd spre aleea de unde se auzeau strigătele. O fată îmbrăcată în negru alerga prin iarbă, iar pe urmele ei doi căţei de rasă săreau la ea, în joacă. În cele din urmă strigătele se metamorfozară în chicoteli, cînd fata se rostogoli în iarbă, cu cîinii lătrînd împrejurul ei, aşa că Devon îşi opri intervenţia.

- Se joacă, zise Kathleen, venind şi ea lîngă el. Sînt gemenele.

- Pe toţi dracii, mormăi Devon.

- Înapoi, căţei nătărăi, strigă Cassandra, apărîndu-se cu o creangă folosită pe post de spadă. Sau vă tai fundurile alea grase şi le dau la rechini ! Apoi rupse creanga şi o aruncă. Aport, păroşilor, strigă ea. Cîinii alergau veseli să aducă beţele aruncate.

Pandora se tot rostogolea prin iarbă şi-i zări pe cei doi.

- Hei, plimbăreţilor, strigă ea entuziasmată. Nici una dintre fete nu purta bonetă pe cap şi nici mănuşi. Pandorei îi lipsea una dintre manşete, iar fusta Cassandrei era sfîşiată.

- Fetelor, unde vă sînt voaletele ? le întrebă Kathleen cu blîndeţe.

Pandora îşi îndepărtă o şuviţă de pe frunte.

- Pe a mea am folosit-o ca plasă de pescuit, iar pe a Cassandrei am folosit-o ca să spălăm nişte mure.

Înfățișarea lor dezordonată și obrajii purpurii emanau o veselie molipsitoare.

Cassandra și Pandora stătuseră departe de lume prea mult timp. Kathleen le compătimea, pentru că afecțiunea lordului Trenear și a soției sale fusese concentrată exclusiv asupra lui Theo, unicul fiu, a cărui naștere le asigurase viitorul familiei și al titlului. Au sperat să mai apară un moștenitor, dar venirea pe lume a celor trei fete a fost considerată un dezastru. Părinților dezamăgiți le-a fost ușor să o ignore pe Helen, care era ascultătoare și liniștită. Cele două gemene neastîmpărate fuseseră lăsate complet de capul lor.

Kathleen o ajută pe Pandora să se ridice.

- Dragă, azi dimineață ți-am amintit că vom avea oaspeți. Speram că veți alege o activitate mai liniștită. Cum ar fi cititul...

- Am citit toate cărțile din bibliotecă, zise Pandora. De trei ori.

Veni și Cassandra, însoțită de cîini.

- Tu ești contele ? îl întrebă ea pe Devon.

- Da, îmi pare rău, zise el aplecîndu-se să mîngîie un patruped. Nu am cuvinte să-ți spun ce mult mi-aș fi dorit ca fratele vostru să mai fie în viață.

- Milord, începu Kathleen, ți le prezint pe lady Cassandra și pe lady Pandora.

Devon le studie pe cele două și o găsi pe Cassandra puțin mai drăguță, cu părul ei blond și ochii mari, albaștri, în vreme ce Pandora era mai slabă, șatenă și cu o față mai ascuțită.

- Îl cunoșteai pe Theo ? îl întrebă Cassandra.

- Puțin.

- L-ai plăcut ? îl întrebă ea.

- Mă tem că nu, răspunse el. Se lăuda mai tot timpul.

- Milord, îi întrerupse Kathleen, mergem în seră ?

- Sigur că da.

- Putem să venim și noi ? întrebă Cassandra.

- Nu, dragă, voi mergeți în casă și schimbați-vă rochiile.

- Ce bine că avem cu cine să luăm cina, exclamă Pandora. Mai ales că ești venit de la Londra. Vreau să aflu tot despre Londra.

Devon se uită la Kathleen întrebător. Ea le răspunse imediat gemenelor:

- I-am explicat lordului Trenear că sîntem în doliu și luăm cina separat.

Cuvintele ei stîrniră un val de proteste.

- Dar, Kathleen, e așa de plictisitor fără oaspeți...

- Ne vom purta frumos, promitem...

- Sînt verii noștri !

- Ce rău ne pot face ?

Kathleen știa că fetele erau dornice de orice noutate, dar bărbatul acesta intenționa să le izgonească din singurul cămin pe care-l cunoscuseră vreodată, iar fratele lui, Weston, nu părea cu nimic mai bun. După cum se vedea, o pereche de crai nu sînt o companie potrivită pentru fetele nevinovate, mai ales cînd aceste fete sînt incapabile să-și controleze comportamentul.

- Mă tem că nu se poate, zise ea cu severitate în glas. Îi vom lăsa pe conte și pe fratele său să mănînce liniștiți.

- Dar Kathleen, imploră Cassandra, nu ne-am mai distrat de multă vreme.

- Sigur că nu, încuviință Kathleen, simțindu-se oarecum vinovată. Oamenii nu se distrează, atunci cînd sînt în doliu.

Kathleen și Devon se îndreptară spre o cărare pietruită.

- Ei ? zise ea după cîteva minute. Nici o critică ?

- Păi ce aș mai putea spune ?

- Trebuie să recunosc, începu Kathleen, e păcat că două tinere istețe vor mai sta un an izolate, cînd deja au trecut patru. Nu știu cum să mă descurc cu ele.

- Nu au avut niciodată o guvernantă ?

- Am înțeles că au avut cîteva, dar nici una nu a rezistat mai mult de două luni.

- E chiar așa greu de găsit o guvernantă potrivită?

- Bănuiesc că guvernantele erau competente. Problema e cum să dai lecții de comportament unor fete care nu sînt motivate să învețe ?

- Dar lady Helen ? Și ea are nevoie de aceleași lecții ?

- Nu. Ea a beneficiat de profesori particulari, de lecții și are o fire mult mai blîndă.

Se apropiau de seră.

- Dacă fetele vor să zburde în aer liber, în loc să stea într-o casă mohorîtă, zise Devon, nu văd ce rău le-ar face. De fapt, ce rost are să acoperi ferestrele cu voaluri negre, atît de urîte ? De ce nu le dai jos, să lași soarele să intre ?

- Ar fi necuviincios să dăm jos doliul atît de devreme, zise Kathleen revoltată.

- Chiar și aici ?

- Hampshire nu e deloc ultima frontieră a civilizației, milord.

- Totuși, cine ar obiecta ?

- Eu. Nu pot întina amintirea lui Theo în modul acesta.

- Pentru Dumnezeu, el nu știe. Nu ajută pe nimeni, nicidecum pe vărul meu, ca toată casa să fie scăldată în tristețe. Nu pot concepe că el ar fi dorit asta.

- Nu l-ai cunoscut îndeajuns, încît să judeci ce ar fi dorit el, replică dur Kathleen. Oricum, regulile trebuie respectate.

- Dar dacă regulile fac mai mult rău decît bine ?

- Doar fiindcă *tu* nu înțelegi sau dezaprobi ceva, asta nu înseamnă că nu merită.

- De acord, dar nu poți nega că anumite tradiții au fost inventate de idioți.

- Nu doresc să discut despre asta, spuse Kathleen, iuțind pasul.

- De exemplu duelul, continuă Devon, urmînd-o. Sacrificiul uman. Posibilitatea de a avea mai multe soții – sînt sigur că regreți dispariția acestei tradiții.

- Probabil că ai fi avut zece soții, dacă ai fi putut.

- Aș fi destul de nefericit și cu una singură.

- Milord, zise ea revoltată, sînt *văduvă*. Chiar nu poți purta o conversație adecvată, dată fiind situația în care mă aflu ?

- Dar ce se poate discuta cu văduvele ? întrebă el.

- Oricum, nu lucruri triste, șocante sau inadecvat-amuzante.

- Atunci eu nu mai am nimic de spus.

- Slavă cerului, conchise ea, iar el zîmbi.

- Ce suprafață are proprietatea ? întrebă, vădit interesat de peisaj.

- Aproape douăzeci de mii de acri.

- Iar serele...ce este în ele ?

- O livadă de portocali, o vie, încăperi pentru piersici, ferigi și flori, iar aici avem orhidee. Spunînd acestea, deschise ușa primei sere, iar Devon o urmă în interior.

Parfumul delicat de orhidee era foarte evident. Mama lui Theo, Jane avea o pasiune pentru florile exotice și ea cultiva orhidee aduse din întreaga lume.

În interior Kathleen zări silueta subțiratică a Helenei, care se ocupa de cele peste două sute de ghivece cu orhidee. Helen îi văzu pe cei doi și-și acoperi fața cu voalul cernit.

- Nu te mai osteni, îi zise Kathleen. Lord Trenear este împotriva voalurilor de doliu.

Cum îi plăcea să facă pe placul celorlalți, Helen o ascultă și se apropie de ei. Deși nu era frumoasă ca

surorile ei, Helen era atrăgătoare prin pielea deosebit de albă și părul blond.

- Îmi cer scuze că te întrerup de la treabă, îi zise Devon după ce au fost prezentați.

- Nicidecum, milord, zise ea, zîmbind sincer. Mă uitam doar la orhidee, să nu le lipsească nimic.

- Dar cum știi dacă le lipsește ceva ? întrebă Devon.

- După culoarea frunzelor, sau aspectul petalelor. Caut semne ale unor dăunători și memorez care dintre soiuri preferă umiditatea și care nu.

- Mi le arăți și mie ? Devon păru interesat.

Helen acceptă și îi arătă o specie aparte.

- Uite aici colecția mamei mele. Preferata ei era *Peristeia Elata*, spuse ea, indicînd un ghiveci. Partea centrală a florii seamănă cu o porumbiță, observi ? Și aceasta, *Dendrobium Aemulum,* se numește așa din cauza petalelor...se opri și o privi pe Kathleen cu subînțeles. Cumnata mea nu e mare amatoare de flori, adăugă ea.

- Le detest, spuse Kathleen strîmbînd din nas. Niște flori pretențioase, prea mirositoare, cărora le trebuie o veșnicie pînă înfloresc. Unele au chiar un miros ciudat.

Helen zîmbi și-l conduse pe Devon printre alte ghivece, explicîndu-i cum se udă și cum se menține temperatura constantă în seră.

Kathleen simți o dezagreabilă premoniție cînd remarcă privirea vădit interesată cu care Devon o urmărea pe Helen. El și fratele lui erau exact tipul de crai care nu se dădeau înapoi de la nimic, frumoși la exterior, dar ticăloși și cruzi în interior. Kathleen își zise că era foarte bine să plece cît mai repede cu surorile Ravenel de pe proprietate, spre binele lor.

Se gîndise deja că pensia ei după soț va fi de ajuns pentru a le ajuta pe cele trei, intenționînd să caute o căsuță unde să-și ducă traiul împreună, sau chiar puteau închiria niște camere, suplimentîndu-și veniturile și cu lucrări de broderie. Oricît de multe greutăți ar fi avut de înfruntat, se gîndi că orice era mai bine, decît să le lase pe cele trei făpturi neajutorate la mila lui Devon Ravenel.

Capitolul trei

Mai spre seară Devon și West se aflau la cină, în splendida sufragerie dărăpănată. Mîncarea era delicioasă, spre mirarea lor, iar supa de castravete, fazanul la cuptor cu sos de portocale și budinca îndulcită au fost exact pe gustul lor.

- L-am rugat pe intendentul casei să-mi descuie beciul, ca să arunc o privire asupra colecției de vinuri, spuse West. E o provizie pe cinste. Sînt cel puțin zece soiuri de șampanie de import, douăzeci de soiuri de cabernet, tot atîtea de Bordeaux și multe sticle cu coniac franțuzesc.

- Poate dacă aș bea destul din ele, nu aș mai observa cum casa se prăbușește peste noi, comentă Devon.

- Nu sînt semne evidente de șubrezire a fundației. Nu am observat nici pereți crăpați vizibil.

Devon îl privi cu atenție, plăcut surprins.

- Pentru un bărbat care e mai mult beat decît treaz, ai observat destul de multe.

- Chiar așa ? West păru tulburat. Iartă-mă, dacă am început să devin lucid din greșeală. Întinse mîna spre paharul cu vin. Eversby Priory e una dintre cele mai

grozave moșii din Anglia. Poate mîine ieșim la o vînătoare de cocoși ?

- Splendid, zise Devon, de-abia aștept să-mi încep ziua omorînd ceva.

- Pe urmă ne vedem cu avocatul și cu agentul imobiliar, pentru a afla ce să facem cu locul acesta. West îl privi nerăbdător. Nu mi-ai zis ce s-a întîmplat mai devreme, cît ai fost pe afară cu lady Trenear.

Devon ridică din umeri ușor nemulțumit.

- Nu s-a întîmplat nimic.

După ce i-a prezentat-o pe Helen, Kathleen fusese foarte distantă și retrasă cînd au continuat cu turul serei. La despărțire ea părea mai degrabă ușurată, ca și cînd ar fi încheiat o sarcină neplăcută.

- A purtat voalul negru tot timpul ? întrebă West.

- Nu.

- Cum arată ?

- Dar ce importanță are ? spuse Devon ironic.

- Sînt curios. Theo avea gusturi bune la femei – nu s-ar fi însurat cu una urîtă.

Devon se concentră asupra vinului din pahar. Îi venea greu să o descrie pe Kathleen. Putea spune că are părul blond-roșcat, ochi căprui, migdalați ca de pisică. Putea spune că are pielea albă, că se mișcă ușor, cu grația unui atlet constrîns de dantelă și falduri de mătase. Dar nimic nu putea explica fascinația pe care o simțea pentru ea, și nici faptul că ea ar fi avut puterea să descuie o nișă, unde se ascundea un sentiment nou pentru el, numai dacă ar fi dorit să încerce.

- Dacă ar fi să ne luăm doar după înfățișare, începu Devon, e destul de plăcută cît să te culci cu ea. Dar are temperamentul unui bursuc momit. Vreau să scap de ea cît mai repede posibil.

- Dar surorile lui Theo ? Ce se va alege de ele ?

- Lady Helen poate fi angajată ca guvernantă, cred. Doar că nici o femeie măritată, cu mintea întreagă, nu ar angaja o fată drăguță ca ea.

- E drăguță ?

Devon îl privi suspicios.

- Stai departe de ea, West. *Foarte* departe. Nu o căuta, nu-i vorbi, nici măcar să nu te uiți al ea. Asta e valabil și pentru gemene.

- De ce ?

- Sînt fete nevinovate.

West îl privi cu nonșalanță.

- Chiar sînt flori atît de fragile, încît să nu-mi poată tolera compania nici măcar cîteva minute ?

- Fragil nu e cuvîntul pe care l-aș folosi. Gemenele au stat închise pe moșie ca o pereche de vulpi. Nu au ieșit în lume și par mai degrabă sălbatice. Dumnezeu știe ce aș putea face eu pentru ele.

- Mi-e milă de ele, dacă vor ieși în lume fără protecția unui bărbat.

- Asta nu e treaba mea, zise Devon luînd carafa cu vin, apoi își reumplu paharul. Au fost responsabilitatea lui Theo, nu a mea.

- Presupun că aici vine rolul din piesă, continuă West, cînd un erou nobil apare și salvează domnișoarele, restabilind situația.

Devon se frecă la ochi.

- Adevărul este, West, că nu aș putea salva nici afurisita asta de proprietate, nici pe bietele domnișoare, chiar dacă mi-aș dori asta. Nu aș fi niciodată un erou și nici nu doresc să fiu.

- ...cum răposatul conte nu a avut moștenitori legitimi de sex masculin, spunea avocatul familiei a doua zi de dimineață, - conform dreptului legal al continuității, care susține moștenirea inalienabilă, înțelegerea a expirat.

Tăcerea se lăsă în salon, iar Devon ridică privirea de pe un teanc de ipoteci, registre contabile și titluri de proprietate. Se întîlnise cu agentul imobiliar și cu avocatul, respectiv domnul Totthill și domnul Fogg, fiecare la rîndul său neavînd sub nouăzeci de ani.

- Și asta ce înseamnă ? întrebă Devon.

- Că proprietatea îți revine dumitale în întregime și că poți face tot ce dorești cu ea, milord, spuse Fogg, ajustîndu-și monoclul, ca să-l privească mai bine. În prezent nu mai ești obligat să păstrezi moștenirea.

Devon se uită la West, care stătea lungit pe o canapea. Răsuflară ușurați. *Slavă Domnului.* Putea să vîndă proprietatea pe bucăți sau în întregime, plătea datoriile și își continua viața fără nici o altă obligație.

- Voi fi onorat să vă ajut să anulați inalienabilitatea, milord, spuse Fogg.

- Nu va fi nevoie.

Atît avocatul, cît și agentul imobiliar au rămas surprinși de replica lui Devon.

- Milord, începu Totthill, vă asigur de competența domnului Fogg în chestiuni ca aceasta. De două ori a asistat familia Ravenel pentru același lucru.

- Nu mă îndoiesc de competențele sale, continuă Devon relaxat. Totuși, nu vreau să fiu limitat de inalienabilitate, fiindcă intenționez să vînd moșia.

Toți tăcură la acest anunț.

- La ce parte vă referiți ?

- La totul, inclusiv casa.

Consternați, cei doi începură să protesteze... Eversby Priory era o moștenire istorică, dobîndită prin sacrificiul strămoșilor...Devon nu ar putea păstra o poziție respectabilă, fără niște fragmente din proprietate...cu siguranță nu dorea să-și dezonoreze viitorul moștenitor, lăsîndu-l cu un titlu, dar fără terenuri.

Devon era disperat și le făcu semn celor doi să tacă.

- Să încerc să păstrez Eversby Priory presupune un efort mai mare decît valoarea ei, explică el sec. Nici un bărbat înțelept nu ar proceda altfel. Cît despre moștenitorii mei, nu va exista nici unul, fiindcă nu intenționez să mă însor.

Administratorul moșiei îi ceru disperat ajutorul lui West.

- Domnule Ravenel, nu puteți să-l sprijiniți pe fratele dumneavoastră în această nebunie.

West întinse mîinile, cîntărind imaginar niște greutăți și spuse:

- Pe de o parte există o viață de responsabilități, datorii și trudă. Pe de altă parte este libertatea și plăcerea. Chiar credeți că are de ales ?

Înainte ca vreunul să răspundă, Devon interveni:

- Direcția e stabilită. Pentru început, am nevoie de o listă cu investițiile, datoriile și titlurile de proprietate, precum și de inventarul complet al articolelor din casa de la Londra. Aici intră picturile, tapițeriile, covoarele, mobila, statuile, argintăria și conținutul serelor, grajdurilor și trăsurile.

Totthill întrebă:

- Doriți o estimare a șeptelului, milord ?

- Evident.

- Dar nu și calul meu, se auzi o voce nou-venită. Toți priviră spre ușă, unde Kathleen stătea mîndră ca o statuie. Pursîngele arab este al meu, zise ea, privindu-l pe Devon.

- Intri vreodată într-o cameră ca toată lumea ? o întrebă el, rămînînd așezat, cînd ceilalți s-au ridicat în picioare. Ori ai obiceiul să apari așa, ca din senin ?

- Voiam doar să-ți fie clar că vei șterge calul meu de pe inventarul prăzilor tale.

- Lady Trenear, interveni domnul Fogg, regret să spun, dar în ziua nunții dumneavoastră, ați renunțat la toate drepturile asupra bunurilor mobile.

- Am dreptul să păstrez tot ce am adus cu mine ca proprietate și bunuri în această căsătorie.

- Ca proprietate, acceptă Totthill, dar nu ca bunuri. Legea este destul de complexă în această privință. Nici un tribunal din Anglia nu va privi o femeie măritată ca pe o entitate legală separată. Calul a fost al soțului dumneavoastră, iar acum aparține lordului Trenear.

Kathleen se albi ca varul, apoi deveni stacojie.

- Lord Trenear dorește să sfîșie domeniul, cum face un șacal cu un cadavru descompus. De ce să primească el un cal pe care eu l-am primit de la tata ?

Înfuriat de cutezanța lui Kathleen de a-l desconsidera în fața celorlalți, Devon se ridică și din trei pași ajunse lîngă ea. Oricît de surprinsă era, nu se clinti, deși el era mult mai înalt.

- Naiba să te ia, zise el înfuriat. Nu e vina mea.

- Ba este. Cauți numai scuze pentru a vinde Eversby Priory, fiindcă nu vrei să accepți provocarea.

- Ar fi o provocare, doar dacă ar exista și o șansă de succes. Aici e un dezastru. Lista creditorilor e mai lungă decît brațul meu, cuferele sînt goale, iar veniturile anuale sînt reduse la jumătate.

- Nu te cred. Plănuiești să vinzi domeniul pentru a-ți achita datorii personale, care nu au nici o legătură cu Eversby Priory.

Devon simți că trebuie să spargă ceva. În viața lui nu fusese pus într-o asemenea situație. Iar această femeie îl acuza și-l insulta.

- Nu am avut nici o datorie, mîrîi el amenințător, pînă să moștenesc mizeria asta.

Sfinte Sisoe, dar soțul tău nu ți-a explicat niciodată cum stă treaba cu o moșie ? Chiar nu ai știut nimic despre cît de disperată era situația lui, cînd v-ați căsătorit ? Nu mai contează, cineva trebuie să privească realitatea și se pare că eu sînt acela. Se întoarse cu spatele la ea și merse la birou. Prezența ta nu mai este dorită, o anunță, vei pleca în momentul acesta.

- Eversby Priory supraviețuiește de patru sute de ani revoluțiilor și războaielor străine, spuse Kathleen apăsat, iar acum un destrăbălat infatuat o va transforma în ruină.

De parcă el era singurul vinovat pentru situație. De parcă pe umerii lui apăsa povara ruinei proprietății. Ducă-se la naiba de femeie !

Devon făcu eforturi mari să se stăpînească. Își întinse picioarele relaxat și îl întrebă pe fratele său:

- West, ești sigur că vărul Theo a murit dintr-o căzătură ? Mie mi se pare mai plauzibil că a murit înghețat în patul conjugal.

West izbucni în rîs, neînțelegînd gravitatea și maliționzitatea remarcii.

Totthill și Fogg își plecară privirea în pămînt, iar Kathleen ieși din cameră trîntind puternic ușa.

- Frate, zise West ironic, asta a fost sub demnitatea ta.

- Nimic nu este sub demnitatea mea, replică scurt Devon, cu chipul împietrit. Știi asta prea bine.

Mult timp după plecarea lui Totthill și Fogg, Devon rămase la birou, meditînd. Deschise un registru contabil, pe care-l răsfoi dezinteresat, apoi îl auzi pe West intrînd, căscînd și mormăind ceva. Își desfăcu nodul cravatei, fiindcă simțea că se sufocă.

Ce n-ar fi dat să fie la Londra acum, pe o terasă, unde totul era comod, cunoscut și bine întreținut. Ar fi ieșit în Hyde Park să călărească de dimineață, ar fi luat masa la club. Apoi s-ar fi întîlnit cu amicii, ar fi umblat după fuste sau la teatru. Nici o responabilitate. Nimic de pierdut

Ce bine ar fi fost ca Theo să fi trăit, iar el să rămînă doar oaia neagră a familiei. Privi pe geam; cerul devenise plumburiu și norii amenințau cu ploaia.

- Milord, auzi o voce timidă. O recunoscu pe Helen, care intrase în cameră.

- Lady Helen, zise el, încercînd să pară agreabil.

- Scuze pentru deranj. Am venit să vă spun că se apropie furtuna și m-am gîndit să trimit un valet după Kathleen.

Devon nu știa că lady Kathleen ieșise din casă.

- Dar unde este acum ?

- A plecat la ferma unui arendaș dincolo de deal.

I-a dus doamnei Lufton un coș cu merinde, fiindcă tocmai a născut și e în convalescență. Am întrebat-o pe Kathleen dacă o pot însoți, dar a zis că preferă să meargă singură. Ar fi trebuit să se întoarcă deja, dar mă tem să nu o prindă furtuna.

Devon și-ar fi dorit mai mult ca orice pe lume să o vadă pe Kathleen udă-leoarcă și mînjită cu noroi.

- Nu e nevoie să trimiți valetul, spuse el. Sînt sigur că Lady Trenear va avea înțelepciunea să rămînă la adăpost pînă ce trece furtuna.

- Da, doar că va fi mult noroi și...

Din ce în ce mai bine. Kathleen înotînd prin noroi. Simțea cum imaginea tristă îl înviora. Merse la fereastră. Nu ploua încă, dar norii amenințau cu nuanțe vineții.

- Mai așteptăm puțin. Poate reveni în orice moment.

Fulgerele începură să brăzdeze cerul, iar tunetele rupeau liniștea cu bubuituri înfiorătoare. Parcă și ferestrele trosneau. Helen se apropie de el.

- Milord, știu că ați avut mai devreme un schimb de replici cu cumnata mea, dar...

- Schimb de replici ar presupune un ton politicos, explică el. Dacă ar fi continuat, ne-am fi sfîșiat în bucăți.

- Amîndoi vă aflați în circumstanțe dificile, spuse ea preocupată. De aceea oamenii spun adesea lucruri urîte. Totuși, dacă ați lăsa de-o parte diferendele cu Kathleen...

- Lady Helen...

- Spuneți-mi verișoară.

- Dragă verișoară, vei evita conflictele viitoare, dacă vei învăța să iei oamenii așa cum sînt ei de fapt, și nu cum ai dori tu să fie.

- Dar asta fac deja, spuse ea zîmbind.

- Dacă e așa, atunci înțelegi că lady Trenear și cu mine sîntem corecți în evaluarea reciprocă. Eu sînt ticălosul, iar ea este cățeaua fără suflet, care e pe deplin capabilă să-și poarte singură de grijă.

Helen făcu ochii mari, îngrijorată.

- Milord, deja o cunosc foarte bine pe Kathleen, dată fiind tristețea care ne-a unit după trecerea fratelui meu...

- Am îndoieli privind tristețea ei, o întrerupse Devon. După cum a recunoscut chiar ea, nu a vărsat o lacrimă la moartea fratelui tău.

- Ți-a spus ea asta ? Dar ți-a explicat de ce ? întrebă Helen. Devon dădu din cap că nu, iar atunci Helen bătu în retragere. Nu e treaba mea să vorbesc.

Devon voia să-și ascundă curiozitatea, așa că ridică din umeri, nonșalant.

- Nu te obosi atunci. Părerea mea despre ea oricum rămîne aceeași.

Exact cum intenționase, aparenta lui indiferență o împinse pe Helen la dezvăluiri.

- Dacă asta te ajută să o înțelegi pe Kathleen măcar puțin, atunci...juri pe onoarea ta să nu dezvălui ceți spun eu?

- Desigur, zise Devon. Cum el nu avea onoare, nu ezita niciodată să promită ceva.

Helen merse la fereastră, iar în depărtare se vedeau deja străfulgerări luminoase care luminau cerul întunecat.

- Văzînd-o pe Kathleen că nu plînge după accidentul lui Theo, am presupus că preferă să-și ascundă emoțiile. Oamenii au feluri diferite de a jeli. Într-o seară, cînd ședeam amîndouă în salon și coseam, am văzut-o că s-a înțepat și...nu a reacționat. Parcă nu ar fi simțit nimic. S-a uitat cum picătura de sînge își mărește volumul, iar eu nu am mai putut rezista. I-am bandajat degetul cu batista mea și am întrebat-o ce se întîmplă. Părea rușinată și tulburată, spunea că nu plînge niciodată, dar că sperase să verse măcar cîteva lacrimi pentru Theo. O clipă Helen se opri pentru a îndepărta vopseaua scorojită de pe marginea tocului ferestrei.

- Continuă, o îndemnă Devon interesat.

- Am întrebat-o pe Kathleen dacă-și amintește cînd a plîns vreodată. Mi-a zis că da, a plîns cînd era mică, în ziua cînd a plecat din Irlanda. Părinții ei îi spuseseră că pleacă toți într-o călătorie cu vaporul, în Anglia. Au ajuns la docuri, iar în clipa cînd Kathleen și doica ei au pășit pe pasarela pentru îmbarcare, atunci a înțeles că părinții nu le vor urma. Mama ei i-a spus că ea va merge la niște oameni cumsecade din Anglia, că va locui la ei, iar într-o zi ei o vor aduce înapoi, atunci cînd nu vor mai fi nevoiți să călătorească atît de mult. Kathleen a fost disperată,

dar părinții i-au întors spatele și au plecat, în timp ce doica o trăgea pe vapor. Helen tăcu și-l privi. Avea doar cinci anișori.

Devon murmură o înjurătură, dar rămase cu capul plecat, privind în gol.

- Ore în șir, după ce a urcat la bord, Kathleen a plîns în hohote și s-a văicărit în cabina lor, pînă ce doica s-a supărat și i-a zis: "Dacă insiști mai mult cu circul ăsta, plec și te las singură pe lume, și atunci nimeni nu va mai avea grijă de tine. Părinții tăi te-au trimis departe, fiindcă ești o povară". Helen se opri din nou. Evident, atunci Kathleen s-a liniștit pe loc. A înțeles avertismentul de a nu mai plînge niciodată; acesta era prețul supraviețuirii ei.

- Și părinții au trimis vreodată după ea ?

- Mă tem că aceea a fost ultima dată cînd Kathleen și-a văzut mama. Cîțiva ani mai tîrziu lady Carbery a murit de malarie, cînd revenea din Egipt. Cînd lui Kathleen i s-a spus de moartea mamei sale, evident că a resimțit o durere puternică, dar nu se putea refugia în plîns. La fel s-a întîmplat și la moartea lui Theo.

Stropi grei de ploaie începuseră să ropotească pe pervaz.

- Vezi tu, Kathleen nu este lipsită de suflet, murmură Helen. Ea poate resimți durerea profundă...doar că nu poate să o exprime.

Devon nu știa dacă e bine să o complimenteze pe Helen pentru dezvăluirile făcute. Nu dorea să o

compătimească pe Kathleen, însă faptul că părinții au abandonat-o la o vîrstă atît de fragedă o devastase. El mai înțelese și dorința ei de a evita amintirile dureroase și emoțiile puternice...nevoia arzătoare de a păstra închise anumite uși.

- Lordul și lady Berwick au fost buni cu ea ? întrebă el.

- Cred că da. Vorbește despre ei cu multă afecțiune. Familia era foarte strictă. Existau reguli impuse cu severitate. Probabil se punea prea mare accent pe stăpînirea de sine. Helen zîmbi. Singura excepție e permisă cînd e vorba de cai...toți sînt morți după cai. În seara dinaintea nunții lui Kathleen, la cină, au conversat cu entuziasm despre pedigree-uri și antrenamentul ecvestru, dezbătînd ore în șir despre mirosul din grajduri, ca fiind un parfum deosebit. Au ținut-o așa o oră. Theo era amuzat, dar și enervat, cred. Se simțea oarecum dat de-o parte, fiindcă el nu le împărtășea pasiunea pentru acest subiect.

Devon recunoscu în sinea lui dezinteresul vărului său pentru orice, dar nu spuse nimic, însă privi pe geam și văzu cum ploua cu găleata. Ideea că potopul ar fi surprins-o pe Kathleen nu îl mai înveselea.

- Aș dori să mă scuzi, lady Helen, zise el ridicîndu-se de la birou.

- Trimiți un valet după Kathleen? întrebă ea optimistă.

- Nu. Merg eu însumi după ea.

- Mulțumesc, milord, zise ea vădit mai liniștită. Ce suflet bun ai !

- Nu e vorba de bunătate, spuse el, înainte să iasă. Fac asta doar ca să–i văd gleznele îngropate în noroi.

Kathleen mergea repede pe poteca de pământ, strecurîndu-se printre tufișurile crescute peste măsură și printre stejarii bătrîni ai pădurii. Pomii fremătau la apropierea furtunii, iar păsările zburau ca săgețile peste rămurișul agitat de vînt.

Kathleen își strînse șalul pe lîngă corp, voind să se întoarca la familia Lufton, dar ideea îi venise prea tîrziu, deoarece deja parcursese jumătate de drum. Cerul se dezlănțuise și norii se goleau de apă, ploaia formînd o adevărată perdea albă, verticală, care obtura vederea.

Ar fi trebuit să-și dea seama după semne că avea să urmeze potopul, dar ciocnirea cu Devon o amărîse profund. Acum, după conversația cu doamna Lufton, se calmase și vedea situația mai clar. Discutase cu doamna Lufton fiindcă voia să știe dacă fuseseră făcute anumite modificări sau îmbunătățiri la casele de pe domeniu. Familia Ravenel se pare că nu s-a gîndit niciodată la asta, ba chiar în contratele de închiriere existau clauze, care le interziceau arendașilor să aducă orice fel de modificare, lucru care făcuse ca moșia Eversby Priory să rămînă pe loc în ultima sută de ani, comparativ cu alte proprietăți care adoptaseră tehnici agricole moderne, mărindu-și profitul.

Tot ce aflase de la femeie confirma spusele lui Devon. De ce nu-i explicase Theo nimic despre problemele financiare ale proprietății ? El îi spusese că au neglijat casa doar pentru ca să nu modifice nimic din ce făcuse defuncta lui mamă. Îi promisese că avea să comande perdele din mătase și tapet franțuzesc pentru pereți, draperii noi, covoare și mobilă nouă. Voia să aducă schimbări și la grajduri, i-a promis el, instalînd echipamente moderne pentru cai.

Crezuse toate poveștile spuse frumos de Theo, dar nimic nu s-a adeverit. El știa că în cele din urmă ea avea să afle că se confruntă cu grave probleme financiare.

Theo pierise, iar căsnicia lor se terminase chiar dinainte de a începe. Trebuia să uite trecutul și să-și lase viața să urmeze un nou drum.

Întîi de toate, deși nu voia să recunoască, știa că îl mințise pe Devon. De acord, era un misogin arogant, dar avea toate drepturile să decidă ce se va alege de Eversby Priory, fiindcă era a lui acum. Deoarece se comportase ca o scorpie, știa că trebuia să-și ceară scuze.

Kathleen se strecura cu greu printre crengile aplecate la pămînt, acum totuna cu noroiul care-i intrase deja în pantofi. Plecase de acasă în trombă, fără haine de ploaie, nefiind cu nimic superioară gemenelor, care aveau un comportament nesăbuit. Ploaia se întețea, cerul bubuia imediat după fiecare străfulgerare puternică, parcă iadul se dezlănțuise pe pămînt.

Pierdu șalul agățat într-o ramură mai groasă și merse mai departe cu greu, înfrigurată și udă pînă la piele, pînă ce observă prin perdeaua grea de ploaie o siluetă masivă și înlemni. Omul și calul făceau corp comun, dar ea desluși că monstrul era de fapt însuși Devon, călare pe un cal negru. Rămase absolut mută de uimire. Nu era îmbrăcat pentru călărie, nici nu purta mănuși. Purta o pălărie de grăjdar, cu boruri late, pe care probabil o împrumutase la plecare, în grabă.

- Lady Helen m-a rugat să vin după tine, strigă Devon. Poți veni cu mine călare, sau putem sta să ne certăm aici printre fulgere, pînă ce vom arde ca niște torțe. Personal, prefer varianta a doua, care ar fi mai bună decît să citesc toate catastifele contabile de acasă.

Kathleen îl privea și nu știa cum să reacționeze.

Practic, putea să meargă călare, împreună cu Devon pînă acasă. Problema nu ar fi fost calul, care era destul de solid ca să-i suporte pe cei doi în spatele său. Ea încerca să-și imagineze trupurile lor lipite...brațele lui înconjurînd-o...

Nu. Nu suporta apropierea nici unui bărbat. Carnea i se strîngea doar la acest gînd.

- Eu...nu pot călări cu tine. Deși intenționase să pară hotărîtă, îi tremura glasul, iar ploaia care îi șiroia pe obraji, o făcea să arate deplorabil.

Devon avea de gînd să spună ceva reprobabil, dar cînd o văzu așa firavă și udă leoarcă, i se înmuie inima.

- Atunci ia tu calul și eu vin pe jos.

Kathleen păru fulgerată de cuvintele lui.

- Nu, șopti ea, dar îți mulțumesc. Te rog, întoarce-te acasă.

- Vom merge amîndoi pe jos, spuse el imperativ, sau mergem călare împreună. Eu nu te las aici.

- Mă voi descurca perfect...spuse ea, apoi tresări, cînd un bubuit zgudui pădurea.

- Lasă-mă să te duc acasă, zise Devon, de data aceasta pe un ton blînd, de parcă ar fi fost într-un salon, nu în pădure, în mijlocul furtunii cu fulgere. Kathleen nu-l mai putea refuza acum, cînd îi vorbise atît de calm.

Calul se apropie și bătu cu copita în pămînt.

Trebuia să plece acasă cu el călare, spre disperarea ei. Nu avea de ales.

- Mai întîi vreau să-ți spun ceva, zise ea strîngîndu-și brațele la piept. Devon aștepta impasibil, privind-o cum înghite în sec, apoi vorbește precipitat. Ce am spus mai devreme în salon a fost urît din partea mea și incorect. Îmi cer scuze. Am greșit. Voi recunoaște asta în fața domnilor Totthill și Fogg, precum și în fața fratelui tău.

Expresia lui se schimbă brusc și zîmbi discret, iar ei începu să-i bată inima foarte tare în piept.

- Nu te mai formaliza cu scuze la ei. Oricum, pînă vom termina treaba toți trei mă vor face în toate felurile.

- Totuși, a fost nedrept din partea mea...

- Am uitat totul. Vino, furtuna se întețește.

Îi intinse mîna, iar Kathleen îl privi, neștiind dacă o va putea ridica din poziția în care se găsea. Devon înțelese nedumerirea ei.

- Sigur poți să mă ridici ? întrebă ea.

Devon păru ofensat.

- Doar nu sînt vreun slăbănog neîndemînatic, doamnă.

- Am fustele ude și sînt mai grea acum...

- Dă-mi odată mîna, zise el, iar ea se apropie. Cînd Devon o apucă ferm de antebrat, ea simți un fulger plăcut prin tot corpul. Nu mai atinsese nici un bărbat de la moartea lui Theo.

Calul aștepta răbdător semnalul de plecare.

- Vreau să-ți iei avînt cînd te trag în sus, zise el atent. Cînd ajungi sus, caută repede scara cu piciorul stîng.

- Ești pregătit, ca să pot sări ?

- Acum e bine, spuse el.

Kathleen se mobiliză, își adună puterile și își luă avînt, iar Devon o ridică atît de ușor, susținînd-o pînă ce-și potrivi piciorul în scăriță. Reuși să ajungă pe șa, în fața lui, apoi îi simți brațul puternic, înconjurîndu-i talia.

- Te-am prins. Ușurel, căluțule, zise el.

Kathleen se cutremură cînd îi simți mușchii încordați în spate și în jurul taliei, apoi răsuflarea lui fierbinte îi mîngîie obrazul.

- De ce ai venit după mine ? îl întrebă ea, încercînd să comunice, pentru a-și potoli emoțiile.

- Lady Helen era îngrijorată, zise, și încercă să o ajute să-și treacă piciorul peste capul calului, dar fustele ude îi împiedicau pe amîndoi.

- Nu pot, spuse ea, piciorul e prins între faldurile fustei. Calul făcu o mișcare, ea se dezechilibră și apucă brusc ce îi veni la îndemînă: pulpa lui tare ca piatra. Își retrase repede mîna și tresări ca arsă, apoi simți că se sufocă.

Cu dibăcie, Devon reuși să-i strîngă faldurile fustei și-i împinse piciorul peste șa. În copilărie ea mai călărise în doi, cu fetele lui Berwick, pe ponei. Nu se puteau compara situațiile, acum o pereche de picioare puternice lipindu-se confortabil de pulpele ei. Nu avea de ce să se țină, în afară de coama calului, iar picioarele se balansau liber de o parte și de cealaltă a șeii.

Devon struni calul cu pricepere, iar acesta porni la galop liniștit, de unde Kathleen deduse că el se pricepea foarte bine la cai, comunicînd excelent cu un pursînge arab, despre care se știa că are un temperament deosebit.

Kathleen se trezi că se balansează pe șa exact ca o novice, însă el o redresa ori de cîte ori simțea că alunecă și o strîngea de talie repoziționînd-o.

- Ușurel, zise el. Nu te las să cazi.

- Dar nu am de ce să mă...

- Lasă, relaxează-te, te țin eu.

Ritmul pașilor calului și balansul făceau ca trupurile celor doi să se muleze unul pe celălalt într-o armonie, care pe Kathleen o încînta, observînd cum calul, bărbatul și femeia formau un corp comun, comunicînd într-o cadență liniștitoare.

Brațul lui ferm în jurul taliei îi oferea confort, iar senzația dată de mușchii lui robuști, flexați, atingînd-o într-o cadență intimă, îi trimiteau fiori necunoscuți. Cînd calul începu să urce un deal, el trebui să contrabalanseze greutatea ambilor, aplecîndu-se spre înainte, ca să ușureze efortul calului pe picioarele din față și atunci obrazul lui nebărbierit o atinse ușor, dîndu-i o altă senzație nouă, plăcută și excitantă.

- Aproape am ajuns, zise, iar răsuflarea lui îi încălzi pielea umedă.

Ajunseră la grajdurile care adăposteau vreo zece cai bine îngrijiți. Clădirea era dotată și cu o cameră pentru șei și harnașament, o încăpere pentru trăsuri și una pentru țesălat.

Comparate cu conacul de la Eversby Priory, grajdurile erau într-o stare mult mai bună. Asta se datora în mare măsură administratorului grajdului, domnul Bloom, un bărbat mic de statură, solid, cu o înfățișare îngrijită, de loc din Yorkshire. Standardele de întreținere a grajdurilor erau stricte: podelele erau curățate scrupulos, toate șeile și părțile metalice atent lustruite și date cu cremă. Caii îngrijiți de Bloom trăiau mai bine ca mulți oameni. Kathleen îl cunoscuse cu două săptămîni înainte de accidentul lui Theo și-l plăcuse imediat. Bloom știa de ferma Carbery Park Stud, unde crescuse armăsarul dăruit de tatăl lui Kathleen, așa că îl primi încîntat pe Asad în grajdul familiei Ravenel.

După accidentul lui Theo, domnul Bloom a susținut decizia lui Kathleen de a nu-l ucide pe Asad, deși rudele lui Theo au solicitat acest lucru. Bloom a înțeles că firea arțăgoasă a lui Theo contribuise la tragedie.

- Un călăreț nu trebuie să încalece atunci cînd e înfuriat, îi spusese Bloom lui Kathleen între patru ochi. Îl cunoștea pe Theo de cînd acesta era copil și el îl învățase să călărească. Mai ales cînd e vorba de un pursînge arab, i-am spus lordului Trenear. Dacă urci pe Asad și ești deja nervos, asta îi provoacă firea năvalnică. Am știut că domnul avea un acces de furie și din cîți cai avea în grajd, exact pe acesta nu trebuia să urce, dar el nu m-a ascultat și acum mă învinovățesc tot timpul.

De la moartea lui Theo, Kathleen nu mai trecuse pe la grajduri. Nu-l considera vinovat pe Asad pentru cele întîmplate, dar nu știa ce va simți cînd va vedea animalul. Îl dezamăgise pe Asad, cum îl dezamăgise și pe Theo, iar acum nu știa cînd și dacă se va împăca vreodată cu asta.

Trecînd pe sub arcul care se deschidea spre grajd, ea închise ochii și simți mirosurile binecunoscute, acelea care-i mîngîiaseră copilăria. Devon opri calul și niște băieți veniră să-i ajute la descălecat.

- Băieți, aveți grijă în special de picioarele lui, răsună vocea inconfundabilă a domnului Bloom. Vremea asta le provoacă bătături. O văzu pe Kathleen și se îmbună. Milady. Mă bucur să vă văd din nou aici.

Kathleen se aștepta la o privire acuzatoare, de vreme ce nu mai trecuse pe la grajduri, abandonîndu-l pe Asad, însă el îi zîmbi prietenește.

- Mă bucur să vă văd, domnule Bloom.

Devon o ajută pe Kathleen să coboare din șa, iar asta o surprinse. Devon îi luă de pe cap pălăria, pe care i-o dăduse ca să o protejeze și zise:

- Mulțumesc pentru pălăria împrumutată, domnule Bloom.

- Mă bucur că ați găsit-o pe lady Trenear, deși plouă cu găleata. O privi pe Kathleen și înțelese îngrijorarea din ochii ei. Milady, Asad e într-o stare perfectă. S-a liniștit acum și e băiatul cel mai cuminte. Cred că i-ar plăcea să vă audă glasul.

Kathleen simțea cum îi bate inima cu putere și i se înmoaie genunchii.

- Aș putea să merg la el acum, zise ea timid.

Devon se apropie de ea și-i ridică ușor bărbia. O privi îngrijorat.

- Poate mai tîrziu, îi zise el domnului Bloom, fixînd-o cu privirea. Nu vrem ca lady Trenear să răcească.

- Sigur că nu, spuse administratorul.

- Vreau să-l văd acum, șopti ea.

Devon o urmă în incinta unde erau boxele cailor. Asad stătea într-una dintre ele, iar cînd Kathleen se apropie de el, animalul dădu scurt din cap, iar urechile i se ridicară anticipativ. Era un cal destul de scund, dar puternic, de culoare castaniu-deschis, spre auriu, iar coama și coada erau de culoarea inului.

- Așa, băiatul meu, zise ea întinzînd mîna spre nasul lui. Asad o mirosi, apoi își plecă grumazul,

nechezînd de bun venit. Ea îl mîngîie pe frunte, apoi calul pufni ușor pe nas, semn că își recunoaște stăpîna. Ar fi trebuit să vin să te văd mai devreme, zise ea, năpădită de remușcare. Se aplecă spre capul lui și-l sărută pe locul catifelat dintre ochi, apoi îl mîngîie pe grumaz. Calul întinse gîtul și își lăsă capul pe umărul ei. Degetele ei fine îi pieptănau coama. Gestul tandru al animalului îi provocă lui Kathleen un nod în gît.

- Nu trebuia să te las singur, băiatul meu. Nu a fost vina ta, șopti ea. Îmi pare rău, îmi pare foarte rău. Kathleen simțea acum lacrimi adunîndu-i-se în gît, dar nu cedă. Își înlănțui brațele împrejurul gîtului lui Asad și simți cum i se taie răsuflarea. Dădu drumul patrupedului, care necheză ușor, nedumerit, apoi se lăsă pe spate și se opri în pieptul musculos al lui Devon. El o prinse ușor de braț, susținînd-o.

- Ce s-a întîmplat? o întrebă el. Kathleen îi auzi cu greu cuvintele, fiindcă inima îi bătea foarte tare, să-i spargă pieptul. Dădu din cap, semn că nu avea nimic, străduindu-se să nu cedeze emoțiilor. Simțea că inima i se oprește. Spune-mi, insistă Devon, scuturînd-o ușor, parcă s-o trezească dintr-un leșin.

Cuvintele nu voiau să iasă. Suspina într-una, dar presiunea din piept nu-i permitea să articuleze nimic. Simțea cum ochii i se umplu de foc lichid. Se ascunse la pieptul lui Devon, parcă disperată. *Nu, Doamne, te rog...* Pierdea controlul în circumstanțele cele mai umilitoare,

în fața ultimei persoane din lume, pe care și-ar fi dorit-o ca martor la starea ei.

Devon o luă pe după umeri și, cu toate încercările ei de a se elibera din strînsoare, o conduse afară din grajd.

- Milord ? întrebă alarmat domnul Bloom. Doamna are nevoie de ceva ?

- De intimitate, răspunse scurt Devon. Unde putem merge ?

- În camera cu șei, zise administratorul, arătînd spre o altă intrare cu arcadă, mai în spate.

Devon mai mult o cără în brațe pe Kathleen spre încăperea fără ferestre, unde stăteau aliniate stativele cu șei. Kathleen gîfîia de emoție și ai fi zis că se îneacă. El îi repetă numele de cîteva ori, răbdător. Cu cît ea se lupta să respire, cu atît el o ținea mai ferm, pînă ce ea cedă și se ghemui la pieptul lui. Încerca să-și înghită lacimile, iar ele o năpădeau, dar le împingea înapoi cu încăpățînare, făcînd situația și mai dificilă.

- Ești în siguranță, îl auzi șoptind. Ușurel...acum ești în siguranță. Nu te voi lăsa.

Kathleen realiză că acum nu mai lupta ca să se depărteze de el, ci se lipise cu totul de trupul lui, cuprinzîndu-l de gît, agățîndu-se disperată de el, de calmul lui. Ascunzîndu-și fața la gîtul lui, hohotele răzbăteau necontrolat; emoțiile răbufneau ca un torent, imposibil de oprit. Era o nebunie toată această avalanșă de sentimente. Simțea cum o strînge corsetul. Se simțea

din ce în ce mai slăbită, genunchii nu mai rezistau, iar trupul firav se prăbuși în brațele lui puternice. Simți cum cineva o ridică, dar acum era prea tîrziu pentru a se opri din plîns, nu mai putea controla nimic. Tot ce putea face era să se predea, pierzîndu-se în căldura brațelor care o primeau protector.

Capitolul patru

Trecu destul timp pînă ce reuși să-și recapete cunoștința. Kathleen tresări, auzind ca printr-un tunel șoapte și conversații, ori pași grăbiți care se apropiau sau se depărtau, iar ropotul ploii cădea necontenit. Își întoarse fața, într-o încercare de a alunga sunetele, dorind să mai poată moțăi puțin. Ceva moale și cald îi mîngîia obrazul, se lipea de el, iar această atingere o trezi complet.

Își simțea mîinile și picioarele grele, dar relaxate, iar capul așezat confortabil. Corpul ei era purtat de ceva solid, care se ridica și cobora într-o cadență asemănătoare mersului. Cu fiecare răsuflare inhala mirosul fînului, cailor și pielii, precum și o aromă proaspătă de parfum. Avea o senzație confuză că era dimineață...dar parcă nu era în regulă...

Își aminti de furtună și tresări iar. Un murmur duios îi mîngîie urechea.

- Ești în siguranță. Sprijină-te pe mine.

Deschise larg ochii.

- Cum...se bîlbîi. Unde...vai.

Se trezi privind o pereche de ochi albaștri. Un junghi, nu tocmai neplăcut, era resimțit în zona coastelor,

și asta fiindcă Devon o susținea. Erau amîndoi pe podea, în camera cu șei, ea fiind întinsă pe un teanc de pături pentru acoperit caii. Era locul cel mai călduros și uscat din grajduri. Prin acoperiș se auzeau stropii grei de ploaie continuînd să cadă.

Cum nu era încă în stare să-și amintească modul în care ajunsese în starea aceasta, Kathleen preferă să închidă ochii. O usturau și încercă să-i atingă, dar Devon o opri.

- Nu face asta. Îți va fi mai rău, zise el, îndepărtîndu-i ușor mîna. Îi puse o compresă rece pe ochi. E curată. A adus-o administratorul acum cîteva minute.

- Am fost...sper că nu am...? întrebă ea.

- În brațele mele, adică ? spuse el amuzat. Mă tem că da.

Ea scoase un geamăt sfîșietor și întrebă cu buze tremurînde:

- Oare ce o fi crezut bietul om ?

- Nu a crezut nimic. De fapt, a zis că ți-ar face bine să "scîncești", cum s-a exprimat el. Era termenul din Yorkshire pentru a plînge ca un copil.

Kathleen se simți umilită, așa că își acoperi ochii, apoi își suflă nasul.

Devon își trecu degetele prin părul ei încă umed și o mîngîie ușor, ca pe o pisică. Dezmierdările lui erau un gest nepermis de intim, dar lui Kathleen i se păreau foarte plăcute și nu îndrăzni să protesteze.

- Spune-mi ce s-a întîmplat ? zise el blînd.

Dintr-o dată ea simți un gol interior. Trupul deveni inert, iar pînă și o mișcare a capului i se părea epuizantă. Degetele lui i se tot jucau prin păr. Cum oboseala o împiedica să-l refuze, se trezi vorbind:

- A fost vina mea. O lacrimă fierbinte i se prelinse din colțul ochiului, pierzîndu-se în păr. Eu sînt motivul morții lui Theo. Cuvintele se grăbiseră să iasă. Devon o privea răbdător, așteptînd să continue. Eu l-am împins într-acolo. Ne certasem. Dacă nu aș fi fost atît de rea, Theo ar mai fi trăit. În dimineața aceea mă pregăteam să-l încalec pe Asad, dar Theo voia să discut cu el, iar eu am spus că refuz să-i vorbesc în starea în care se afla. Apoi Theo a zis că vine cu mine să călărească. I-am spus că nu va fi capabil să țină pasul cu mine, fiindcă băuse noaptea trecută și nu avea mintea limpede.

- Iar el a decis să-ți dovedească exact contrariul, spuse el ștergîndu-i încă un firișor sărat de pe obraz. Kathleen dădu din cap afirmativ, iar bărbia îi tremura. A dat buzna la grajduri, pe jumătate beat și înfuriat, continuă Devon, și a insistat să urce pe un cal pe care nu ar fi fost capabil să-l stăpînească nici dacă ar fi fost treaz.

Kathleen simți cum i se contractă mușchii feței.

- Fiindcă eu nu am gestionat starea lui, ca o soție bună...continuă ea.

- Stai, zise Devon, observînd că o apucă iar sughițul și suspinatul. Nu, vreau să nu mai faci așa. Acum taci. Respiră adînc. Devon o ridică mai sus pe genunchii săi și privirile li se întîlniră. Luă o bucată de pînză curată

și o șterse pe obraji și pe ochi, ca pe un copil. Hai să ne folosim mintea, zise el. În primul rînd, chestia aia cu gestionarea stării lui Theo...un soț nu este un cal pe care să-l antrenezi. Vărul meu era un bărbat în toată firea, stăpîn pe faptele lui. A ales să-și asume un risc stupid și a plătit pentru asta.

- Da, dar băuse...

- Tot la alegerea lui.

Kathleen era uluită de cuvintele lui directe și de stilul degajat. Se așteptase ca el să o considere vinovată, poate mai vinovată decît se considera ea însăși. Nimeni nu putea nega și vina ei, era prea evidentă.

- A fost vina mea, insistă ea. Theo nu gîndea limpede cînd se înfuria. Judecata îi era întunecată. Ar fi trebuit să găsesc o cale de a-l calma, dar eu l-am împins în prăpastie.

- Nu era responsabilitatea ta să-l salvezi pe Theo de el însuși. Cînd a decis să se comporte ca un nebun înfierbîntat, nimeni nu l-ar fi putut opri.

- Dar vezi, nu a fost o *decizie*. Theo nu se putea abține cînd îl provocam.

- Ba cum să nu poată, replică el, ca și cînd ea ar fi spus o copilărie.

- Tu de unde știi asta ?

- Fiindcă sînt un Ravenel. Am aceeași fire nenorocită, rea. Cînd o las să mă domine, sînt perfect conștient de ce fac.

- Tu nu-ți imaginezi cum îi vorbeam, spuse ea, refuzînd să fie scuzată. Eram foarte sarcastică, răutăcioasă...ar fi trebuit să-i vezi fața.

- Da, sînt sigur că erai o mică viespe. Totuși, cîteva cuvinte usturătoare nu puteau fi un motiv pentru ca Theo să dea buzna spre sinucidere, mînat de istericale.

- Nu îl compătimești pe Theo, pentru că nu l-ai plăcut, spuse ea. Dar...

- Pentru moment nu m-am decis nici dacă pe tine te plac sau nu. Asta nu-mi schimbă părerea despre situație.

- Au venit repede la mine după ce s-a întîmplat, se trezi ea continuînd povestea. Theo zăcea la pămînt. Avea gîtul rupt și nu trebuia mișcat, pînă nu venea doctorul. M-am aplecat și l-am strigat pe nume, iar cînd m-a auzit, a deschis ochii. Am văzut că e pe moarte. L-am mîngîiat pe obraz și i-am spus că îl iubesc, iar Theo mi-a zis "Nu ești soția mea". Astea au fost ultimele lui cuvinte. Pînă la venirea doctorului, și-a pierdut cunoștința. Kathleen începu să plîngă.

- Eu nu aș conta pe ultimele lui cuvinte, zise Devon. Nu te puteai aștepta să vorbească din suflet. Doar avea gîtul rupt. Devon începu să o mîngîie pe mînă. Ascultă, mica mea stropitoare, era în firea vărului meu să facă un lucru pripit la un moment dat. Așa a fost să fie. Vena nesăbuinței curge de secole în familia Ravenel. Theo se putea însura cu o sfîntă și tot și-ar fi pierdut firea cu ea.

- Eu nu sînt sigur o sfîntă, zise ea.

- Am văzut asta din prima clipă cînd te-am cunoscut, replică el amuzat.

Kathleen își plecă privirea și dădu peste mîinile lui puternice, îngrijite, cu fire de păr negru pe dosul palmei

- Aș vrea să întorc timpul înapoi, șopti ea.

- Nimeni nu te învinovățește pentru ce s-a întîmplat.

- Eu mă învinovățesc.

- "Atunci să-ți acoperi litera de pe piept", cită el sardonic, iar Kathleen îl privi nedumerită. Recunoscînd citatul din "Litera stacojie" îl întrebă mîhnită:

- Mă compari cu Hester Prynne ?

- Doar ca aspirație pentru martiriu. Deși pînă și Hester s-a distrat puțin înainte de a fi deconspirată, ceea ce ție nu ți s-a întîmplat.

- Distracție ? Tonul ei căpătă o notă de disperare. Despre ce vorbești ?

Devon se uită la ea cu ochi pătrunzători.

- M-am gîndit că pînă și o doamnă cuviincioasă ar găsi puțină plăcere în îmbrățișarea conjugală.

Katheel tresări revoltată.

- Eu...tu...cine ești de vorbești despre lucrurile astea ? Atît de bun fusese cu ea că o liniștise, iar acum devenise nesuferit și impertinent. Nu aș discuta așa ceva cu nimeni, cu atît mai puțin cu tine ! Zbătîndu-se ca să se ridice din poala lui, văzu că el o reține.

- Înainte de a-ți manifesta indignarea, poate ar fi bine să-ți închei corsetul.

- Doamne...Kathleen privi în jos și observă îngrozită că primii nasturi de la decolteu fuseseră descheiați, ca și copcile corsetului de dedesubt. Se făcu vineție la față. Vai, cum ai putut ?

El o privi amuzat.

- Nu puteai respira. Credeam că ai mai mare nevoie de oxigen, decît de modestie.

- Nu. Deși sînt sigură că ești foarte îndemînatic în "a ajuta" doamnele cu lenjeria intimă.

- Rareori e vorba de doamne. Devon rîse, privind-o cum se chinuie să-și încheie corsetul, din ce în ce mai panicată. După ce o lăsă și văzu că nu izbutește, se oferi elegant: permite-mi. Îi îndepărtă mîinile și din cîteva mișcări reuși să încheie copcile desfăcute. Apoi trecu la nasturii corsajului rochiei. Stai liniștită, zise el amuzat. Nu am de gînd să te violez. Nu sînt chiar atît de depravat, cum indică reputația mea. Mai ales că niște sîni de asemenea proporții modeste – de altfel încîntători – nu au puterea să-mi trimită fiori pasionali.

Kathleen rămase iar fără replică și îl privea foarte urît, recunoscînd încă un motiv ca să-l urască și mai mult.

- Gata, zise el, după ce-și încheie misiunea delicată. O ajută să se ridice, atenționînd-o, cînd o văzu că-și sprijină genunchiul într-un loc al lui vulnerabil. Ai grijă, o îndemnă el zîmbind. Trebuie să produc un

moștenitor, de aceea anumite părți ale anatomiei mele sînt mai valoroase decît toate bijuteriile familiei.

- Nu sînt valoroase pentru mine, replică ea, căutîndu-și echilibrul odată ce reuși să se ridice.

- Totuși, eu țin foarte mult la ele, comentă el ironic, susținînd-o în continuare.

Văzînd în ce hal de murdară era rochia ei, Kathleen încercă să-și netezească părul, dar fără succes.

- Să te conduc pînă în casă ? o întrebă Devon.

- Prefer să intrăm separat, zise ea.

- Cum dorești.

- Nu trebuie să vorbim despre cele petrecute aici, spuse ea îndreptîndu-se de spate.

- Prea bine.

- Și...tot nu sîntem prieteni.

- Atunci să înțeleg că sîntem dușmani ? zise el, țintuind-o cu privirea.

- Depinde, zise Kathleen. Ce...ce ai de gînd să faci cu Asad ?

- Va rămîne aici, pînă va putea fi antrenat din nou, spuse el pe un ton blînd. Deocamdată atît îți pot promite.

Deși nu era răspunsul pe care-l dorea, era mai bine decît să știe că Asad va fi vîndut. Măcar după ce va fi antrenat din nou, calul avea șansa să ajungă la cineva care să-l prețuiască.

- Așadar, să presupun că nu sîntem dușmani, zise el. Avea hainele murdare de noroi, pantalonii erau șifonați, cămașa nu mai strălucea, dar chiar și așa, avea

un aspect atrăgător. Ea se apropie și-i desprinse un pai din buclele negre, a căror dezordine parcă o invita să le mîngîie.

- Cît durează perioada de doliu? o întrebă el brusc.

- Pentru o văduvă sînt patru perioade.

- Și dacă văduva dorește să se recăsătorească ?

- Are voie după un an și o zi. De ce întrebi ?

- Din pură curiozitate. Probabil că bărbații țin doliu doar șase luni – asta fiindcă mai mult de atît nu pot rezista.

- Inima bărbatului e diferită de cea a femeii, adăugă ea, iar Devon păru nedumerit și atunci ea îi dădu explicații suplimentare. Femeile iubesc mai mult. Crezi că greșesc ?

- Cred că nu cunoști bine bărbații, răspunse el blînd.

- Am fost căsătorită: cunosc tot ce mi-aș dori. Mulțumesc, îi zise ea, după ce se depărtă puțin de el.

Devon merse spre ușă în urma lui Kathleen. Rezemîndu-și fruntea de tocul ușii, scoase un oftat prelung.

Doamne...atît de mult o dorea pe femeia aceasta și nu înțelegea de ce.

Se chinuia să înțeleagă motivele senzațiilor care-l invadaseră.

Ura *femeile* care plîng. La primele lor lacrimi fugise de ele imediat. Dar cînd o îmbrățișase pe Kathleen, ca să o consoleze, spațiul și timpul se contopiseră într-un

tot, trecutul, prezentul nu mai contau. Ea se apropiase de el nu din teamă sau pasiune, ci din simpla nevoie de apropiere, iar asta îl electrizase. Era prima dată cînd cineva căuta alinare la el. Simplul gest de a oferi alinare fusese mai intim și mai erotic decît cele mai toride partide de sex de pînă atunci. Parcă i se lipise de trup și de suflet.

Gîndurile lui o luaseră razna. Trupul tînjea după senzația oferită de ființa ei firavă, în clipele cînd o găzduise în poala lui. O sărutase pe obrajii umezi și sărați de la lacrimi, înainte ca ea să-și fi revenit, iar acum și-ar fi dorit să o sărute peste tot, ore în șir. O dorea epuizată, complet goală în brațele lui. Plăcerea fizică deja căpăta valențe noi, necunoscute, deosebite de experiențele lui din trecut, iar acum o dorea pe Katherine Ravenel într-un fel care îl șoca.

Ce situație groaznică, se gîndi el. O proprietate ruinată, o avere irosită și o femeie pe care nu o putea avea. Kathleen va fi în doliu timp de un an și o zi, dar după aceea era convins că ea nu se va coborî atît de mult încît să-l accepte ca amant. După cîte suferise alături de Theo, era evident că nu-și mai dorea un Ravenel.

Tulburat peste măsură, Devon merse spre boxa unde era găzduit pursîngele arab. Îl auzi nechezînd chiar de cum intră în grajd.

- Nu trebuie să fii neliniștit, murmură Devon cînd îl văzu că-și mișcă ușor capul în direcția lui. Deși nu mă miră că intri în panică la apropierea unui Ravenel. Asad

sforăi pe nas de cîteva ori și începu să-și scuture coada nervos.

- Aveți grijă, milord, se auzi vocea lui Bloom, care era undeva în spatele lui Asad. Calul ăsta știe să muște. Poate să vă muște, dacă nu vă cunoaște. Preferă compania femeilor, nu a bărbaților.

- Înseamnă că ai o judecată sănătoasă, i se adresă Devon calului. Întinse mîna cu palma în sus, așa cum a văzut că făcuse Kathleen cu el mai devreme. Asad mirosi precaut, cu ochii întredeschiși. Își coborî ușor capul și buzele lui umede se lipiră supuse de mîna lui Devon. Atunci Devon îl mîngîie ușor pe greabăn: ești un tip extraordinar, știi asta ?

- Știe el prea bine, comentă administratorul apropiindu-se zîmbind. Simte mirosul doamnei pe mîna dumneavoastră. Acum o să vă placă și o să vă cunoască bine. Odată ce te cunosc, se simt în siguranță și fac tot ce le ceri.

Devon mîngîie calul, admirîndu-i pielea mătăsoasă.

- Ce părere ai de temperamentul lui ? îl întrebă Devon. Lady Trenear este în vreun pericol, dacă îl antrenează în continuare ?

- Nici un pic, milord. Asad e calul perfect pentru a fi călărit de o doamnă, dacă e pregătit bine. Nu e încăpățînat, ci doar sensibil. Vede, aude, miroase totul. E unul dintre cei mai buni cai. Poți să-l călărești cu mîini blînde și vorbă bună. Bloom ezită, apoi continuă: la o

săptămînă înainte de nuntă, Asad a fost adus de la Leominster. Lord Trenear a venit la boxă să-l vadă. Slavă cerului că doamna nu a fost aici atunci. Asad l-a mirosit și l-a ciupit cu buzele, cum face el, iar domnul i-a tras o scatoalcă în bot. L-am avertizat, că dacă va folosi pumnul, calul îi va lua frica și nu va avea încredere în el. Bloom dădu din cap trist și ochii i se umeziră. L-am cunoscut pe domnul de cînd era băiețel. Toți l-au iubit la Priory, dar nimeni nu nega că e aprig la mînie și nestăpînit.

Chiar atunci Asad ridică lent capul și atinse bărbia lui Devon cu nasul. Devon reuși să nu-și tragă capul și rămase nemișcat.

- Suflați-i ușor în nas, șopti Bloom. Vrea să vă împrieteniți.

Devon ascultă sfaturile. După ce Asad sforăi ușor drept răspuns, se apropie de pieptul lui Devon și îi linse gulerul cămășii.

- Cu asta l-ați cîștigat de tot, milord, zise omul încîntat.

- Dar nu are legătură cu mine, spuse Devon mîngîind calul pe cap, ci e legat de mirosul doamnei Trenear.

- Da, însă v-a luat mirosul și se pare că s-a amestecat cu al doamnei. Devon se uită la el și nu înțelese aluzia, apoi îi dădu o explicație pertinentă.

- Lady Trenear s-a necăjit cînd și-a amintit accidentul soțului ei, zise Devon. Aș oferi sprijin oricărei femei aflate în această stare. Aș dori, de dragul ei, ca

dumneata și băieții să nu pomeniți nimic de scurta ei dezorientare.

- Le-am zis băieților să nu sufle o vorbuliță. Bloom cumpăni, apoi vorbi din nou: în dimineața aceea, a fost o discuție între doamna și domnul, apoi el a venit în fugă la grajduri. M-am gîndit eu că doamna se consideră vinovată pentru accident.

- Așa este, răspunse Devon. I-am zis că ea nu poartă vina faptelor lui. Și nici calul. Vărul meu a provocat singur această tragedie.

- De acord, milord.

- Cu bine, băiete, i se adresă Devon calului, bătîndu-l ușor pe gît. Vin să te văd mîine dimineață. Bloom îl conduse spre aleea către casă. Spune-mi, presupun că au existat destule zvonuri după moartea vărului meu.

- Zvonuri ? Da, au fost multe la vremea aceea.

- Știa cineva de ce s-au certat soții Trenear în dimineața aceea ?

Bloom nu păru tulburat de întrebare, dar Devon bănui că servitorii știu întotdeauna mai multe decît spun. Trebuia să fie cunoscut și motivul conflictului dintre Theo și Kathleen. Totuși, nu avea rost să insiste deocamdată, așa că pentru moment Devon lăsă baltă subiectul.

- Mulțumesc pentru că o ajuți pe lady Trenear. Aș dori ca atunci cînd îl va pregăti pe Asad, să o facă sub supravegherea dumitale. Știu că așa e în siguranță.

- Și eu mulțumesc, milord, exclamă Bloom. Asta înseamnă că lady Trenear rămîne la Eversby Priory ?

Devon nu reuși să formuleze un răspuns, ci doar se uită la el uimit. Întrebarea era simplă la suprafață, dar copleșitor de complexă. Ce intenție avea cu Kathleen ? Dar cu surorile lui Theo ? Ce intenții avea cu Eversby Priory, cu grajdurile și gospodăria, dar și cu familiile care se ocupau cu agricultura pe domeniu ?

Oare putea el să-i lase pe toți în voia sorții ?

La naiba, nu știa cum poate să-și petreacă restul vieții cu datorii inimaginabile și obligații agățate deasupra capului, precum sabia lui Damocles ? Închise ochii și înțelese că această sabie se așezase deasupra lui din clipa cînd aflase despre accidentul lui Theo.

Nu prea avea de ales. Fie că voia responsabilitatea venită odată cu titlul, fie că nu voia, toate erau ale lui.

- Așa o să fie, îi spuse el administratorului. Vreau ca toată lumea să rămînă pe loc.

Bărbatul zîmbi, dînd din cap, semn că nici nu așteptase alt răspuns.

Devon se apropie de casă. Din interior se auzeau voci feminine și muzică de pian, totul într-un amestec plăcut de oameni care se distrau. Se auzea și o voce masculină care se intersecta plăcut cu rîsetele și acordurile de pian.

- De unde se aude gălăgia ? întrebă o cameristă care trecea prin hol.

- Familia ia ceaiul de după amiază în salonul de sus, milord.

Pe măsură ce urca scările spre încăperea indicată, Devon recunoscu glasul incorigibilului său frate.

- Lord Trenear, exclamă West cînd Devon intră în salon. Uite ce grup frumos de verişoare am descoperit. Stătea la o masă şi îşi completa ceaiul din cană cu băutura din sticluţa plată. Gemenele erau la masă, preocupate de un puzzle.

- Arăţi de parcă te-ar fi tras calul printr-un gard viu, remarcă West amuzat.

- Tu nu ar trebui să fii aici, îi zise Devon. Privind prin încăpere, lansă o întrebare în eter, fără un destinatar anume: a fost cineva corupt sau pîngărit ?

- Eu, cînd aveam doisprezece ani, replică West.

- Nu pe tine te-am întrebat, ci pe fete.

- Nu încă, veni degrabă răspunsul Cassandrei. Pandora, te-aş ruga să nu forţezi piesa de puzzle în spaţiul unde nu poate intra.

- Dar intră, insistă sora ei geamănă.

Helen cînta la pian şi răspundea întrebărilor puse de surorile mai mici, legate de geografie. Văzîndu-l pe Devon, se ridică şi se apropie de el.

- Mulţumesc pentru că ai plecat după Kathleen, milord. Acum se odihneşte sus. Fetele îi pregătesc baia, apoi va lua cina în cameră.

- Se simte bine ? întrebă Devon, curios să ştie cîte aflase Helen de la Kathleen.

- Cred că da, deşi e puţin tulburată.

Sigur că era. La fel se simţea şi el. Devon i se adresă acum fratelui său:

- West, vreau să-ţi vorbesc. Vii puţin în bibliotecă, te rog ?

West sorbi tot ceaiul, apoi făcu o plecăciune spre surorile Ravenel.

- Vă mulțumesc pentru o seară perfectă, dragelor. Se ridică apoi și merse după fratele său. Cassandra și Pandora parcă regretau plecarea lui.

Capitolul cinci

- Vioaie ca niște pisicuțe, comentă West, urmîndu-și fratele în bibliotecă. Păcat de ele că se pierd în provincie. Sincer, niciodată nu am realizat cît de amuzantă poate fi compania unor fete nevinovate.

- Ce ar fi dacă ar lua parte la sezonul de baluri din Londra ? îi ceru părerea Devon. Avea în minte un milion de întrebări pentru el. Ce perspective crezi că ar avea atunci ?

West păru nedumerit.

- Ca să-și găsească soți ? Inexistente.

- Nici chiar lady Helen ?

- Lady Helen este un înger. Drăguță, liniștită, desăvîrșită...ea ar trebui să poată alege dintre pretendenți. Dar bărbații potriviți pentru ea nu se găsesc ușor. Nimeni nu-și permite să ia o fată fără zestre în ziua de azi.

- Dar există bărbați care și-ar permite să o ia, comentă Devon.

- Cine ?

- Cîțiva din băieții pe care-i cunoaștem noi... Severin sau Winterborne...

- Dacă sînt prieteni cu noi, nu aș cupla-o pe Helen cu niciunul. Ea a fost crescută să se mărite cu un bărbat educat, stilat, nu cu un barbar.

- Nu mi-aș permite să-l numesc barbar pe proprietarul unui magazin universal.

- Rhys Winterborne este vulgar, necioplit, dispus să-și compromită aproape orice principiu pentru cîștigul personal...calități pe care le admir, desigur, dar nu ar fi perechea potrivită pentru lady Helen. S-ar face unul pe celălalt foarte nefericiți.

- Sigur că da. Asta e căsătoria. Devon stătea într-un fotoliu ros de timp, aflat în fața unui birou. Biblioteca era încăperea lui preferată, înțesată cu sute de volume aliniate pe rafturi din lemn de stejar. Devon luă de pe birou cutia cu trabucuri și o examină atent, apoi spuse:

- Winterborne are mare nevoie de ceva ce nu poate cumpăra.

- Orice nu poate cumpăra Winterborne, nu merită avut.

- Ce zici de fiica unui aristocrat ?

- De ce naiba vorbim noi de partide pentru lady Helen ? întrebă lasciv West, privind prin bibliotecă absolut dezinteresat. Viitorul ei nu e treaba ta. După ce vom vinde domeniul, e aproape sigur că nu o vei mai vedea niciodată.

- Nu voi vinde proprietatea, zise Devon cît se poate de serios.

West scăpă din mînă cartea pe care tocmai o luase de pe un raft, ca să-i admire legătura.

- Ai înnebunit ? *De ce* ? Eversby Priory nu e ceea ce aștepți de la o moștenire, nici ceea ce-ți dorești. Este

o piatră de moară legată de gîtul tău. Mi-am dat seama de asta de-abia azi dimineață, la întîlnirea cu Totthill și Fogg. Ai fi nebun dacă nu ai vinde totul și să păstrezi doar titlul.

- Titlul nu valorează nimic fără o proprietate.

- Dar nu-ți poți permite această proprietate.

- Atunci va trebui să găsesc o cale.

- Cum ? Habar nu ai ce sînt finanțele complexe, la agricultură nu te pricepi deloc, iar orice altă calificare ai avea, nu te-ar ajuta să administrezi o asemenea moșie.

Straniu, dar aceleași îndoieli i se învîrteau în minte și lui Devon, dar el era încăpățînat.

- Dacă Theo a putut, al naibii să fiu dacă nu voi învăța și eu.

West clătină din cap pesimist.

- Despre asta e vorba ? Vrei să concurezi cu răposatul nostru văr ?

- Nu fii idiot, i-o întoarse Devon. Uită-te în jurul tău. Nu e vorba doar de ferme, ci de oamenii care locuiesc aici. Mulți nu vor supraviețui, dacă vor fi obligați să se mute.

- Bine dar ce se va întîmpla dacă nu vei reuși?

- Nici nu mă gîndesc la asta. Aș fi condamnat de la început.

- *Deja* ești condamnat. Vei face pe lordul moșiei pînă cînd se dărîmă acoperișul și mor de foame arendașii, dar al naibii să fiu dacă voi lua parte la nebunia ta narcisistă.

- Nici nu ți-aș cere asta, replică Devon, mergînd spre ușă. Cum umbli mai tot timpul beat, nu-mi ești de nici un folos.

- Cine naiba te crezi ? strigă West în urma lui.

Devon se opri în prag, cumpăni cîteva secunde, apoi spuse, aruncîndu-i o privire glacială:

- Sînt contele de Trenear. Părăsi biblioteca, arborînd un aer princiar.

Capitolul șase

Prima dată de la accidentul lui Theo, Kathleen dormise fără coșmaruri. Se trezise odihnită. Clara, camerista ei îi aducea micul dejun pe tavă.

- Bună dimineața, milady, spuse tînăra, lăsînd tava pe suportul așezat în dreptul lui Kathleen. Lord Trenear mi-a dat un plic pentru dumneavoastră.

Kathleen se uită la plic ușor nedumerită, apoi îl desfăcu și citi.

Doamnă,

Cum voi pleca la Londra curînd, aș dori să discut cu dumneavoastră o chestiune destul de importantă. Vă rog să veniți în bibliotecă în cursul acestei dimineți.

Trenear

Toate prelungirile nervoase o făcură să tremure doar la gîndul să-l vadă pe Devon. Știa ce aveau să discute... voia să o roage să plece curînd. Nu voia povara văduvei vărului său, sau a surorilor acestuia, cum era de așteptat.

Azi se va interesa de o casă. Ea cu gemenele și Helen ar putea locui împreună, cu resurse limitate și făcînd economii. Le-ar face bine tuturor o schimbare. Gemenele fuseseră izolate de lume prea multă vreme, se gîndi ea. Da, se vor descurca toate patru.

Grija ei mai mare era pentru arendași și servitori. Melancolică, se îmbrăcă ajutată de Clara și alese să nu mai poarte voalul de doliu, deja fiind în asentimentul lui Devon că puteau renunța la această formalitate.

Ajutînd-o să-și aranjeze părul, Clara o întrebă:

- Milady, a spus ceva domnia sa despre ce intenții are cu noi, servitorii ? Mulți se tem deja pentru locul lor de muncă, mai ales cei bătrîni.

- Pînă acum nu mi-a comunicat ce planuri are, dar locul tău lîngă mine e sigur, o liniști ea pe Clara.

- Vă mulțumesc, milady, zise tînăra mai liniștită.

- Voi face tot ce pot pentru a-l îndupleca pe lordul Trenear să aibă grijă de personal, spuse Kathleen, apoi ieși.

Apropiindu-se de bibliotecă, simți cum inima i-o ia razna în piept.

- Milord, zise ea după ce intră și-l văzu pe Devon în fața unui raft cu cărți.

Devon se întoarse cu fața spre ea. Era îmbrăcat elegant, cu haine care i se mulau perfect pe corp, dîndu-i un aer boieresc și evidențiindu-i trăsăturile plăcute. Cînd îl văzu, Kathleen își aminti brusc de brațele lui puternice, care o sprijiniseră și o alinaseră cînd îi fusese rău. Se îmbujoră imediat.

Devon făcu o plecăciune și părea imperturbabil. Era extrem de calm, stăpîn pe sine și decis să facă lucrurile în avantajul tuturor, asta judecînd după zîmbetul amabil pe care-l afișa. Nu mai era tînărul arogant,

nonșalant, care venise acum cîteva zile; o schimbare majoră se petrecuse în sufletul lui.

- Sper că ești bine în dimineața aceasta, zise el.

- Da, mulțumesc, spuse ea roșind și mai tare. Voiai să discutăm despre ceva înainte să pleci ?

- Da, e vorba de proprietate. Am tras cîteva concluzii...

- Sper...zise ea, apoi se opri fîstîcindu-se. Iartă-mă, nu am vrut să te...

- Continuă.

Kathleen se mobiliză, rămase să privească în jos și își începu pledoaria.

- Milord, dacă ai de gînd să concediezi toți servitorii... sper să ții cont de meritele unora de a fi servit familia Ravenel toată viața lor. Ai putea găsi de cuviință să le dai ceva bani de plecare, cu care să se poate întreține pînă la o nouă angajare...

- Voi ține minte asta.

Kathleen îi simțea privirea asupra ei și de aceea începu să-i tremure glasul.

- Ești agitată în preajma mea, remarcă el pe un ton blînd.

- După ziua de ieri...

- Nimeni, în afară de noi doi, nu va ști nimic niciodată.

Deși Kathleen ar fi vrut să-l creadă, nu se simțea în largul ei. Amintirea devenise deja o conexiune nedorită cu el. O văzuse într-o clipă de slăbiciune, iar acum l-ar fi

preferat ironic, mai degrabă decît condescendent. Se străduí să-i întîlnească privirea și recunoscu:

- E mai ușor să mă gîndesc la tine ca la un adversar.

- Atunci sîntem amîndoi într-o situație bizară, fiindcă am decis să nu vînd proprietatea, spuse el, zîmbind cuceritor.

Kathleen era atît de uluită, încît nu putu răspunde. Nu-i venea să creadă. Auzise bine ?

- Situația la Eversby Priory este disperată, continuă el, și nu vreau ca eu să fiu cel care ar înrăutăți-o. Îi făcu semn spre două scune așezate la birou. Vrei să te așezi alături de mine ?

Ea dădu din cap și se așeză. Ieri părea decis să scape de domeniu și de problemele adiacente, dar azi... Se uită la el cu ochi întrebători.

- Milord, pot întreba ce anume te-a făcut să-ți schimbi alegerea ?

- M-am tot gîndit la motive care să mă facă să doresc să mă eliberez de locul acesta, dar îmi tot spun că sînt dator fiecărui bărbat, femeie și copil de pe moșia aceasta să încerc să o salvez. Eversby Priory este rodul muncii multor generații. Nu o pot distruge.

- Cred că e o decizie admirabilă, spuse ea surîzînd.

- Fratele meu o numește vanitate, replică el. Desigur, el prezice dezastrul.

- Atunci, ca să contrabalansez, eu voi prezice succesul, spuse ea.

- Să nu pariezi pe bani, o sfătui el. Toată noaptea nu am dormit, certîndu-mă cu mine, dar m-am gîndit la ce ar fi făcut tatăl meu, dacă s-ar fi aflat în această situație.

- Ar fi salvat moșia ?

- Nu, nici nu ar fi stat pe gînduri. Deși regret să o spun, eu am ales exact opusul alegerii pe care ar fi făcut-o tatăl meu.

- Avea obiceiul să bea ? îl întrebă ea cu simpatie.

- Făcea de toate. Iar dacă-i plăcea, atunci o făcea în exces. Era un Ravenel pursînge.

Kathleen zîmbi, amintindu-și de Theo.

- Ca bărbat cu un temperament aprig, moștenire de familie, mi-aș fi dorit ca măcar mama să fi compensat în vreun fel , dar din nefericire, ea a fost și mai rău.

- Mai rău ? Adică avea o fire nervoasă ?

- Nu, dar era instabilă. Plutea. Nu exagerez dacă spun că erau zile cînd uita că are copii.

- Părinții mei erau foarte implicați și atenți, mărturisi Kathleen. Dacă era vorba de un cal.

Devon zîmbi, apoi oftă. Cu coatele sprijinite pe genunchi, privea îndelung covorul. Se vedea că era obosit și copleșit. Pentru prima dată Kathleen simțea nevoia să-l consoleze. Nu era deloc drept ca un bărbat să facă față atîtor probleme complicate în același timp, fără a fi prevenit sau pregătit.

- Mai este o chestiune despre care vreau să discutăm, reluă el, după ce reveni într-o poziție normală.

Fiindcă nu mă lasă conștiința, nu pot să le privez pe surorile lui Theo de singurul cămin pe care l-au cunoscut vreodată. Da, și eu am conștiință. Ani de zile a fost abuzată și neglijată, așa că de multe ori ea îmi tot face probleme.

- Dacă vrei să le permiți fetelor să rămînă aici...

- Da, vreau, însă scenariul are și cîteva lipsuri. Vor avea nevoie de o doamnă de companie. Ca să nu mai vorbesc de reguli și pregătire minuțioasă pentru momentele cînd vor ieși în societate.

- Societate, repetă Kathleen ca un ecou. Toate trei?

- De ce nu ? Doar sînt majore.

- Da, dar cheltuielile...

- De asta mă voi ocupa eu. Tu te vei ocupa de partea cea mai dificilă a tărășeniei, ținîndu-te de capul lor. Vei avea sarcina de a le educa, atît de mult cît vei putea.

- Eu ? zise ea făcînd ochii mari. Adică spui că eu...voi rămîne și eu la Eversby Priory cu ele ?

- Evident ești puțin mai mare decît Helen și gemenele, dar cred că te vei descurca de minune, spuse Devon încrezător. Oricum, o vei face mai bine decît o străină. Merită să aibă aceleași oportunități ca alte tinere de rangul lor. Aș dori să reușesc acest lucru, dar nu pot, dacă nu vei fi prin preajmă, ca să le ajuți. Devon zîmbi. Desigur, vei putea să-l antrenezi și pe Asad. Sînt convins că va învăța bunele maniere mai repede decît Pandora.

Kathleen simțea cum inima i-o ia razna de atîtea emoții. Să rămînă cu Helen, cu gemenele și cu Asad...era mai mult decît ar fi putut să spere.

- Presupun că și tu vei locui aici? îl întrebă ea.

- Eu vă voi vizita cît de des voi putea, spuse Devon. Cea mai mare parte a muncii va fi rezolvarea problemelor financiare și asta se va face la Londra. În lipsa mea toată gospodăria va fi în grija ta.Toate aceste motive sînt suficiente pentru a te convinge să rămîi ?

- Da, spuse ea de-abia auzindu-se, dînd afirmativ din cap, înainte ca el să-și încheie întrebarea. Da, milord. Voi rămîne și te voi ajuta cum voi putea mai bine.

Capitolul șapte

La o lună după ce Devon și West au plecat din Hampshire, la Eversby Priory sosi un colet pentru Kathleen.

Surorile Ravenel se adunaseră deja în salonul de la etaj, iar cînd ea deschise pachetul, urmară exclamații de admirație cînd apăru un șal de cașmir. Era un articol la modă în Londra, țesut de mînă în Persia și bordat cu flori aurii și ciucuri de mătase.

- Se numește ombré, spuse Cassandra. E foarte la modă, adăugă ea reverențios. Se potrivește părului tău.

- Cine l-a trimis ? întrebă Pandora. Și de ce ?

Kathleen citi biletul din interior:

Așa cum am promis.

Trenear

Devon alesese intenționat un șal avînd culorile cele mai vibrante posibil...articol pe care o văduvă nu putea să-l poarte.

- Nu-l pot accepta, protestă ea. E un cadou prea personal de la lordul Trenear.

- Dar e o rudă, draga mea, o liniști Helen. Și un șal nu e *chiar* atît de personal. Doar nu-l porți direct pe piele, nu ?

- Chiar dacă l-aș păstra, zise Kathleen, ar trebui să-l vopsesc negru.

Fetele făcură o față, de parcă s-ar fi pomenit de o crimă. Toate au intervenit simultan.

- Să nu faci asta...

- Vai, dar de ce ?

- Cum poți să strici culorile astea perfecte ?

- Dar nu-l pot purta așa cum este, protestă Kathleen.

- Acasă poți să-l porți, o întrerupse Pandora. Nu va vedea nimeni.

- Pune-l pe tine, o îndemnă Cassandra. Deși Kathleen se opunea, toate fetele au insistat și i l-au pus pe umeri.

- Superb, comentă Helen.

- Materialul e foarte plăcut, dar îi voi scrie, spunîndu-i că va fi vopsit negru, oftă Kathleen.

- Adică vei minți ? o întrebă Cassandra. Nu e un exemplu prea bun pentru noi.

- Trebuie să-l descurajez să mai trimită cadouri atît de scumpe, spuse Kathleen. Știe care sînt regulile și îi face deosebită plăcere să le încalce.

Milord,

A fost foarte frumos din partea ta că ai trimis acel cadou, apreciat în mod special acum, cînd s-a răcit vremea. Mă bucur să te informez că materialul a absorbit excelent culoarea neagră, așa că acum este chiar potrivit pentru doliu.

Îți mulțumesc pentru grijă.

Lady Trenear

Ai *vopsit* șalul negru ? vorbi Devon singur, punînd biletul pe birou, apoi pe față îi apăru un zîmbet parțial iritat.

Scoase o coală de hîrtie și începu să scrie. Deja corespondase toată dimineața cu bancheri, avocați, și cu agenți, care să analizeze situația financiară a moșiei. Nu era mare amator de epistole, dar scrisoarea de la Kathleen veni ca un fel de pauză amuzantă. Nu putea să nu răspundă acestei provocări.

O reciti, apoi se gîndi la un răspuns pe măsură, menit să o enerveze. Scrise:

Doamnă,

Sînt încîntat să aflu că șalul vă este de folos în aceste zile reci de toamnă.

În aceeași idee vă scriu pentru a vă informa despre decizia mea de a dona unei organizații caritabile din Londra toate draperiile negre, care în prezent decorează ferestrele de la Eversby Priory. Știind că nu veți mai avea nevoie multă vreme de material, el va fi transformat în haine groase pentru săraci, lucru cu care sînt sigur că veți fi de acord, fiind vorba de un scop nobil. Sînt încrezător că dispuneți de capacitatea de a găsi alte modalități de a transforma Eversby Priory într-un loc sumbru și trist.

Dacă nu voi primi draperiile în cel mai scurt timp, voi înțelege că sînteți dornică să vă asist eu, caz în care aș fi mai mult decît încîntat să mă deplasez personal și imediat în Hampshire.

Trenear

Răspunsul lui Kathleen sosi peste o săptămînă, alături de o cutie mare cu draperiile negre.

Milord,

Dată fiind grija dumneavoastră pentru masele asuprite, mi se pare că ați scăpat din memorie să mă informați că ați aranjat trimiterea unui batalion de muncitori care să invadeze Eversby Priory. Chiar acum, cînd vă scriu, instalatori și dulgheri hoinăresc nestingheriți prin casă, distrugînd pereții și podelele, pretinzînd că fac acest lucru cu permisiunea domniei voastre.

Cheltuielile cu instalatorii sînt extravagante și nejustificate. Zgomotul, precum și lipsa de estetică sînt absolut deranjante, mai ales într-o casă îndoliată. Prin urmare, insist ca aceste lucrări să fie întrerupte imediat.

Lady Trenear

Doamnă,

Orice bărbat are limitele sale. Ale mele se pare că au fost extinse peste măsură.

Lucrările de instalații vor continua.

Trenear

Milord,

Cu atîtea îmbunătățiri care trebuie neapărat aduse proprietății dumneavoastră, incluzînd și reparații la casele muncitorilor, clădirilor fermelor, sistemului de

canalizare și altor instalații, se cuvine a vă întreba, dacă pentru confortul personal al trupului domniei voastre, chiar merită toate aceste inconveniente.

Lady Trenear.

Doamnă,
Ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră,
Da.
Trenear.

- Of, cît îl disprețuiesc, strigă exasperată Kathleen, trîntind scrisoarea pe masa din bibliotecă. Helen și gemenele, care studiau cărți despre etichetă, ridicară privirile mirate.

Pe Trenear, le explică ea. I-am scris de haosul pe care l-a instalat aici, cu muncitori care strică totul, ciocănesc pe scări și taie lemne toată ziua, doar pentru confortul lui personal.

- Pe mine nu mă deranjează zgomotul, spuse Cassandra. Parcă este iar viață în casă.

- De-abia aștept să aducă toaletele alea speciale, mărturisi Pandora.

- Nu-mi spuneți că loialitatea voastră a fost cumpărată cu prețul unei toalete ? le dojeni Kathleen.

- Nu e doar una, o corectă Pandora, ci este cîte una pe fiecare etaj, inclusiv pentru servitori.

- Poate am suporta mai ușor deranjul, veni replica Helenei, dacă ne-am gîndi cît de frumos va arăta totul cînd vor termina.

Se auzi un potop de bubuituri de sus, iar Kathleen spuse prompt:

- Asta se numește deranj ? Mi se pare că vor dărîma casa.

- Dar instalează tubulatura pentru boilere, explică Pandora, răsfoind o carte. Așa vom avea apă caldă la discreție. Apoi se lansă într-o tiradă inginerească și își uimi auditoriul.

- De unde știi atîtea ? o întrebă suspicioasă Kathleen.

- Mi-a explicat meșterul instalator.

- Dragă, începu Helen, nu se cuvine să discuți cu un bărbat care nu ți-a fost prezentat. Mai ales că este muncitor în casa noastră.

- Helen, dar e bătrîn. Arată ca Moș Crăciun.

- Vîrsta nu are nici o legătură, i-o tăie Kathleen. Pandora, ai promis că respecți regulile.

Kathleen se uită la ea îngrijorată. După două săptămîni de eforturi de a o cizela, Pandora nu progresase prea mult, în comparație cu Cassandra, care învățase mai multe.

Acum era evident că dintre cele două, Pandora era cea mai indisciplinată.

Doamna Church anunță servirea ceaiului în salonul de sus.

- Ura ! exclamă Pandora dezinhibată. Mi-e așa o foame că aș mînca și o roată de căruță ! Cu aceste cuvinte o zbughi în sus pe scări.

Cassandra își urmă sora, vădit stînjenită, văzînd reacția lui Kathleen.

Cum obișnuia mereu, Helen începu să adune cărțile împrăștiate peste tot, revistele și scaunele lăsate în dezordine.

- Pandora a fost mereu așa de...începu Kathleen, dar nu găsi termenul cel mai elegant și se opri.

- Da, răspunse Helen. De aceea nici una dintre guvernante nu a rezistat mult.

- Cum să o pregătesc eu pentru sezonul de baluri, cînd nu reușesc să o țin pe scaun mai mult de cinci minute ?

- Nu cred că vei putea.

- Cassandra progresează evident, dar Pandora nu va fi pregătită odată cu ea.

- Cassandra nu ar merge la nici o serată sau bal fără Pandora alături.

- Tu ai vrea să participi la viața socială, chiar dacă sîntem în doliu ?

- Aș dori să mă mărit într-o zi, spuse Helen cu calm.

- Ce fel de soț ți-ai dori ? Frumos și înalt ? Fermecător ? o cercetă Kathleen.

- Nu trebuie să fie înalt sau frumos, ci cumsecade. Aș fi fericită dacă ar iubi cărțile și muzica...desigur și copiii.

- Promit că-ți vom găsi un astfel de soț, o asigură Kathleen. Meriți să-l ai, Helen dragă.

- De ce nu ai venit să iei masa la club ? întrebă West cînd se văzu cu Devon în salonul apartamentului lui. Mobilierul fusese deja ambalat, iar terasa modernă fusese închiriată unui diplomat, care își ținea acolo amanta. Au avut friptură de vită și piure de napi. Altădată nu lipseai. Dar de ce stai pe birou ? Ce ai făcut cu scaunele ? îl întrebă West revoltat.

Devon se uita prin corespondență, dar răspunse cu un aer iritat:

- Ți-am spus că mă mut în Mayfair.

- Nu mi-am dat seama că o vei face atît de curînd.

Ravenel House era o reședință cu douăsprezece dormitoare, construită din piatră și cărămidă, cu o scară centrală. Era în stil iacobin și semăna foarte mult cu Eversby Priory. Ravenel House era totuși mult mai bine întreținută, mobilierul era în stare perfectă, iar ambianța interioară, cu covoare groase și pereți lambrisați trăda un aer masculin distins.

Deși Ravenel House era prea mare pentru o singură persoană, Devon nu a avut încotro și locuia acolo. Îl invitase și pe West, dar el refuzase categoric, preferînd un apartament micuț, unde să nu-l deranjeze nimeni.

- Arăți cam șifonat, comentă West. Știu cum să te înveselesc. Diseară eu și băieții mergem la Music Hall să vedem un trio de femei contorsioniste, denumite "minunile fără oase". Sînt îmbrăcate sumar și...

- Mulțumesc, dar nu pot.

- Minunile fără oase, repetă West ca și cînd Devon nu l-ar fi auzit bine.

Cu ceva vreme în urmă oferta i s-ar fi părut tentantă, dar cu atîtea pe capul său, Devon nu mai era interesat de fetele flexibile. El și West, împreună cu prietenii lor văzuseră astfel de spectacole de nenumărate ori în trecut, așa că nu mai reprezentau o noutate pentru el.

- Du-te și distrează-te, îl sfătui el, iar mai tîrziu să-mi povestești și mie.

- Nu e totuna dacă nu vezi spectacolul, comentă West. Oricum, de la cine e scrisoarea ?

- De la Kathleen.

- Ai vești de la moșie ?

Devon surîse ironic.

- Nu se mai termină. Și toate proaste. Îi dădu scrisoarea lui West, iar acesta o citi repede.

Milord,

Astăzi am fost vizitați de domnul Totthill, a cărui sănătate pare șubrezită. Părerea mea este că omul e prea copleșit de sarcinile pe care le presupune funcția lui de agent imobiliar al domniei tale și că nu mai face față tuturor responsabilităților, pentru a-ți fi pe plac.

Problema pe care a supus-o atenției mele privește cinci arendași pe care-i ai, cărora acum trei ani li s-a promis îmbunătățirea sistemului de canalizare. Pămîntul pe care au ei casa este clisos și foarte dur, aproape imposibil de arat. Spre disperarea mea, tocmai

am fost informată că răposatul conte a împrumutat bani de la o companie privată de îmbunătățiri funciare, care să se ocupe de această activitate, lucru care nu s-a realizat niciodată. Drept rezultat, am primit de la curtea datoriilor un ordin, prin care fie achităm imediat împrumutul, fie trebuie să instalăm la ferma arendașului sistemul de canalizare.

Te rog să-mi spui dacă pot ajuta cu ceva. Cunosc familiile pentru care trebuie făcută lucrarea și pot să discut cu oamenii în numele tău,

Lady Trenear

Devon era deja copleșit de munca fără răgaz pentru rezolvarea problemelor de la Eversby Priory și, cu toate că se ocupa de domeniu mai bine de o lună, rezultatele nu se vedeau. Era nevoie poate să studieze cîțiva ani buni, pentru a înțelege chestiuni legate de agricultură, îmbunătățiri funciare, prelucrarea laptelui, creșterea animalelor, împădurire, precum și contabilitate, investiții și legislație rurală, ca să meargă treaba bine. Deocamdată nu trebuia să se piardă în detalii, ci să găsească modalități de a vedea *cum* poate rezolva toate problemele identificate. Trebuia să angajeze oameni pricepuți, de încredere și va începe prin a-l înlocui pe Totthill, care era evident depășit și prea încăpățînat în metodele sale tradiționaliste.

Pînă dimineața Devon simți cum îl cuprinde disperarea pentru greșeala de a fi acceptat moștenirea,

dar scrisoarea de la Kathleen îi aduse și motivul pentru a se decide.

Merita să facă orice, doar pentru ca ea să fie a lui. Orice.

Nu-și putea explica obsesia pentru ea, dar părea că mocnise dintotdeauna în el, în fibra lui, așteptînd să fie descoperită.

- Ce ai de gînd să faci ? îl auzi pe West întrebîndu-l.

- O să-l întreb pe Totthill ce știe de împrumut, apoi, cum nu aștept un răspuns potrivit, va trebui să scotocesc prin registre, să aflu ce s-a întîmplat.

- Nu te invidiez, zise Weston sincer. Dar nici nu te înțeleg. Vinde nenorocita aia de proprietate, Devon. Nu le datorezi nimic acelor oameni. Eversby Priory nu e moștenirea ta din naștere.

- Atunci cum naiba m-am pricopsit cu ea ? întrebă Devon enervat.

- Printr-un afurisit de accident !

- Nu contează, oricum e a mea. Acum pleacă, pînă nu-ți dau în cap cu vreun registru.

West refuză să plece, ba chiar insistă:

- De ce se întîmplă toate astea ? Ce te-a schimbat?

Devon era exasperat; nu dormise de săptămîni, mîncase un mic dejun ars și discuția cu fratele lui nu ducea nicăieri.

- Te-ai gîndit vreodată că vom trece prin viață complet neschimbați ? Că ne vom ocupa doar de plăcerile noastre egoiste și de distracții vulgare ?

- Eu m-am bazat pe asta !

- Ei bine, neașteptatul s-a întîmplat. Nu te chinui. Nu ți-am cerut să faci nimic.

Enervat totuși, West se apropie de birou și se așeză lîngă Devon. În ochi i se citea disprețul.

- Poate ar trebui să-mi cer̀i, idiot nepăsător ce ești.

Devon își privi fratele îndeaproape. Pe chip începuse să se vadă trecerea timpului, iar băutura ajutase foarte mult procesul de degradare al pielii. Nu mai era același West vesel și nonșalant pe care-l știa.

Devon nici nu se gîndise că, în goana lui de a salva domeniul, pe arendași și pe surorile lui Theo, scăpase din vedere faptul că propriul său frate putea contribui cu economiile sale. West fusese mereu isteț și se descurcase singur. Cei doi frați se asemănau foarte mult și la egoism și la cheltuieli. După moartea tatălui lor, mama îi plasase la un internat, în vreme ce ea străbătea continentul în lung și-n lat. Plonja din aventură în aventură, acumulînd multă suferință, care în cele din urmă îi aduse chiar sfîrșitul. Devon nu știa nici acum de ce murise mama sa, de vreo boală sau se sinucisese, dar nici nu era interesat să știe.

Devon și West fuseseră purtați pe la diferite rubedenii, sau școli cu internat, dar au insistat să rămînă împreună, oricît de mult ar fi încercat străinii să-i despartă. De-abia acum realiză Devon că trebuia să-și includă fratele în viața lui cea nouă – chiar dacă acesta nu voia să fie inclus. Legătura strînsă care-i unea nu

permitea unuia să o ia într-o direcție fără să-l tragă și pe celălalt după el.

- Am nevoie de ajutorul tău, spuse el calm. Sincer.

- Ce vrei să fac ? îl întrebă West.

- Să mergi la Eversby Priory.

- Ai încredere în mine în preajma verișoarelor ?

- Nu am de ales. În plus, nu te-ai arătat prea interesat de niciuna dintre ele cît am stat acolo.

- Nu e o distracție să seduci fete inocente. E prea ușor. West își încrucișă brațele la piept. De ce mă trimiți la Eversby ?

- Vreau să te ocupi de problema canalizării la niște arendași. Vreau să afli dacă li s-a promis ceva și ce trebuie făcut...

- Categoric nu.

- De ce ?

- Fiindcă asta înseamnă să vizitez ferme, să discut despre vreme și șeptel. Știi că nu mă interesează animalele, decît dacă sînt servite cu sos și cu cartofi alături.

- Mergi în Hampshire, îl întrerupse Devon. Întîlnește-te cu fermierii, ascultă-le problemele și dă dovadă de puțină empatie. Pe urmă vreau să-mi faci o listă cu recomandări de îmbunătățiri ale domeniului.

West mormăi ceva dezgustat, apoi se ridică și zise:

- Singura mea recomandare pentru domeniul tău este să scapi de el.

Capitolul opt

Doamnă,

Mulțumesc sincer pentru oferta de a te ocupa de canalizarea caselor arendașilor. Totuși, fiindcă deja ești prea copleșită de multe solicitări, l-am trimis pe fratele meu Weston, ca să se ocupe de problemă. Va ajunge la Eversby Priory miercuri și va rămîne două săptămîni. L-am instruit cum să se comporte ca un gentleman. Dacă vă va provoca vreun necaz, trimiteți-mi o telegramă și voi rezolva problema degrabă.

Fratele meu va sosi în gara Alton sîmbătă la prînz. Sper că vei trimite pe cineva să-l ia, fiindcă precis nu-l va vrea nimeni.

Trenear

P.S. Chiar ai vopsit șalul în negru ?

Milord,

Comparativ cu tumultul activităților de construcție și instalații, care provoacă un dezastru sonor ce ar întrece o orchestră de tobe, prezența fratelui tău va trece neobservată.

Lady Trenear

P.S. De ce mi-ai trimis un șal de o culoare atît de evident nepotrivită pentru doliu ?

Drept răspuns la scrisoarea lui Kathleen, în dimineața sosirii lui West a fost adusă o telegramă de la oficiul poștal local.

Doamnă,
Nu veți rămîne îndoliată o veșnicie,
Trenear

Zîmbind pentru sine, Kathleen puse telegrama deo parte. Ar fi dorit ca Devon să vină în Hampshire și nu fratele lui. Alungă acest gînd ridicol. Doar o enervase în atîtea momente. Lucrările de construcție, de instalații, o chinuiau mai ales sonor. Recunoștea totuși că era bine că scosese draperiile negre, bucurîndu-se cu toții de camerele luminoase și ferestrele neobturate.

Nu, nu voia să-l vadă pe Devon absolut deloc. Era prea ocupată, ca să aibă timp de el, dar ochii aceia albastru-închis îi aminteau de...apoi brațele acelea care au strîns-o la pieptul solid, șoaptele lui la urechea ei...precum și asprimea obrazului lui nebărbierit periindui ușor fața...

Oare ce motiv avea Devon să-și fi trimis fratele? Știa că West era un bețivan indiferent și aflase asta chiar de la fratele lui, dar nu era problema ei.

West sosi după amiaza, însoțit de un amalgam ciudat de bagaje, inclusiv un cufăr masiv cu care doi servitori s-au luptat să-l ducă sus, pe scări. Spre

disperarea lui Kathleen, toate cele trei surori Ravenel se înghesuiră să-l primească, de parcă era un erou întors de la război.

West adusese fiecăreia cîte un cadou, iar acestea le primiră cu multă bucurie.

- Ce înseamnă acest „W"? întrebă Helen, citind această literă pe toată hîrtia cu care erau ambalate cadourile.

- Este ambalajul magazinului lui Winterborne, le explică West, de unde le-am cumpărat ieri după amiază. Nu puteam veni cu mîna goală la dragile mele verișoare, nu-i așa ?

Kathleen era dezamăgită că nu va vedea niciodată vreun semn că gemenele vor deveni doamne. Erau atît de încîntate, săreau și țopăiau băiețește, țipînd extaziate la tot ce le cădea în mînă.

- Gata, fetelor, le calmă Kathleen. Nu mai săriți ca niște iepuri nebuni.

Pandora desfăcuse deja un pachet și cînd văzu că era vorba de mănuși, nu mai putu să se abțină.

- Mănușile colorate sînt foarte la modă anul acesta la Londra, comentă West. Aveți fiecare cîte o pereche.

Kathleen ofta enervată de efuziunile nestăpînite.

- Dragele mele, ce-ar fi, zise ea, să mergeți în camera de oaspeți și să desfaceți acolo cadourile ?

Fetele s-au conformat. Au mai găsit evantaie brodate cu auriu, cîteva cărți de poezii și sticle cu apă de

flori. Deși în afara cărților, Kathleen considera toate celelalte cadouri nepotrivite, ea aprecie gestul. Știa că Theo nu s-ar fi gîndit să le aducă surorilor vreun cadou. Și, cu toate că locuiau foarte aproape de Londra, fetele nu fuseseră niciodată la magazinul Winterborne. Nici Kathleen nu fusese, fiindcă lady Berwick detesta să dea din coate prin magazine pline cu oameni din toate categoriile sociale.

Kathleen îl studie atentă pe West și descoperi multe asemănări cu fratele său mai mare. Cu toate acestea, trăsăturile frumoase ale lui Devon erau pălite la West, el fiind îmbrăcat foarte elegant, evident, în ton cu tendințele modei, însă viciul băuturii – chiar și în acest moment mirosea greu a băutură – îi asprise liniile fine, lăsîndu-i un aspect de dur și necioplit.

- Poți să nu mă mai privești cu atîta antipatie, îi șopti el, remarcîndu-i privirea dezaprobatoare. Fetele ar fi necăjite să observe cît de mult mă disprețuiești.

- Nu sînt de acord cu tine, răspunse ea, în timp ce amîndoi coborau pe scara grandioasă. Nu e același lucru cu antipatia.

- Lady Trenear, *eu* nu sînt de acord cu mine, zise el rînjind. Așa că avem ceva în comun.

- Domnule Ravenel, dacă vrei să...

- Nu putem să ne spunem verișori ?

- Nu, domnule Ravenel, dacă vei rămîne aici două săptămîni, te vei comporta ca un gentleman, altfel zbori în gara Alton și te voi urca forțat în primul tren care oprește.

West se uită la ea neştiind dacă glumeşte sau nu.

- Fetele astea sînt cele mai importante persoane din viaţa mea şi nu voi permite să li se facă vreun rău.

Din fericire, fetele au menţinut conversaţia mai veselă la cină. Helen părea că nu observă tensiunea dintre Kathleen şi West, după ce West a solicitat să se mai desfunde o sticlă cu vin, spre disperarea lui Kathleen. Cînd s-a terminat masa, fetele au fost trimise în camerele lor, iar West a rămas singur, chinuindu-se cu o sticlă cu vin de Porto.

Dimineaţa Kathleen se trezi devreme şi merse direct la grajduri, ca să-şi continue exerciţiile cu Asad, ajutată îndeaproape de domnul Bloom.

Kathleen aprecia enorm sfaturile lui Bloom. Părerea lui era că lipsa exerciţiului fizic la un cal, mai ales la un pursînge arab, nu era modalitatea potrivită de a-l ajuta să-şi învingă teama.

- Dacă-l ţii legat ca pe o muscă într-o pînză de păianjen i se va frînge spiritul. Îşi va lua puterea de la dumneavoastră, milady. Va avea încredere că îl îngrijiţi şi ştiţi ce-i mai bine pentru el.

La ideea lui Bloom, Kathleen îl legă cu funia lungă de antrenament şi începu să-l îndemne să facă un pas înainte, apoi unul înapoi, în mod repetat.

- Din nou, zise Bloom aprobator. Acum din nou.

Asad părea nedumerit, dar se lăsa condus cu un pas în faţă şi unul în spate, de parcă ar fi învăţat să danseze.

După ce mai făcu și alte exerciții menite să-i întărească animalului încrederea în stăpîna sa, cei doi îl văzură pe Freddie, un puști de zece ani, venind spre ei în fugă.

- Domnule Bloom, strigă băiatul, am fost trimis să vă anunța că domnul Ravenel vrea să călărească.

- Da, și le-am zis băieților să pună șaua pe Royal.

- E o problemă, domnule, zise Freddie îngrijorat. Domnul Ravenel e destul de beat și nu poate călări, dar a ordonat să i se aducă un cal. Domnul Carlow e acolo și îl așteaptă să meargă împreună la un arendaș.

Kathleen simți o furie nestăvilită, cînd auzi de încă un Ravenel beat care voia să urce pe cal. Parcurse repede dealul pînă la padocuri și ajunsă acolo îl găsi pe West gesticulînd agitat în fața lui John, băiatul de la grajduri. Carlow era cu spatele; el era agent de teren, angajat de familia lui Theo de mai bine de zece ani. Trebuia să-l însoțească pe West la fermierul de pe moșie. Kathleen se lămuri de la prima privire. West era congestionat la față și drăcuia, de-abia ținîndu-și echilibrul.

- Eu sînt cel care-și judecă abilitățile, protesta West dînd din mîini. Am călărit și într-o stare mai rea decît asta, și al naibii să fiu dacă...

- Bună dimineața, domnilor, îi întrerupse Kathleen, inima bubuindu-i în piept. Pe negîndite imaginea lui Theo îi apăru în fața ochilor...felul în care o privise, ochii lui scrutători în ultimele secunde ale vieții lui. Aburii grei ai alcoolului îi reveniră și acum în nări, amestecați cu aburii reali, astfel că simți cum i se face greață.

- Lady Trenear, exclamă uşurat agentul de teren. Poate reuşiţi să-i băgaţi minţile în cap acestui domn inconştient.

- Evident, zise ea şi-l luă de braţ pe West, trăgîndu-l cu sine. Vino cu mine, domnule Ravenel, zise ea strîngîndu-i tare braţul.

- Milady, zise agentul. Mă refeream la îngrijitor, nu la...

- John nu este inconştient, spuse Kathleen. Cît despre dumneata, Carlow...poţi să te întorci la celelalte treburi. Domnul Ravenel va avea alt program restul zilei.

- Prea bine, milady.

- Ce naiba se întîmplă, întrebă West furios. M-am îmbrăcat şi am venit la grajduri de cum s-a crăpat de ziuă...

- S-a crăpat de ziuă acum patru ore.

Cînd ajunseră într-un loc mai izolat din spatele grajdurilor, West îşi smuci braţul din strînsoarea lui Kathleen.

- Care e problema ?

- Duhneşti a băutură.

- Mereu îmi încep ziua cu cafea şi coniac.

- Cum crezi că poţi călări, cînd nu eşti în stare să te ţii pe picioare ?

- În acelaşi mod în care călăresc de obicei – adică prost. Mi se pare deplasată grija ta pentru mine.

- Grija nu e pentru *tine*, ci pentru calul pe care voiai să-l încaleci, apoi pentru arendaşii unde voiai să

mergi. Și așa au destule greutăți și probleme, nu mai au nevoie și de compania unui bețivan nebun.

- Gata, eu plec, zise înfuriat West.

- Să nu îndrăznești să faci un pas. Cum Kathleen încă avea în mînă biciușca folosită cînd l-a antrenat pe Asad, acum îi venea foarte la îndemînă. Ori vrei să te biciuiesc.

West privi amenințarea cu atîta înverșunare, încît îi smulse biciușca din mînă și i-o aruncă pe jos, ocazie cu care își pierdu și echilibrul, spre rușinea lui.

- Haide, fă-ți numărul, zise el furios. Kathleen își încrucișă brațele la piept.

- De ce te-ai deranjat să vii în Hampshire ?

- Ca să-l ajut pe fratele meu.

- Nu ajuți pe nimeni, strigă ea cu dezgust. Înțelegi măcar *ceva* din povara responsabilității pe care și-a asumat-o lordul Trenear ? Dacă eșuează, moșia va fi vîndută și ce crezi că vor păți oamenii de pe moșie ? Două sute de familii în derivă, fără mijloace de a se întreține. Cincizeci de servitori care au slujit toată viața la familia Ravenel. Toți de pe pămînturile astea se zbat să supraviețuiască și toți depindem de fratele tău, care încearcă să rezolve probleme la care nu a avut nici o contribuție. Iar tu, în loc să-l ajuți, ai ales să-ți bei mințile ca un bou și să te afișezi bălăbănindu-te pe picioare ca un cretin egoist ! Kathleen nu mai putea continua, fiindcă i se tăiase răsuflarea, dar duse amenințarea pînă la capăt. Pleacă înapoi la Londra. Nu ești de nici un folos aici. Dă

vina pe mine dacă vrei. Spune-i lordului Trenear că am fost prea ticăloasă să te suport. Nu va avea probleme să accepte asta.

Se răsuci pe călcîie și plecă, aruncîndu-i replica finală peste umăr:

- Poate într-o zi vei găsi pe cineva care să te salveze de abuzurile și viciile tale. Personal, nu cred că meriți efortul.

Capitolul nouă

Spre surprinderea lui Kathleen, West nu a plecat. S-a retras în camera lui, spre liniștea ei, promițînd că nu va urca beat pe un cal, dovedindu-se mai inteligent decît soțul ei. West rămase în camera lui, probabil dormind, ori continuînd să se consoleze în aburii tăriei alcoolului. Nu coborî nici la cină și ceru să i se aducă o tavă cu mîncare.

Kathleen le explică fetelor curioase motivele absenței iubitului văr, anunțîndu-i posibila plecare la Londra dimineața.

A doua zi, cînd Kathleen coborî la micul dejun, îl găsi pe West, spre surprinderea ei, stînd la o masă rotundă, privind supărat într-o cană cu ceai. Arăta ca o fantomă, cu ochii adînciți în orbite și palid la față.

- Bună dimineața, zise Kathleen. Te simți rău ?

- Doar dacă vrei să consideri că a fi treaz este o boală, spuse el morocănos.

Kathleen se servi cu ceai, apoi pregăti un sandviș sănătos pe care i-l aduse lui West pe o farfurie.

- Mănîncă asta, îl îndemnă ea. Lordul Berwick spunea mereu că un sandviș cu bacon e cel mai bun leac pentru mahmureală.

West privi în silă mîncarea, dar ciuguli puțin, iar Kathleen își pregăti și ei ceva de mîncare. Se așeză lîngă el și-l întrebă calm:

- Chem să pregătească trăsura, ca să poți prinde al doilea tren de dimineață ?

- Mă tem că nu vei avea norocul ăsta, zise West sorbindu-și ceaiul. Nu pot merge la Londra. Trebuie să rămîn în Hampshire pînă îi voi întîlni pe toți arendașii cu care intenționam să mă văd.

- Domnule Ravenel...

- *Trebuie* să merg. Fratele meu nu mi-a cerut niciodată nimic. Acesta este motivul pentru care o să fac asta, chiar dacă ar fi să mor.

Kathleen îl privi surprinsă.

- Foarte bine. Să-l chemăm pe domnul Carlow să te însoțească ?

- Speram să vii tu cu mine. Măcar astăzi, adăugă el văzîndu-i reticența.

- Dar Carlow îi cunoaște mult mai bine pe arendași, iar situațiile lor...

- Prezența lui ar putea să-i inhibe. Vreau ca ei să-mi vorbească sincer. Nu că aș aștepta de la ei discursuri; știu cum mă privesc. Se uită la mine ca la un păun de oraș care nu are habar de viața la o fermă.

- Nu cred că te vor judeca aspru, atîta timp cît vor înțelege că nici tu nu-i judeci. Fii tu sincer și nu vei avea probleme.

- Nu am talent la sinceritate, murmură West.

- Nu e un talent, zise Kathleen. Este dispoziția de a vorbi din inimă și nu de a fi evaziv sau ironic.

- Te rog, insistă West. Deja simt că-mi vine să vomit. Cu aceste cuvinte se apucă să mănînce restul sandvișului.

Pe Kathleen o surprinse că arendașii nu l-au tratat pe West nici cu dispreț, nici cu obrăznicie, ba chiar prima întîlnire a fost extrem de cordială. Ajunși la ferma unui arendaș, West se implică în activități agricole despre care nu avea habar, dar se vedea pe fața lui că are intenții bune, putere de muncă și dorință de a-i ajuta pe bieții oameni care, din lipsa fondurilor, se descurcau cum puteau, cu mîinile goale.

Kathleen rămase uimită de politețea cu care West vorbea cu oamenii, transformat ca prin minune din putoarea beției de ieri, într-un bărbat atent și cooperant. Mai, mai ai fi zis că de fapt îl interesau domeniul și arendașii acestuia.

- V-ați gîndit la prelucrarea laptelui, domnule Strickland ? îl întrebă el pe omul care se ocupa cu cultivarea cerealelor.

- Nu, domnule. Profit mai mare avem tot cu grînele, decît cu carnea sau laptele.

- Probabil ai dreptate, conchise West, dar mulți oameni se mută acum la oraș și e o cerere mare de lapte și carne.

- Nu vrem să ne ocupăm cu prelucrarea laptelui, zise Strickland, de data acesta mai puțin cooperant. Cel puțin eu nu vreau.

- Domnul se teme că nu-i vei plăti lucrarea de canalizare, spuse Kathleen mai încet.

- Nu, îi spuse West fermierului. Veți avea îmbunătățirile care v-au fost promise. De fapt lordul Trenear nu are încotro; este obligația lui legală.

- Scuze, domnule, dar după atîtea promisiuni încălcate, nu mai poți avea încredere în nimeni, zise omul cu obidă.

- Aveți cuvîntul meu, spuse West după cîteva secunde de gîndire. Apoi întinse mîna, ca să nu mai fie loc de vreun refuz.

Kathleen îl privea înmărmurită. Doar prietenii își strîng mîna, sau gentlemanii de același rang. După o scurtă ezitare, omul îi strînse mîna, după care cei doi se îmbrățișară cordial.

- Ai procedat cum nu se putea mai bine, îi zise Kathleen lui West la plecare. Era impresionată de modul în care el se descurcase și cum abordase toate îngrijorările lui Strickland. A fost o mișcare înțeleaptă că l-ai ajutat cu paiele acelea.

- Nu am încercat să par înțelept, voiam să obțin informații.

- Și ai obținut.

- Mă aștept am ca problema canalizării să fie mai ușor de rezolvat. Sapi niște șanțuri, plasezi țevile de lut și apoi acoperi la loc cu pămînt.

- Nu mi se pare prea complicat.

- Este, dar într-un fel la care nu m-am gîndit. Canalizarea este doar o parte minoră, care presupune totuși cheltuieli mari.

- Atunci la ce te referi ?

- Nu știu dacă vrea cineva ca Eversby Priory să mai fie profitabil, sau să se autosusțină. Se uită la Kathleen și tot el spuse: nu vreau să mă acuzi că fac manevre pentru vinderea moșiei.

- Dar nu te acuz. Ferma Strickland este în aceeași stare ca și celelalte ferme.

- Eu zic că Strickland nu înțelege mersul lucrurilor. Lumea s-a schimbat și el a rămas în urmă, dar nu poate vedea asta.

- Crezi că ar trebui să se ocupe de creșterea animalelor ?

- Ar fi mai ușor și mai profitabil, decît să cultivi un pămînt lutos.

- Poate ai dreptate, zise ea reflectînd. Știi, prin zona asta creșterea animalelor e privită mai rău decît lucratul pămîntului.

West observă cum calul lui alunecă pe potecă.

- Dă puțin drumul frîului, îl sfătui Kathleen. Lasă-l să-și aleagă el drumul.

West făcu exact cum i se spuse.

- Încă un sfat ar fi binevenit ? zise ea cu timiditate.

- Dă-i drumul.

- Nu sta cocoșat în șa. Nu te poți arcui după mișcarea calului și o să te doară spatele mai tîrziu. Dacă

stai drept și te relaxezi...da, exact așa...acum ești exact pe centru.

- Mulțumesc.

Kathleen era încîntată că părea disponibil să primească sfaturi, mai ales de la o femeie.

- Nu călărești rău deloc. Cu puțin exercițiu, ai fi chiar foarte bun. Nu prea ai ocazia să călărești la oraș, nu ? zise ea.

- Nu, merg pe jos sau iau trăsura.

- Dar fratele tău...zise Kathleen, gîndindu-se la Devon, care era un bun călăreț.

- El călărește în fiecare dimineață. Are un armăsar cenușiu bălțat, rău ca un demon, dacă trece o zi fără exerciții. Asta au ei doi în comun, completă West.

- De aceea este el într-o formă foarte bună.

- Da, nu se oprește din călărit. Și mai face parte dintr-un club de pugilism, unde se bat de le sună apa în cap. Fratele meu tot speră că într-o zi va fi atacat de niște nenorociți, dar pînă acum nu a avut noroc.

- Dar de ce face eforturile astea ? întrebă Kathleen.

- Ca să-și țină firea sub control.

- Și tu ai o fire ca a lui ?

- Fără îndoială, doar că eu prefer să-mi înec demonii în băutură, pînă mă ia somnul.

La fel făcea și Theo, își aminti Kathleen.

- Îmi placi mai mult cînd ești treaz, îi spuse ea.

- A trecut doar jumătatea zilei, zise West vesel. Mai așteaptă puțin și te vei răzgîndi.

Dar nu a fost așa. În următoarele două săptămîni West a continuat să se mențină treaz, limitîndu-și consumul de vin la două pahare pe zi, numai la cină. Zilnic vizita casele arendașilor, ori citea despre agricultură și scria rapoarte pentru Devon.

Într-o seară, la cină, le povesti fetelor că, pe măsură ce vizita mai multe case, își contura o părere mai clară despre măsurile ce trebuiau luate.

- Treaba lui Devon va fi să găsească fonduri și încă suficiente. Azi dimineață mi-am dat seama, îi spuse el lui Kathleen, că va trebui să mai rămîn aici vreo două săptămîni, chiar o lună. Mai am multe de aflat.

- Atunci mai rămîi, încuviință Kathleen.

- Nu ești împotrivă ? zise el surprins.

- Nu, dacă asta îi ajută pe arendași.

- Ce-ar fi să rămîn și de Crăciun ?

- Desigur, zise ea fără ezitare. Dar nu-ți va lipsi orașul ?

- Nu cred. Deși îmi lipsesc...anumite lucruri, aici sînt multe de făcut , iar fratele meu are nevoie de sfaturi pertinente.

Capitolul zece

- *Vere West,* strigă Kathleen o lună mai tîrziu, urmîndu-l pe scară. Nu mai fugi. Am ceva să-ți spun.

- Nu, dacă mă urmărești ca Atila Hunul, zise el păstrîndu-și ritmul grăbit.

- Spune-mi de ce ai făcut asta. Kathleen îl ajunse din urmă și-i blocă trecerea. Explică-mi, te rog ce motive *irațională* ai avut ca să aduci un porc în casă ?

- Nu m-am gîndit prea mult. Eram la ferma lui John Potter și el se pregătea să-l taie fiindcă era prea mic.

- Dar e o practică obișnuită, din cîte știu.

- Creatura m-a privit, protestă West. Parcă zîmbea.

- *Toți* porcii par că zîmbesc. Au gura curbată spre urechi.

- Nu m-am putut abține; a trebuit să-l aduc acasă.

Kathleen păru exasperată. Deja gemenele îl hrăniseră cu lapte de vacă dintr-un biberon, îi dăduseră ou crud, iar Helen căptușise un coș cu o cîrpă moale, ca să-i facă un culcuș. Nu mai avea cum să scape de el.

- Și ce intenționezi să faci cu porcul după ce va crește ? întrebă ea.

- Să-l mîncăm ? zise el, după ce reflectă puțin.

Kathleen pufni exasperată.

- Deja fetele l-au botezat Hamlet. Crezi că vom putea mînca un animal de casă, domnule Ravenel ?

- Eu da, dacă ar fi sub formă de bacon, comentă West studiindu-i reacția. Cînd va mai crește, voi trimite porcul înapoi la fermă, se oferi el.

- Nu poți...

El ridică mîna, oprind-o.

- Mă vei boscorodi mai tîrziu; acum nu am timp. Plec la gara Alton și nu vreau să pierd trenul de după amiază.

- Tren ? Unde pleci ?

- Ți-am zis ieri. Știam că nu asculți. Ieri îți spuneam, reluă West, că merg în vizită la cineva din Wiltshire, care experimentează metode moderne de creștere a animalelor.

- Cît timp vei lipsi ?

- Trei zile, zise el încîntat. Veți avea puțin timp să-mi duceți dorul.

- Eu nu ți-aș duce dorul, oricît de mult ai lipsi. Măcar nu uita să mănînci acolo unde vei sta. Dacă o să tot sari peste cină, vei arăta ca o sperietoare de ciori. Kathleen se uită la hainele lui, gîndindu-se că va trebui să le dea la strîmtat.

Mișcarea constantă, călăritul de la o fermă la alta, traseele pe cîmp, și ajutorul acordat vreunui arendaș îl schimbaseră foarte mult pe West. Slăbise atît de mult, încît hainele stăteau pe el ca pe gard. Deja avea o culoare

sănătoasă în obraji, ochii și fața i se dezumflaseră și arătau mai bine, aerul de provincie îl întinerise cu cîțiva ani, iar vitalitatea de pe chipul lui luase locul indolenței somnoroase.

West se aplecă și o sărută pe frunte.

- Cu bine, Atila, zise el drăgăstos. Încearcă să nu-i bați pe toți în lipsa mea.

După plecarea lui West, Sims, majordomul, o chemă pentru o problemă legată de o familie de arendași.

- Domnul și doamna Wooten vor să discute cu domnul Ravenel, spuse Sims.

- Poftește-i în salon, zise Kathleen. Voi vorbi eu cu ei.

Tinerii căsătoriți erau foarte necăjiți, fiindcă niște reprezentanți ai firmei de căi ferate, le-au spus că foarte curînd ferma lor avea să fie vîndută, iar pe locul acela urma să se întindă noua linie ferată.

Kathleen se întreba oare cine ar fi trebuit să știe despre contractul bieților oameni, al cărui termen avea să expire cît de curînd. Omul mai spunea că nimeni nu voia să i-l mai prelungească acum. Se îndoia că Devon ar fi pus la cale tranzacția, lăsîndu-i pe oameni fără casă, mai ales că doamna Wooten era însărcinată.

- Voi afla eu totul, îi liniști Kathleen. Domnul Ravenel este întru totul de partea arendașilor și are influență la lordul Trenear.

După plecarea soților Woote, Kathleen se duse la birou și se grăbi să scrie o telegramă pentru Devon, informîndu-l despre situație, cerînd să afle ce se petrece.

Trimise imediat mesajul, spre a fi telegrafiat la oficiul poștal local.

Doamna Church intră în birou și o anunță pe Kathleen că instalatorul și dulgherul terminaseră de amenajat baia din dormitorul matrimonial, iar acum aveau de lucru în dormitorul ei, pentru a transforma o cămăruță alăturată în sală de baie.

- Asta e foarte bine, dar în dormitorul meu sînt acum bărbați ? Nu sînt de acord !

- Deja au scos cîteva scînduri din podea și mai au puțin de lucru, explică femeia. Va mai dura vreo cîteva zile, milady.

- Și eu unde să dorm, să mă îmbrac, în timp ce dormitorul meu este întors pe dos ?

- Oamenii spun că în cel mult o săptămînă baia va fi gata. Am trimis deja camerista să vă instaleze în dormitorul cel mare... Camera fiind la capătul holului, veți avea mai multă liniște.

Kathleen detesta dormitorul conjugal, locul unde îl văzuse pe Theo pentru ultima dată înainte de accident. Acolo s-au certat foarte rău, iar ea spusese lucruri pe care le va regreta tot restul vieții.

- Nu pot sta în altă cameră ? întrebă ea.

- Pentru moment nu, milady. Muncitorii au decopertat podeaua din trei camere, plus a dumnea-voastră. Îmi pare rău.

Kathleen oftă și se așeză pe scaun.

- Atunci va trebui să dorm în dormitorul matrimonial.

- Veţi fi prima care va face baie în cada de cupru, o anunţă menajera, de parcă ar fi oferit o acadea unui copil supărat.

Kathleen zîmbi cînd se gîndi la următoarea baie de seară.

Pînă la urmă făcu baie în cada de cupru şi se simţi minunat, astfel că mai compensă neajunsul de a dormi în camera cea mare. Cada era mult mai spaţioasă şi mai confortabilă decît cea veche, iar în plus avea la căpătîi o margine răsfrîntă pe care-şi putea sprijini capul. Era prima dată cînd se putea întinde complet, stînd cufundată în apă pînă la gît, iar senzaţia era excepţională. Stătu destul de mult în apa caldă, pînă ce se mai răci puţin, apoi camerista veni să-i ofere halatul din bumbac gros.

Kathleen se aşeză într-un fotoliu în faţa focului din cămin şi privi îndelung şalul de caşmir, pe care-l luă apoi, ca să se acopere peste genunchi. Privirea i se opri asupra patului din lemn masiv, cu baldachin sculptat şi această imagine anulă orice plăcere adusă de baia de dinainte.

Refuzase să se culce în acelaşi pat cu Theo după discuţia aprinsă avută în noaptea nunţii. Amintirea vocii lui groase, cuprinsă de mînie îi era deja foarte apropiată.

"Fă ce trebuie să faci, pentru Dumnezeu. Întinde-te şi nu face totul mai dificil decît...Poartă-te ca o soţie, la naiba..."

A doua zi dimineaţa Kathleen se trezi epuizată, avea ochii învineţiţi de cearcăne adînci. Înainte să meargă la grajduri, o căută pe menajeră.

- Doamnă Church, scuze pentru că vă întrerup din treabă, dar vreau să aveți grijă să-mi aranjați alt dormitor diseară, fiindcă nu mai pot dormi în cel mare. Mai bine dorm afară, decît acolo.

- Da, doamnă, fetele au fost deja instruite să vă pregătească dormitorul ce dă spre grădină.

- Mulțumesc. Kathleen se mai liniști acum, mai ales că se îndrepta spre grajduri.

Intră și-și luă o șa. Era un lucru obișnuit ca femeile să poarte pantaloni lungi pe sub fustă cînd călăreau, dar Kathleen purta *numai* pantalonii lungi acum și asta nu se cuvenea.

Kathleen mai fusese și alteori îmbăcată neconvențional, iar îngrjitorii se obișnuiseră deja cu ținuta ei. De obicei se îmbrăca astfel cînd îl antrena pe Asad.

Calul răspundea perfect comenzilor, iar acum Kathleen se decise să-l scoată afară, ca să-l încalece în padocul îngrădit.

La sfîrșitul exercițiilor plecă mulțumită spre camera ei, dar își aminti de lucrări și merse în dormitorul matrimonial, să facă o baie. În ciuda obiecțiilor pe tema instalării apei curente în casă, acum recunoscu marele avantaj al posibilității de a beneficia oricînd de apă caldă, fără a fi nevoită să cheme mereu camerista. Acum se duse direct în baie și închise ușa. Tresări îngrozită cînd văzu cada ocupată.

- Doamne sfinte ! se sperie ea ridicînd mîinile spre cer. Dar imaginea lui Devon Ravenel ud și gol-pușcă îi ardea profund mintea.

Capitolul unsprezece

Imposibil. Devon trebuia să fie la Londra! Oare imaginația îi juca feste ? Sau avea halucinații ? Aburul din baie purta aroma lui inconfundabilă...mirosul fin, curat de piele și săpun. Kathleen duse mîna la ochi, cu degetele îndeajuns de depărtate, cît să poată zări printre ele.

Devon stătea întins în cada de aramă și o privea cu un amestec de curiozitate și ironie. Aburul fierbinte îl învăluia într-un efect vizual misterios. Picăturile de apă se prelingeau pe musculatura brațelor și pe umeri, precum și prin părul de pe piept.

Kathleen se răsuci cu fața spre ușă, gîndurile amestecîndu-i-se într-un carusel colorat, plin de erotism.

- Ce faci aici ? reuși ea să articuleze.

Devon răspunse pe un ton caustic.

- Am primit somația ta.

- Adică telegrama mea ? nici nu mai putea gîndi, atît de tulburată era. Nu te-am somat.

- Mie așa mi s-a părut.

- Nu mă așteptam să te văd așa curînd. Cel puțin nu atît de mult ! Kathleen roși cînd îl auzi că rîde.

Disperată să scape de el, apucă brusc clanța ușii, recent instalată și trase. Ușa nu se clinti.

- Doamnă, îl auzi pe Devon chiar în spatele ei. Vă sugerez să...

Panicată, ea nici nu-l auzi, ci mai trase o dată și mai puternic. Clanța se desprinse din șurubul care o fixa și Kathleen rămase uluită, cu ea în mînă. Se lăsase o liniște stranie. Apoi Devon își drese glasul, cu greu reținîndu-și rîsul.

- Este o încuietoare Norfolk. Trebuie să apeși, înainte să tragi de ea.

Kathleen începu disperată să zdrăngăne bucata de metal rămasă agățată, dar fără noroc.

- Draga mea...acum Devon rîdea aproape în hohote și nu putea vorbi. Așa nu vei reuși nimic.

- Să nu-mi spui mie așa, i-o reteză ea, stînd tot cu spatele la el. Cum o să ies de aici ?

- Cînd va veni valetul meu să-mi aducă prosoapele, va deschide ușa pe dinafară.

Kathleen scoase un geamăt de furie și se rezemă cu fruntea de lambriul de lemn.

- Nu trebuie să știe că sînt aici, cu tine. Aș fi distrusă.

Kathleen auzi în spatele ei plescăitul apei pe piele.

- Nu va spune o vorbă. E discret.

- Ba nu e, îl contrazise Kathleen.

Plescăitul încetă.

- De ce spui asta ?

- Le-a informat pe cameristele mele despre aventurile tale mai vechi. Printre povești, circula una

interesantă, în care era implicată o artistă de musical. Kathleen făcu o pauză, apoi continuă: îmbrăcată în pene.

- Mii de draci, mormăi Devon. Plescăitul reîncepu, mai intens.

Kathleen se lipise de ușă, simțind o tensiune maximă în mîini și picioare. Trupul gol al lui Devon se afla la doar cîțiva zeci de centimetri, în aceeași cadă în care se îmbăiase ea aseară. Imaginația ei încropea tabloul care însoțea sunetele, apa de pe trupul lui, spuma scurgîndu-i-se pe piele.

- De ce faci baie atît de devreme ziua ? îl întrebă ea după ce lăsă clanța jos.

- Am venit cu trenul și am luat un poștalion din Alton. Pe drum o roată s-a desprins și a trebuit să-l ajut pe vizitiu să o pună la loc. Muncă grea, murdară.

- Nu puteai să-l rogi pe valetul tău să ajute ?

- Sutton nu e în stare să ridice o roată de căruță. Are brațele ca niște vreascuri.

- Nu trebuia să vii așa degrabă în Hampshire.

- Amenințarea avocaților și a Curții Comerciale m-a impresionat atît de mult, încît a fost necesar să mă grăbesc.

Poate că telegrama ei fusese prea dramatică.

- Dar nu aveam de gînd să implic vreun avocat, voiam doar să-ți atrag atenția.

- Întotdeauna îmi atragi atenția, spuse el foarte galant.

Kathleen nu știa cum să interpreteze cuvintele lui. Nici nu mai apucă să întrebe, fiindcă de partea cealaltă a

ușii se auzi cum cineva încearcă să intre. Kathleen făcu ochii mari și intră în panică. Din spatele ei se auzi un plescăit tipic pentru un corp care se ridică brusc dintr-o cadă plină cu apă, iar Devon apucă să împingă ușa, ca să nu permită accesul în interior. Reuși să-i acopere gura cu cealaltă mînă, însă gestul nu fusese necesar, fiindcă era convinsă că doar tăcerea i-ar fi salvat viața. Kathleen tremura din toată ființa ei, fiindcă simți masculul aburind și masiv din spatele ei.

- Domnule, se auzi vocea valetului nedumerit.

- Pe toți dracii, omule, ai uitat să bați la ușă? întrebă Devon. Nu dai buzna într-o încăpere, decît dacă vrei să-mi spui că a luat foc casa.

Kathleen nu știa cum avea să se comporte în situația de față, sigură că lady Berwick i-ar fi recomandat retragerea. Din fericire, mintea îi rămase alertă. Își pierdu echilibrul, dar se redresă imediat, ajutată și de masa musculară care veni în ajutorul ei, susținînd-o. Era practic lipit cu totul de ea, iar cu fiecare răsuflare îi absorbea mirosul de săpun și căldură umedă. Inima i-o luase razna, bătînd cînd prea încet, cînd prea repede.

Nu se putu abține și-i examină atentă brațul, apoi mîna. Văzu că avea un deget zgîriat, probabil de la căratul roții, iar brațele îi erau arămii, arse de soare. Unghiile îi erau perfecte, scrupulos îngrijite, doar că se mai observau pete de cerneală neagră pe degetul arătător și cel mijlociu.

- Mă scuzaţi, milord, se auzi valetul, care adăugă respectuos, dar şi uşor sarcastic: Nu vă ştiu să fi fost vreodată pudic.

- Acum sînt un aristocrat, zise Devon. Preferăm să nu ne fluturăm bijuteriile personale.

Atît de aproape stătea de ea, încît Kathleen simţea cum vocea lui îi vibrează în trup. O învăluise cu totul...era atîta masculinitate potentă, vitală...senzaţiile îi erau necunoscute şi înfricoşătoare...în acelaşi timp copleşitor de plăcute.

- Am înţeles că nu se ştie exact unde să vă desfacem bagajele, zise Sutton. Un cufăr a fost adus în casă, cum am indicat, dar doamna Church a spus să nu fie duse toate în dormitorul mare, deoarece lady Trenear s-a stabilit acolo temporar.

- Chiar aşa a făcut ? Şi ţi-a şi explicat de ce lady Trenear mi-a invadat teritoriul ?

- Instalatorii montează tubulatura pe sub podeaua din dormitorul ei. Mi s-a spus că lady Trenear nu a fost deloc încîntată de situaţie. Unul dintre valeţi spunea că a auzit-o jurînd că vă va agresa fizic, atît de înfuriată era.

- Ce nenorocire, se auzi Devon amuzat. Kathleen îi simţi bărbia atingîndu-i creştetul capului cînd începu să rîdă. Îmi pare rău că am supărat-o.

- Nu a fost doar supărare, milord. Lady Trenear a părăsit dormitorul conjugal imediat după decesul răposatului conte şi nu a mai dormit nici o noapte acolo. Pînă acum. După cum spunea una dintre servitoare...

Kathleen se încordă, iar el o simți.

- Nu mă interesează de ce, îl întrerupse Devon. Asta e treaba doamnei Trenear, nu a noastră.

- Da, domnule, zise valetul. În concluzie, lacheul v-a dus bagajele într-una din camerele de la etaj, dar nu știu în care anume.

- S-a gîndit cineva să-l întrebe ? sugeră Devon sec.

- Pentru moment omul nu poate fi găsit. Lady Pandora și lady Cassandra l-au recrutat pentru a le ajuta să caute porcul, care se pare că a dispărut.

- Ai spus porc ? se miră Devon.

- Da, milord. Este noul animal de companie.

Devon eliberă gura lui Kathleen, iar degetele lui alunecară spre bărbia ei, apoi îi șopti mirat:

- Există vreun motiv special pentru care ținem animale vii în...

Chiar în clipa aceea Kathleen ridicase încet capul să-l privească, iar gura lui se lipi accidental de fruntea ei, fapt care o tulbură peste măsură, dîndu-i senzații care o năuceau.

- ...casă ? încheie Devon, evident afectat de fricțiunea accidentală.

- Nu mai trebuie să vă spun că asemenea aspecte nu apar în multe gospodării, spuse Sutton. Să vă strecor un prosop prin ușa întredeschisă ?

- Nu. Lasă-le acolo unde ești. Le găsesc eu cînd voi fi gata.

- Le las pe podea ? întrebă valetul mirat. Milord, dați-mi voie să le pun pe un scaun. Se auziră niște bubuituri de piese de mobilier mutate.

Kathleen observă cît de crispat ținea de ușă Devon, fiindcă încheieturile degetelor i se albiseră, iar mușchii brațelor erau foarte încordați. Era atît de fierbinte, iar pieptul lui solid și umerii se lipeau de spatele ei. Singurul loc unde formele lor nu se mulau perfect era acela de mai jos, spre zona sacrală, unde îi simțea presiunea organului erect și dur.

Kathleen se foi neliniștită, căutîndu-și o poziție mai bună. Devon trase adînc aer în piept și cu o mînă o apăsă pe coapsa dreaptă, forțînd-o să nu se mai miște.

Kathleen realiză de-abia atunci ce parte a corpului lui era atît de rigidă. Se încordă, vibrînd neliniștită și își înăbuși un geamăt. Fierbințeala se simțea pregnant în acea zonă sensibilă, dar pielea ei parcă era de gheață, făcînd-o să se cutremure succesiv. De fapt se temea că va fi asaltată.

Căsnicia o învățase că bărbații adeseori uită de ei atunci cînd sînt excitați. Își pierd controlul și se transformă în fiare. Disperată, se gîndi ce amenințare constituia Devon pentru ea și cît de departe va merge. Dacă îi va face rău, va țipa. Se va lupta cu el, indiferent ce consecințe își va atrage asupră-și, uitînd și de reputație.

Una dintre mîinile lui îi cuprinse talia – îi simțea presiunea chiar și prin corset – și începu să o mîngîie cu

mișcări blînde, circulare, așa cum se face dacă vrei să calmezi un cal speriat.

Kathleen simțea sîngele bubuindu-i în urechi și cu greu desluși glasul valetului, întrebînd în care cameră să ducă bagajele, iar Devon răspunse că va decide mai tîrziu, pentru moment avînd nevoie doar de niște haine de schimb, apoi îl rugă să se miște mai repede.

- A plecat, zise Devon. Răsuflă ușurat, apoi avu grijă de clanța ușii, pe care o lăsă întredeschisă, ca să evite și alte accidente. Deși nimeni nu mi-a cerut părerea despre porc, zise el calm, sînt absolut împotriva oricărui animal de casă care mi-ar putea depăși greutatea.

Kathleen se pregătise degeaba pentru atac, ba chiar rămase uluită de purtarea lui, deloc similară cu a unei bestii orbită de dorință.

Devon o văzu și nu-i înțelese tăcerea, așa că îi ridică ușor capul și privi direct în ochii ei. Kathleen nu mai putea evita ochii lui liniștiți, mîngîietori și înțelese că nu exista nici un pericol imediat ca el să o forțeze.

- Ai face bine să nu te uiți, o sfătui el, asta dacă nu vrei să surprinzi o imagine a „marelui" Ravenel. Merg să aduc prosoapele.

Kathleen încuviință și închise ochii, iar el părăsi baia.

Așteptă puțin, ca să se evapore haosul gîndurilor sale. Totuși, fiecare nerv din corp reverbera de senzația trupului masculin lipit de al ei, cu toate detaliile evidențiate de excitație.

Și-ar fi dorit să aibă curajul să se uite la el. Alungă acest gînd păcătos. Totuși, nu putea să-și ascundă curiozitatea. Oare făcea vreun rău dacă trăgea cu ochiul ? Era singura șansă de a vedea un bărbat așa cum a fost creat de Dumnezeu. Înainte de a-și descuraja gîndul, deschise ușor ușa și privi prin crăpătură.

Ce imagine tulburătoare...un mascul sănătos, viril, în floarea vîrstei. Mușchi puternici, viguroși, bine-conturați...ceva barbar, totuși superb. Spre norocul ei, Devon stătea oarecum cu spatele la ea, așa încît ochii curioși nu erau remarcați. Devon se ștergea pe păr, iar pletele negre îi atingeau umerii, mîngîindu-i. Avea un spate puternic, iar umerii reliefați și bine lucrați i se vedeau prin piele odată cu mișcările care-i antrenau. Mult păr îi acoperea mîinile și picioarele, precum și pieptul, pînă jos, iar între picioare, petecul era mult mai abundent decît se așteptase ea. Cît despre scurta privire aruncată spre organul lui...părea asemănător cu cel al soțului ei. Poate chiar puțin mai voluminos. Această prelungire a trupului i se păru un adevărat inconvenient, întrebîndu-se oare cum puteau să călărească bărbații.

Roșie în obraji, se strecură în spatele ușii, înainte ca Devon să o surprindă spionîndu-l. Îl auzi apropiindu-se, fiindcă parchetul îi scîrțîia sub picioare. Devon îi întinse un prosop, ca să se șteargă și ea.

- Ești îmbrăcat decent ? se trezi ea întrebînd, înfășurîndu-se cu prosopul.

- Mă îndoiesc să poată fi numit decent, zise el. Dar tu ce naiba porți, apropo ?

- Costumul de călărie.

- Mie mi se pare doar jumătate de costum.

- Nu îmbrac și vestonul cînd îl antrenez pe Asad. După tăcerea care urmă, Kathleen adăugă: domnul Bloom este de acord cu pantalonii mei. Spune că aproape m-ar confunda cu un băiat de la grajduri.

- Înseamnă că e orb. Nici un bărbat cu ochi sănătoși nu te-ar confunda cu un băiat. De acum încolo, te rog să urci în șa îmbrăcată în rochie, sau nu mai urci deloc.

- Ce ? spuse ea revoltată. Tu îmi dai mie ordine ?

- Cineva trebuie să o facă, dacă nu te porți cu decență.

- *Tu*-mi dai *mie* lecții despre decență, ipocrit josnic ce ești ?

- Am impresia că ai învățat cuvintele astea murdare la grajduri.

- Ba nu, de la fratele tău, i-o trînti ea scurt.

- Încep să realizez că nu trebuia să stau atît de mult plecat de la Eversby Priory. Toată casa e un dezastru.

Kathleen nu mai putu să reziste în spatele ușii, așa că o deschise și-l înfruntă înverșunată:

- Tu i-ai angajat pe instalatori !

- Eu nu de instalatori îmi fac griji. Cineva trebuie să ia situația în mînă.

- Dacă ești nebun și-ți închipui că o să mă iei pe *mine* în mînă...

- Sigur că voi începe cu tine, o asigură el calm.

Kathleen i-ar fi dat replica meritată, dacă nu ar fi început să tremure de frig. Deși prosopul absorbise apa din hainele ei, totuși ele erau umede. Devon îi înțelese senzația neplăcută și se uită prin cameră după vreun șal cu care să o acopere. În cele din urmă zări șalul trimis de el, așezat pe fotoliul din fața șemineului. Rămase mut.

- Nu l-ai vopsit, spuse el.

- Dă-mi-l încoace, zise Kathleen.

- Îl porți adeseori ? o întrebă Devon zîmbind. Nu se grăbi să i-l dea, ba mai mult, probabil ar fi trebuit să se simtă jenat de ținuta inadecvată, dar părea că este perfect în elementul lui, ca un păun nerușinat. Kathleen i-l smulse din mînă cînd i-l aduse. Materialul moale și călduros îi oferi imediat confortul de care avea nevoie și sezația de căldură.

- Nu m-a lăsat inima să-l stric, zise ea. Ar fi dorit să adauge că, deși cadoul fusese cumva nepotrivit, adevărul era că îl adora. De multe ori doar culorile lui vii îi alinau tristețea de văduvă. Imediat ce și-l punea pe umeri, se simțea deja mai bine.

Nici un cadou nu o bucurase atît de mult. Nu voia să-i spună asta, deși și-ar fi dorit.

- Ești atît de frumoasă în culorile astea, Kathleen, îi spuse el pe un ton afectuos.

- Nu-mi spune pe numele mic, zise ea roșind.

- Desigur, o ironiză Devon, privind în jos, spre prosopul care-i acoperea partea inferioară, hai să fim formali.

Ea făcu greșeala și-i urmări privirea, apoi se înroși și mai rău...văzînd părul acela negru de pe piept și mușchii abdominali perfect sculptați.

Se auzi o bătaie în ușă. Kathleen se retrase în baie, ca o țestoasă ce se ascunde sub carapace.

- Intră, Sutton, îl auzi pe Devon.

- Hainele dumneavoastră domnule.

- Mulțumesc. Lasă-le pe pat.

- Aveți nevoie de ajutor ?

- Nu astăzi.

- Vă îmbrăcați singur ? îl întrebă uimit valetul.

- Am auzit că mulți bărbați o fac, replică Devon ironic. Acum poți pleca.

- Da, domnule.

După ce ușa se închise, Devon spuse:

- Dă-mi două minute. Mă îmbrac numaidecît.

Kathleen se gîndi că de acum înainte nu va mai putea să-l privească fără a fi conștientă de ce exista dincolo de hainele lui elegante.

- Ești binevenită să ocupi dormitorul matrimonial, dacă dorești. A fost camera ta, înainte să fie a mea.

- Nu, nu o vreau.

- Cum preferi.

Kathleen ardea de nerăbdare să schimbe subiectul.

- Trebuie să vorbim despre arendași, îl abordă ea. Cum ți-am scris în telegramă...

- Mai tîrziu. Nu are rost să vorbim în lipsa fratelui meu. Menajera spunea că a plecat în Wiltshire. Cînd se întoarce ?

- Mîine.

- De ce s-a dus acolo ?

- Ca să se consulte cu un expert în metode moderne de creştere a animalelor.

- Cunoscîndu-mi fratele, zise Devon, e mai probabil că a plecat după femei.

- Se pare că *nu*-ţi cunoşti fratele. Nu numai că era încîntată să-l poată contrazice, dar se simţea tulburată de afrontul adus lui West. Munceşte mult în fiecare zi, de cînd a sosit aici. Îmi permit să spun că a aflat mai multe despre arendaşi şi ferme decît agentul funciar. Stai cîteva minute şi citeşte-i rapoartele din birou şi-ţi vei schimba părerea.

- Vom vedea, zise Devon, deschizînd uşa de la baie. Era complet îmbrăcat şi, cum nu avea gulerul încheiat şi nici manşetele, o rugă: eşti bună să mă ajuţi cu butonii? întrebă şi întinse braţul spre ea.

Ezitînd, Kathleen îl ajută cu manşetele şi butonii, apoi îi încheie gulerul cămăşii. Fără să vrea, la ambele operaţiuni, degetele ei îndemînatice luară contact cu pielea lui fierbinte, mai întîi în zona pulsului, la încheieturile mîinilor, apoi la carotidă. Simţise pielea fină, precum şi pulsul alert.

- Mulţumesc, zise Devon cu un glas care trăda o adîncă emoţie, uşor gîtuit.

- Te rog să ai grijă să nu fii văzut cînd ieși din cameră, îi spuse ea înainte să iasă.

Devon se opri puțin în fața ușii, privind-o. Îi reapăru acea scînteie în priviri.

- Nu te teme. Sînt desăvîrșit cînd vine vorba să mă retrag nevăzut din dormitorul unei doamne. Zîmbi galant, apoi se uită pe hol și se strecură afară.

Capitolul doisprezece

Zîmbetul lui Devon dispăru complet imediat ce ieși din dormitorul matrimonial. Fără o destinație anume în minte, parcurse holul și ajunse în dreptul unei nișe, care conducea spre o scară circulară, îngustă, spre camerele servitorilor. Eversby Priory suferise numeroase reamenajări de-a lungul anilor, iar acum toată casa părea prea înghesuită, arhitectura inițială fiind modificată succesiv.

Mai merse puțin și se așeză la un moment dat pe marginea unei grinzi. Prea puternic a fost chinul de a o avea pe Kathleen atît de aproape de el, practic lipită de el. Doamne, cum o simțise tremurînd. Nu și-ar fi dorit nimic altceva, decît ca ea să-și întoarcă fața spre el, iar el să-i soarbă buzele îndelung, topind-o în îmbrățișarea lui.

Își aminti ce i-a spus valetul despre Kathleen, că nu mai călcase în dormitorul matrimonial după moartea lui Theo. Poate avea vreo legătură cu ultima ceartă dintre soți....sau era vorba de altceva ? Dacă noaptea nunții fusese pentru ea neplăcută ? Tinerele cu stare socială bună sînt adeseori dezinformate în legătură cu chestiunile care se petrec după căsătorie.

Devon nu putea face speculații pe tema măiestriei vărului său în pat...dar pînă și Theo trebuia să știe cum

să se poarte cu o virgină, răbdător și blînd...nu-i așa ? Theo ar fi trebuit să știe cum să liniștească și să seducă o mireasă tensionată, alungîndu-i temerile înainte de a-și căuta propria plăcere.

Imaginea cu ei doi împreună...mîinile lui Theo explorînd-o pe Kathleen...îi trimiteau senzații otrăvitoare. Cerule mare...să fie asta gelozie ? Nu fusese niciodată gelos pe o femeie. Devon își trecu degetele prin părul umed. Făcînd o incursiune în trecut, nu putea schimba faptul că ea îi aparținuse mai întîi lui Theo.

Dar îi va aparține lui Devon, în cele din urmă.

Se adună și își continuă plimbarea prin Eversby Priory, observînd modificările făcute de la ultima lui vizită. Activitatea era în deplină desfășurare peste tot, camerele erau fiecare în diverse stadii de reamenajare. Deja toate reparațiile costaseră o mică avere și mai era nevoie încă de zece ori pe atît, pînă ce totul se va fi încheiat.

Ajunse în salon, unde văzu registrele. Recunoscu scrisul compact al fratelui său, luă un raport cuprinzînd ce aflase West despre moșie pînă la acea dată. Două ore citi raportul, care era mai amănunțit decît și-ar fi imaginat. Era evident că West vizitase familiile și notase toate problemele cu care se confruntau oamenii, precum și grijile lor, condițiile în care se afla proprietatea administrată, cunoștințele lor despre creșterea animalelor și tehnici în agricultură.

Devon auzi un zgomot, iar cînd întoarse capul, o văzu pe Kathleen. Era din nou îmbrăcată în doliu și

îmbujorată. Ar fi devorat-o într-o clipă. Se uită la ea și-i zise:

- Fustă. Unde te duci ?

- În bibliotecă, la lecție cu fetele. Am observat că ești aici și mă întrebam dacă ai citit raportul domnului Ravenel.

- L-am citit și sînt impresionat de detalii. Chiar uimit, fiindcă West m-a sfătuit să vînd moșia cu totul, chiar înainte să plec la Londra.

- Mă bucur mult că nu ai făcut-o.

Toată clocotirea întîlnirii lor de mai devreme îi reveni în minte atît de pregnant, încît simți o arsură, iar junghiul se localiză exact în locul care deveni dur, ignorînd straturile de haine. Devon era profund recunoscător pentru tot ce îl acoperea acum. Doamne, dacă ar putea să o atingă, să-și treacă mîinile peste formele ei...ar fi plătit oricît, doar să-i mîngîie pielea fină, sau să-și contopească buzele cu ale ei.

Kathleen luă un creion de pe birou și începu să-l ascută cu răbdare.

- Uneori mă întreb...

- Ce anume? întrebă Devon ușor răgușit.

- Mă întreb ce ar fi făcut Theo cu moșia, dacă nu ar fi murit.

- Bănuiala mea este că ar fi făcut pe orbul, pînă ce nu ar mai fi fost cazul să ia vreo decizie.

- Dar de ce ? Nu era un bărbat prost.

Primul impuls îl îmboldea pe Devon să spună că "nu are de-a face cu inteligența", dar Kathleen se uită la el nedumerită.

- Eversby Priory a fost casa în care Theo a copilărit, continuă Devon. Sînt sigur că a fost dureros pentru el să asiste la declinul ei.

- Și tu asiști la asta, nu ? Ți-ai dat peste cap viața pentru ea.

- Nu se poate spune că aș fi avut ceva mai bun de făcut, zise el nonșalant.

Veni în spatele ei și îi cuprinse mîinile fine într-ale lui. Ea nu se mișcă, ba chiar se supuse. Avea o mare încredere în el mai ales acum, de la ultima lor întîlnire, fiind convinsă că nimic rău nu i se putea întîmpla din partea lui.

Plăcerea de a-o ține aproape de el reverbera prin tot trupul lui Devon. Era o femeie minionă, cu osatură delicată, iar aroma de trandafiri a pielii ei îl excita peste măsură.

- Din șase tăieturi ai terminat, spuse el foarte aproape de urechea ei. Ea dădu din cap și se relaxă, privindu-l cum îi ghidează mîinile. În cele din urmă Devon isprăvi instructajul. Kathleen puse creionul și briceagul pe birou și se întoarse cu fața spre el. Erau periculos de aproape, nici nu se atingeau, nici nu erau separați. Părea nesigură, și deschise gura, parcă să spună ceva, dar nu găsea ce anume.

Devon se abținea cu mare efort, iar la un moment dat se sprijini de birou cu ambele brațe pe lîngă ea, țintuind-o parcă. Atunci ea își pierdu echilibrul și se clătină, dar el o prinse de brațe, ca să o susțină. Nici un protest din partea ei, spre surprinderea lui Devon, ci doar o privire cercetătoare, la care se adăuga deja respirația sacadată. Ea îl apucase la rîndul ei de brațe și acum strîngea mai cu putere, fără să-l îndepărteze, ci dimpotrivă, trăgîndu-l spre ea. Devon se aplecă blînd și o sărută pe tîmplă, resimțindu-i uimirea și forța atracției pe care o recunoștea.

Conștient că ultimele firișoare de rezistență ardeau mocnit, Devon se îndreptă și își luă mîinile de pe birou. Se depărtă lent, dar Kathleen rămase agățată de el.

Îi cuprinse talia și o trase spre el, iar ea își plecă privirea sfioasă. Era profund tulburată și nu putea ascunde asta. Cerule, așa trebuia să se întîmple, trupul ei să-l urmeze pe al lui, iar el să o ridice și să se afunde în adîncurile ei...Devon o sărută delicat pe gură.

Se aștepta ca ea să protesteze, să-l împingă, dar primi sărutarea, scoțînd chiar un geamăt erotic, care lui îi trimise fulgere pe șira spinării. Devon începu să-i soarbă buzele, potolindu-și setea cu dulceața gurii ei...deși limba ei se retrase brusc, cînd o simți pe a lui atingînd-o, apoi îl lăsă să-i facă orice voia, aducîndu-i tot felul de senzații, care de care mai noi, necunoscute, dar mistuitoare.

Devon era deja biruit de pasiune și dorință, așa că îi șopti, lipindu-și buzele de urechea ei:

- Nu, lasă-mă să te gust...lasă-mă să simt căldura gurii tale moi ...

O sărută din nou, lent dar necruțător, pînă ce gura ei îl primi, iar limba îi răspunse. Kathleen își lipise palmele pe pieptul lui, lăsîndu-și capul pe spate într-un abandon al plăcerii. Senzația era delicioasă, atît pentru el, cît și pentru ea, pe cînd se lăsa mîngîiată. Devon îi simțea trupul cambrîndu-se sub palmele lui chiar și prin materialul rochiei. Și-ar fi dorit să-i sfîșie hainele de pe ea...o dorea vulnerabilă și numai a lui, expusă dorințelor nestăvilite, ar fi vrut să-i adulmece pielea de pe trup, cedînd gurii lui înfometate.

Ușor îi luă obrajii între palme și cînd o mîngîie, simți ceva umed: era o lacrimă.

Devon înlemni. Ridică ușor capul și o privi; gîfîiau amîndoi. Kathleen avea privirea înecată în lacrimi și nu putea vorbi. Devon se retrase, știind că deja împinsese lucrurile prea departe pentru ea, fiind prea curînd.

Reuși să-i dea drumul și făcu un pas înapoi, lăsînd între ei o distanță cumva nepericuloasă.

- Kathleen...începu el ușor răgușit. Nu ar fi trebuit să...

Ea fugi, înainte să mai audă altceva din gura lui.

A doua zi de dimineață Devon merse cu trăsura să-l ia pe West de la gară. Vizitiul trase într-un loc ferit, unde să se adăpostească de vîntul aprig de noiembrie. Devon nu putea sta pe loc, așa că parcurse peronul în

lung și-n lat, cu mîinile adînc afundate în buzunare. Mîine va trebui să se întoarcă la Londra. Se gîndi la casa de acolo, care era mare și goală. Trebuia să stea departe de Hampshire. Trebuia să se țină la distanță de Kathleen, altfel nu va mai reuși să se oprească din a o seduce mult mai devreme decît era ea pregătită.

Jocul pe care-l juca avea să fie unul de durată.

Afurisită perioadă de doliu.

La un moment dat se auzi șuieratul locomotivei apropiindu-se de gară. Trenul opri cu un scărțîit metalic, iar hamalii se împrăștiau să ajute călătorii cu bagajele. Călătorii grăbiți coborau, își luau bagajele, se ajutau între ei, într-o forfotă energizantă. Devon își căută cu privirea fratele, dar nu-l vedea nicăieri. Îi făcu semn valetului cu care venise, care părea că-i striga ceva de la distanță, dar nu înțelegea ce spune. Lîngă valet se oprise un tînăr necunoscut, cu haine foarte largi, ușor șifonate, genul de haine pe care le-ar purta un funcționar cu venituri modeste. Apropiindu-se mai mult de valet, Devon îl observă atent pe tînărul brunet, foarte slab, cu plete lungi, care trebuiau tunse și el semăna grozav cu West, în zilele cînd fusese student la Oxford, mai ales zîmbetul era identic. De fapt...

Cerule mare. Era fratele lui. Era West.

- Devon, exclamă West rîzînd surprins, apoi întinse mîna și i-o strînse cordial. De ce nu ești la Londra?

Devon încă se străduia să-și revină din șoc. West părea cu mulți ani mai tînăr...mult mai sănătos, cu ochii

limpezi, așa cum nu-și imagina că-l va mai vedea vreodată.

- Kathleen a trimis după mine, zise el.

- Da ? De ce ?

- O să-ți explic mai tîrziu. Ce s-a întîmplat cu tine ? De-abia te-am recunoscut.

- Nu s-a întîmplat nimic. Ba da, am slăbit puțin. Lasă asta. Am aranjat să cumpărăm o treierătoare. Lui West îi strălucea fața de entuziasm. La început Devon crezu că-l ia peste picior.

Fratele meu, își zise el, *e foarte pasionat de utilaje de agricultură.*

Pînă au ajuns la trăsură, West îi povesti motivul vizitei lui în Wiltshire și vorbi însuflețit despre tot ce învățase de la un specialist în agricultură, care practica metode moderne la ferma lui. Era vorba de tot felul de mașini și utilaje, menite să crească producția recoltelor.

- Va fi nevoie de ceva investiții, recunoscu West, dar veniturile vor crește exponențial. Am făcut și niște estimări, ca să-ți arăt că...

- Am văzut ceva din ele. Ai muncit extraordinar de mult.

West ridică din umeri. Urcați în trăsură, s-au instalat pe banchetă.

- Mi se pare că ai înflorit la Eversby Priory, remarcă Devon.

- Naiba știe de ce. Acolo nu ai o clipă de liniște sau intimitate. Nu poți sta să te gîndești, fără să nu sară vreun

cîine la tine, sau să nu te cheme la datorie vreo femeie exasperantă. Mereu apare o urgență, ceva se strică, explodează sau se dărîmă...

- Explodează ?

- O singură dată. La spălătorie o sobă nu era bine ventilată – nu-ți face probleme – un perete de cărămidă a absorbit forța exploziei. Nu a fost nimeni rănit. Problema e talmeș-balmeșul veșnic din casă.

- Atunci de ce nu te întorci la Londra ?

- Nu pot.

- Dacă motivul este planul tău de a-i vizita pe fiecare dintre arendași, află că nu e nevoie să...

- Nu e vorba de asta. Adevărul este că...îmi prieste la Eversby Priory. Al naibii să fiu dacă știu de ce.

- Te-ai atașat cumva de cineva ? întrebă Devon, iar inima îi îngheță de teamă că West o dorea pe Kathleen.

- De toate, recunoscu West.

- Dar nu de cineva în mod special ?

West îl privi nedumerit.

- Adică dacă mă simt atras de vreuna dintre fete ? Sfinte Doamne, nu. Le cunosc mult prea bine pe toate. Îmi sînt ca niște surori.

- Chiar și Kathleen ?

- Mai ales ea, spuse West zîmbind neutru. Am început să o plac, zise sincer. Theo a știut să aleagă. Ea l-ar fi schimbat în bine.

- Nu o merita, mormăi Devon. West ridică din umeri.

- Nu știu ce bărbat o merită.

- Ți-a vorbit vreodată de Theo ? îl întrebă Devon crispat.

- Nu prea des. Nu-mi imaginez un efort mai dedicat de a jeli pe cineva, dar îmi este clar că inima ei nu ține doliu după el. Observînd interesul lui Devon pentru acest subiect, adăugă: îl cunoștea pe Theo doar de cîteva luni și a fost măritată cu el doar trei zile. Trei zile ! Cît poate să țină doliu o femeie care a cunoscut un bărbat foarte puțin ?

Este absurd că societatea impune o perioadă fixă de doliu, fără a ține cont de circumstanțe. Nu ar fi bine că lucrurile astea să se întîmple natural ?

- Scopul societății este acela de a preveni comportamentul natural, zise sec Devon.

West zîmbi.

- De acord. Dar Kathleen nu e genul de văduvioară plîngăcioasă. Are prea multă viață în ea. De aceea s-a simțit atrasă de un Ravenel de la bun început.

Relația cordială dintre West și Kathleen deveni imediat evidentă cînd ajunseră la Eversby Priory. Kathleen veni în hol și cînd îl văzu pe West își puse mîinile în șolduri și-l luă la întrebări pe un ton glumeț.

- Ai adus cu tine și ceva animale de fermă ? îl întrebă ea.

- Nu de data aceasta, zise West zîmbind și o sărută pe frunte.

Spre surprinderea lui Devon, Kathleen acceptă gestul afectuos, fără a protesta.

- Ai aflat tot ce aveai nevoie să afli ? îl întrebă ea din nou.

- De zece ori mai mult, spuse prompt West. Pe subiectul fertilizatorilor ți-aș putea vorbi ore în șir.

- Milord, îi zise ea lui Devon, prefăcîndu-se că sărutul acela nici nu avusese loc.

- Contele spune că l-ai chemat, milady, zise West. Să presupun că-ți era dor de compania lui fermecătoare, sau ai mai avut vreun motiv ?

- După ce ai plecat, a venit familia Wooten cu o solicitare, îi spuse Kathleen. L-am informat pe Trenear despre situație. Deocamdată nu știu de ce face pe misteriosul.

- Ce s-a întîmplat cu familia Wooten ? întrebă West privindu-i cînd pe unul, cînd pe celălalt.

- Discutăm în bibliotecă, zise Devon. Lady Trenear, nu e nevoie să fii prezentă...

- Dar *vreau* să fiu prezentă, interveni Kathleen. I-am asigurat pe soții Wooten că problema lor se va rezolva.

- Nu ar fi trebuit să vină la tine, zise Devon . Ar fi trebuit să aștepte să discute cu fratele meu sau cu domnul Carlow.

- Dar West era plecat, cu domnul Carlow au vorbit și nu i-a ajutat cu nimic, așa că eu am fost singura persoană dispusă să-i asculte.

- De acum încolo, te rog să nu mai stai la dispoziția fiecăruia pentru probleme legate de contracte de arendă. Limitează-te la coșuri cu merinde pentru cei bolnavi, așa cum îi stă bine unei doamne.

- Vai, cîtă condescendență, începu Kathleen.

- Dar noi stăm și sporovăim în holul de la intrare ? interveni West. O luă de braț pe Kathleen și-i zise: nu m-ar supăra să rogi să-mi aducă niște ceai și biscuiți. Sînt mort de foame, după atîta mers cu trenul. Nu îmi spui tu mereu să mănînc, ai uitat ?

Devon intră în urma lor, atent la conversația dintre cei doi. Se uită pieziș, în special la Kathleen, care-l luase de braț pe West. De ce o atingea ? De ce ea îi permitea ? Îi reveni acel sentiment otrăvitor, care i s-a cuibărit în suflet din nou. Afurisită gelozie.

- ...și doamna Wooten de-abia putea vorbi de plîns, zise Kathleen contrariată. Au patru copii și sînt pe punctul de a-și pierde ferma...

- Nu te neliniști, o întrerupse West. Promit că ne vom ocupa de toate.

- Deocamdat nu s-a decis nimic, interveni Devon.

- Atunci de ce au venit la ei agenții de la căile ferate ? întrebă Kathleen.

- Nu-mi place să discut afaceri în holuri.

Kathleen și West ajunseră în sfîrșit în salon, urmați de Devon.

- Le-ai dat permisiunea celor de la căile ferate să exploreze terenul ? îl întrebă ea pe Devon, desfășurînd o hartă a terenurilor moșiei.

- Da, recunoscu el, dar nu aveau voie să dezvăluie nimănui asta.

- Atunci e adevărat ? Ai vîndut ferma familiei Wooton ?

- Nu și nici nu am de gînd.

- Atunci ce...

- Kathleen, interveni West, o să stăm aici toată noaptea, dacă nu-l lași să termine.

Kathleen se liniști, iar Devon luă un creion, apoi începu să traseze pe hartă niște linii, dînd explicații cînd și cînd.

- De curînd m-am întîlnit cu directorul liniilor ferate *London Ironstone*, zise el. Este o companie privată, îi explică el lui Kathleen, proprietatea lui Tom Severin. Un prieten.

- Facem parte din același club din Londra, adăugă West.

- Severin vrea să facă niște lucrări de extindere a liniilor ferate, pentru a achiziționa locomotive mai rapide.

- Poate să-și permită un asemenea proiect ? întrebă West.

- Deja a investit un milion de lire. Cea mai bună traiectorie a noii linii trece prin zona aceasta. Ar trebui să permitem firmei sale să traverseze peste ternurile noastre din partea de est, asta aducînd un beneficiu anual considerabil, care ne-ar rezolva multe probleme financiare.

- Dar e imposibil, protestă Kathleen privind liniile de pe hartă. Drumul ar trece nu doar peste ferma soților Wooten, dar ar mai fi afectate cel puțin trei ferme.

- Vor avea de suferit patru ferme ale arendașilor, recunoscu Devon.

- Nu poți accepta propunerea asta, zise Kathleen consternată. Nu-i poți lăsa pe oamenii aceștia fără ferme.

- Avocatul a confirmat că e legal.

- Nu spun nimic de legalitate, ci de moralitate. Nu-i poți lăsa pe acești oameni fără casă. Ce se va întîmpla cu familiile lor ? Dar cu copiii lor ? Nici tu nu vei putea trăi cu dramele astea pe conștiință.

Devon o privi uimit că automat, el era vinovat pentru lucrurile neplăcute.

- Dar nu-i voi abandona pe arendași. Intenționez să-i ajut să-și facă o situație.

Kathleen începu să dea din cap dezaprobator, cu mult înainte ca el să încheie.

- Oamenii aceștia muncesc de generații la fermă.Au agricultura în sînge. Îi vei distruge, dacă le iei pămîntul.

Devon știa că ea va reacționa așa. Oamenii întîi, afacerile pe planul doi. Dar asta nu era întotdeauna posibil.

- Noi discutăm de patru familii din două sute, zise el. Dacă nu bat palma cu *London Ironstone, toți* arendașii de La Eversby Priory și-ar putea pierde fermele.

- Trebuie să existe și o altă cale, insistă Kathleen.

- Dacă ar fi existat, aș fi găsit-o. Habar nu avea ea de nopțile de nesomn și de zilele epuizante, pe care le petrecuse, ca să caute alternative. Nu exista o soluție perfectă, ci doar o alegere dintre cîteva soluții rele, iar aceasta era cea mai puțin dureroasă.

Kathleen îl privea ca și cînd l-ar fi prins furînd mîncarea unui orfan.

- Dar...

- Nu-mi forța mîna cu asta, o opri Devon scurt, pierzîndu-și răbdarea. E și așa destul de dificil, fără să mai dramatizezi ca o adolescentă.

Kathleen se albi la față. Fără a mai scoate vreun cuvînt, se întoarse și ieși din bibliotecă.

West oftă și-l privi mustrător pe fratele său.

- Excelentă metodă. De ce te mai obosești să-i explici, cînd ai putea să o zdrobești, supunîndu-ți-o ?

Nici nu mai așteptă replica fratelui său, ci ieși direct, pe urmele lui Kathleen.

Capitolul treisprezece

Kathleen ajunsese la jumătatea holului cînd West o prinse din urmă. Acum, cînd o cunoștea destul de bine pe Kathleen și știindu-l mai bine decît oricine pe Devon, West putea spune cu mîna pe inimă că atît ea, cît și el au reușit să scoată ce era mai rău în fiecare. Cînd se aflau în aceeași cameră, reflectă el exasperat, ieșeau scîntei, iar cuvintele lor deveneau flăcări. Naiba știa de ce li se părea atît de greu să se poarte civilizat unul cu altul.

- Kathleen, o strigă West, aproape de ea.

Ea se opri și-l privi. Avea fața palidă și buzele strînse.

Cum West suportase în trecut cîteva accese de furie ale lui Devon, acum înțelegea cît de adîncă era durerea ei.

- Dezastrul financiar al moșiei nu a fost provocat de Devon, spuse West. El încearcă doar să minimizeze pagubele. Nu-l poți condamna pentru asta.

- Atunci spune-mi pentru ce îl pot condamna.

- În situația asta ? întrebă el ușor apologetic. Pentru faptul că este realist.

Kathleen îl privi cu reproș.

- De ce patru familii trebuie să plătească prețul pentru ca noi, ceilalți să supraviețuim ? Trebuie să găsească altceva, adăugă ea.

West se scărpină la ceafă și simți cît de încordat era după nopțile dormite într-un pat gloduros, într-o fermă rece.

- Viața nu e dreaptă, mica mea prietenă. Cum știi prea bine.

- Nu-l poți convinge tu să renunțe ? se trezi ea întrebînd.

- Nu, cînd și eu aș lua aceeași decizie. De fapt, atunci cînd vom închiria terenul companiei *London Ironstone*, acea porțiune mititică din partea estică a moșiei va deveni singura noastră sursă sigură de profit.

- Eu speram că vei fi de partea arendașilor, zise ea privind în pămînt.

- Dar sînt, știi asta. West o cuprinse de umeri încercînd să o îmbărbăteze. Îți jur, vom face tot ce e posibil pentru a-i ajuta. Fermele lor vor fi mai reduse ca dimensiuni, dar dacă sînt dispuși să învețe metode noi, ar putea produce dublu decît produc acum anual.

O să-l conving pe Devon să le ofere toate avantajele: le vom reduce chiria și vom face îmbunătățiri la case. Le vom oferi chiar și utilaje, ca să-i ajutăm să are și să recolteze. West o privi și înțelegîndu-i revolta din ochi, zise cu înțelepciune: nu mai face mutra asta. Doamne, s-ar crede că punem la cale uciderea cuiva.

- Eu am în gînd o anumită persoană, murmură ea.

- Mai bine te rogi să nu se întîmple ceva rău cu el, fiindcă atunci eu aș ajunge conte și m-aș spăla pe mîini de moșie.

- Chiar așa ai face ? zise ea șocată.

- Cît ai clipi.

- Dar ai depus atîtea eforturi pentru arendași...

- Tu singură ai zis cîndva că Devon are pe umeri o povară grea. Nu-mi doresc nimic pe lumea asta atît de mult, încît să fiu dispus să fac ce face fratele meu. Ceea ce înseamnă că nu am de ales și trebuie să-l sprijin.

Kathleen dădu din cap destul de tristă.

- Vezi că acum ești practică ? zise West zîmbind. Mergi cu mine înapoi în cușca leului ?

- Nu, m-am săturat de ceartă. Își rezemă fruntea pe pieptul lui cîteva secunde, gest atît de călduros, care-l impresionă peste măsură, dar îl și surprinse.

Kathleen plecă, iar West merse în bibliotecă. Îl găsi pe Devon în fața hărții.

West îl privi pe fratele lui, care începuse să se plimbe nervos prin cameră, exact ca un tigru în cușcă.

- Trebuie să înțelegi ceva despre ea. La suprafață pare dură, dar e foarte sensibilă. Dacă i-ai arăta măcar puțină considerație...

- Nu am nevoie să-mi explici tu cum este ea.

- O cunosc mai bine decît tine, rosti West exasperat. De fapt locuiesc cu ea, pentru numele lui Dumnezeu.

Ultimele cuvinte îl înfuriară pe Devon.

- O dorești ? întrebă el sec.

West rămase pur și simplu împietrit, iar întrebarea părea că vine din eter.

- Să o *doresc* ? În sens biblic ? Desigur că nu, doar e văduvă. Văduva lui Theo. Cum ar putea cineva să...vocea i se stinse, văzîndu-l pe Devon cum îl ucide cu privirea.

Ca lovit de fulger, West înțelese care era motivul acestui aparent schimb de ostilități și tensiunea escaladantă dintre Devon și Kathleen. Era grav. Închise ochii. Era rău pentru toți, pentru viitor, pentru toate direcțiile de urmat. Decise să verifice exactitatea teoriei, sperînd că se înșeală.

- Deși, continuă West, mi se pare drăguțică, nu crezi ? Cînd te uiți la gurița aceea, te gîndești la tot felul de distracții. Nu m-ar deranja să o prind într-un colțișor și să mă amuz cu ea. Poate la început ar protesta, dar curînd aș face-o să se zbată ca o pisicuță...

Devon se năpusti asupra lui și-l luă de guler.

- Atinge-o și ești mort, scrîșni el.

West îl privi oarecum nedumerit.

- Știam eu. Maică, măiculiță, *Tu* o dorești.

Devon își mai domoli furia, pe măsură ce înțelese manevra subtilă a fratelui său. Îi dădu drumul.

- Ai luat de la Theo titlul și casa, remarcă West puțin sarcastic, iar acum vrei să-i iei și nevasta.

- Văduva, corectă Devon.

- Ai sedus-o ?

- Nu încă.

West se lovi cu palma peste frunte.

- Iisuse ! Nu crezi că a suferit destul ? Bine, uită-te la mine și mai urît. Rupe-mă în bucăți, cum ai făcut cu creionul ăla. Asta ar confirma că nu ești cu nimic mai

presus decît Theo. Citind revolta din privirea fratelui său, zise: relațiile tale de obicei nu rezistă mai mult decît carnea într-o mașină de tocat. Ai o fire al naibii de vulcanică și, dacă modul în care ai procedat cu ea mai devreme este un exemplu al modului în care vei rezolva neînțelegerile...

- Destul, îl opri Devon cu calm periculos.

West continuă:

- Devon, noi doi ne-am trecut cu vederea mereu greșelile, dar asta nu înseamnă că nu le observăm. Ce simți tu este dorință carnală, oarbă. Ai decența și las-o în pace. Kathleen este o femeie sensibilă, blîndă, care merită să fie iubită...iar dacă tu ai o asemenea capacitate, eu nu am văzut-o în viața mea. Văd ce s-a întîmplat cu femeile care au ținut la tine. Nimic nu-ți răcorește pasiunea mai repede decît afecțiunea.

Devon îl privea cu răceală.

- Ai de gînd să-i spui asta ?

După ce mai cîntări hotărîrea de a absenta de la cină două seri la rînd, Kathleen decise să coboare în sufragerie. Era ultima seară a lui Devon la Eversby Priory, așa că își propuse să reziste o oră și jumătate la aceeași masă cu el. Devon insistă să-i țină scaunul și o făcu avînd aceeași față impenetrabilă, iar ea îi mulțumi scurt. Orium, chiar și cu o distanță considerabilă între ei, Kathleen tot își simțea nervii întinși la maxim și furia...mai ales îndreptată spre sine.

Sărutările acelea...imposibila, teribila plăcere a lor...cum a putut el să-i facă una ca asta ? Cum a putut ea să-i răspundă, abandonîndu-se total ? Era mai mult vina ei, decît a lui Devon. El era, desigur, un libertin de Londra; sigur că i-a făcut avansuri, ca și oricărei alte femei din preajma lui. Ea ar fi trebuit să reziste, să-l pălmuiască, dar a stat pe loc și l-a lăsat să...l-a lăsat...

Nu-și găsea cuvintele potrivite pentru ce făcuse el. Totuși, îi arătase o parte a ei de care ea însăși nu știa că există. Fusese educată să creadă că dorința e un păcat, mai mult, ea însăși se considerase o persoană mai presus de plăcerile carnale...pînă ce Devon i-a dovedit contrariul. Of, căldura gurii lui, limba lui fierbinte căutînd-o pe a ei, apoi slăbiciunea plăcută care o adusese într-un moment cînd și-ar fi dorit să o pună la pămînt și să-și lase greutatea trupului său peste ea...îi venea să plîngă de rușine.

Se sufoca, în timp ce restul conversau. Păcat că nu savura bucatele de pe masă. Se chinui să ia cîteva îmbucături, dar mîncarea părea că i se oprește în gît.

Cum discuția alunecă spre apropiatele sărbători de iarnă, Cassandra îl întrebă pe Devon dacă intenționează să vină de Crăciun la Eversby Priory.

- V-ar face plăcere ? întrebă Devon.

- Vai, da !

- Vei aduce și cadouri ? întrebă Pandora.

- Ce v-ar plăcea ? le întrebă pe gemene.

- *Orice*, numai să fie de la Winterborne, exclamă Pandora.

- Vreau și musafiri de Crăciun, spuse Cassandra melancolică. Pandora, ții minte petrecerile date de mama, cînd eram mici ? Doamnele în rochii fine, iar domnii în costume elegante...muzica și dansul.

- Și mîncărurile, completă Pandora. Budincile, prăjiturile, plăcintele...

- La anul vom fi vesele din nou, le liniști Helen. Îl întrebă pe West: cum sărbătoriți de obicei Crăciunul, vere ?

Acesta ezită o clipă, evitînd un răspuns sincer, dar pînă la urmă povesti.

- De Crăciun îmi vizitez prietenii într-un mod parazitar, adică merg din casă în casă și beau pînă nu mai știu de mine și cad în salonul cuiva. Apoi cineva îmi cheamă o trăsură, mă urcă în ea și mă trimite acasă, iar acolo servitorii mă culcă.

- Nu pare prea vesel, comentă Cassandra.

- Începînd cu anul acesta, interveni Devon, vreau să-i fac dreptate sărbătorii de Crăciun. Am invitat un prieten să petreacă de Crăciun cu noi la Eversby Priory.

Toți rămaseră muți de uimire și-l priveau atenți.

- Pe cine ? întrebă Kathleen suspicioasă. Spera că nu era vorba de vreun antreprenor de căi ferate.

- Pe domnul Winterborne în persoană.

Printre ovațiile, chicotelile și rîsetele zgomotoase ale fetelor, Kathleen îl fulgera cu privirea pe Devon. Naiba să-l ia, *știa* că nu se cuvine să invite un străin într-o casă îndoliată.

- Proprietarul marelui magazin universal ? întrebă ea. Fără îndoială însoțit de o gașcă de prieteni eleganți și paraziți ? Milord, sigur nu ai uitat că sîntem în doliu !

- Cum aș fi putut ? zise el galant, înfuriind-o și mai tare. Winterborne va veni singur, de fapt. Mă îndoiesc totuși că ar fi o povară prea mare pentru această gospodărie, dacă mai punem un tacîm la masă în seara de Ajun.

- Un gentleman cu influența domnului Winterborne trebuie să fi primit deja o sută de invitații. De ce trebuie să vină aici ?

Devon jubila cînd o vedea că fumegă.

- Winterborne este un bărbat rezervat. Cred că ideea unei vacanțe liniștite în provincie îi surîde. De dragul lui, aș dori să avem o sărbătoare de Crăciun cum se cuvine. Poate se vor cînta și cîteva colinde. Fetele rezonară la cuvintele lui.

- Hai, Kathleen , spune da !

Pînă și Helen se alătură grupului vesel, în ideea că nu vedea nimic rău în asta.

- De ce să ne oprim aici ? întrebă Kathleen sarcastic, aruncînd spre Devon o privire beligerantă. De ce să nu chemăm și o orchestră, să dansăm și să împodobim cu lumînări un brad uriaș ?

- Excelentă sugestie, replică Devon copleșit. Da, hai să le facem pe toate.

Înfuriată peste măsură și amuțită în același timp, Kathleen nici nu observă cînd Helen îi trase discret din pumnul încleștat cuțitul pentru uns unt.

Capitolul paisprezece

Decembrie se așternuse peste Hampshire, aducînd cu sine vînturi reci, care au albit copacii desfrunziți. Kathleen abandonă orice speranță de a anula sărbătoarea, fiindcă toată casa fremăta de entuziasm. Încet, încet, ea cedă. Acceptă și solicitarea servitorilor de a sărbători și ei Crăciunul, apoi lăsă să fie adus un brad mare în holul de la intrare.

Apoi West veni cu propunerea de a extinde festivitățile. O găsi pe Kathleen în birou, sortînd corespondența.

- Pot să te întrerup o clipă ?

- Sigur că da, îi făcu semn spre un scaun, lăsînd stiloul. Ce pui la cale ? îl întrebă frontal, recunoscînd fața aceea mascat nevinovată.

- De unde știi că am pus ceva la cale ?

- Ori de cîte ori ai mutra asta nevinovată, e clar că pui la cale ceva.

West zîmbi relaxat.

- Fetele nu îndrăznesc să te abordeze și le-am promis că o voi face eu. Se pare că lordul și lady Trenear obișnuiau să-i invite pe toți arendașii cu familiile lor la petrecerea din ajunul Crăciunului.

- Absolut nu.

- Da, asta a fost și prima mea reacție...West o lăsă să fiarbă încet, glumind surîzător și continuă: încurajarea spiritului de comunitate ar fi în beneficiul tuturor celor care locuiesc pe moșie. Nu e cu nimic diferită de vizitele caritabile pe care le faci familiilor.

Kathleen își acoperi fața cu palmele și scînci de furie înăbușită. O petrecere. Muzică. Daruri, dulciuri, urări însuflețite. Știa exact ce ar fi spus lady Berwick: este indecent să găzduiești o asemenea desfășurare într-o casă unde se ține doliu. Este un păcat mare să furi o zi sau două cu bucurie, dintr-un an care a fost rezervat tristeții. Ce era mai rău – în secret ea își dorea să facă asta.

- Nu se cuvine, vorbi printre degete. Nu am făcut nimic așa cum ar fi trebuit: draperiile negre au fost luate de la ferestre prea curînd, nimeni nu mai poartă voalul de doliu...

- Nimănui nu-i pasă, zise West. Crezi că te vor condamna arendașii, fiindcă ai lăsat doliul pentru o noapte ? Din contră, vor aprecia gestul de bunătate. Habar nu am despre Crăciun, desigur, dar cred că trebuie să trăim în spiritul sărbătorilor. Dacă vrei, plătesc eu pentru toate cheltuielile suplimentare. Totuși...cum altfel pot învăța despre generozitatea Crăciunului ?

Kathleen lăsă mîinile pe birou.

- Ești un manipulator nerușinat, Weston Ravenel.

El surîse demonic.

- Știam că ai să spui da.

- E un brad foarte mare, comentă Helen o săptămînă mai tîrziu, în holul de la intrare.

- Niciodată pînă acum nu am avut unul la fel de mare, recunoscu doamna Church.

Priveau cum West împreună cu doi valeți și majordomul se străduiau să ridice trunchiul minunatului brad, pentru a-l fixa în suportul metalic. Bărbații mormăiau și înjurau, peste tot pe jos erau numai ace de brad scuturate și conuri, iar cu ajutorul corzilor și contribuția tuturor, bradul ajunse ancorat, la locul său de onoare.

- Miroase superb, zise Helen. Lordul și lady Berwick aveau brad de Crăciun, Kathleen ?

- În fiecare an, spuse ea zîmbind. Dar unul mic, fiindcă lady Berwick credea că este un obicei păgîn.

- Cassandra, mai avem nevoie de ornamente, o auzi pe Pandora de la etaj.

- Și mai multe lumînări, completă sora ei geamănă.

- Ajunge cu lumînările, le potoli Kathleen precaută. Și așa bradul prezintă un mare risc de incendiu.

- Dar o să pară *dezbrăcat,* fără lumină pe el, protestă Pandora pe un ton plîngăcios. Va arăta groaznic dacă nu-i vom agăța destule ornamente.

- Poate vreți să vedeți cufărul trimis azi dimineață de Winterborne, le abătu atenția West. Precis conține și ceva frumos. West le arătă într-un colț un cufăr enorm din lemn.

Devon mi-a scris că Winterborne îl trimite în semn de apreciere pentru că a fost invitat la noi.

- Eu nu l-am invitat pe domnul Winterborne, i-o reteză Kathleen și cu siguranță nu putem primi cadouri de la străini.

- Nu sînt pentru tine, ci pentru casă. Sînt niște ornamente de agățat în brad.

La un moment dat Helen se roși la față și făcu semn spre scări, unde gemenele înhățaseră cufărul și-l duceau nepăsătoare în salonul de la etaj. Ajunse acolo, închiseră ușa cu cheia și toată lumea de jos rămase mută de uimire.

- Hai, Kathleen, să vedem ce a trimis domnul Winterborne, spuse Helen. Veniți, doamnă Church.

- Nu ne vor lăsa în cameră, spuse Kathleen.

- Ba da, dacă le voi ruga eu, explică Helen.

În cele din urmă gemenele au descuiat ușa, după ce apucaseră să desfacă toate pachetele și cutiile din cufăr. Era ca un cufăr cu comoara piraților, ticsit cu tot felul de globuri, jucării colorate, beteală, steluțe și globuri pictate.

- Un incendiu ar fi inevitabil, bodogăni Kathleen, privind cîteva cutii cu lumînări puse de-o parte.

Toată lumea era entuziasmată de conținutul magic al cufărului, dar Kathleen îl luă de braț pe West și-l scoase din cameră.

- Aici se petrece ceva, îi zise ea. Vreau să știu adevăratul motiv pentru care contele l-a invitat pe domnul Winterborne.

- Nu poate arăta generozitate unui prieten fără a avea un motiv evident ? întrebă mirat West.

- Tot ce face fratele tău, are un motiv ulterior, zise ea neîncrezătoare. Așteptă un răspuns. De ce l-a invitat pe Winterborne ?

- Pentru că are informații din multe domenii și cred că Devon speră să primească niște sfaturi bune de la el, iar în viitor vrea să intre într-o afecere cu el.

Părea logic, dar intuiția îi spunea că era ceva straniu la mijloc.

- Cum s-au cunoscut ei ?

- Acum trei ani Winterborne a fost desemnat membru la două cluburi din Londra, dar a fost respins de ambele. Winterborne este un om obișnuit, tatăl lui era băcan galez. Devon a aflat că Winterborne a fost refuzat, așa că a aranjat să fie primit în clubul nostru. Winterborne nu uită niciodată să înapoieze un favor.

- Și ce fel de om este el ? Ce fire are ?

- E liniștit, zise West ridicînd din umeri. Poate fi fermecător, dacă se simte bine.

- E tînăr, sau în vîrstă ?

- Are în jur de treizeci de ani.

- Și cum arată ? E înzestrat ?

- Doamnele sunt de părere că da. Deși, cu averea lui, Winterborne ar putea să arate ca o broască, femeile tot ar roi în jurul lui.

- E cumsecade ?

- Nu poți aduna o avere dacă ești în corul bisericii.

Kathleen realiză că mai mult de atît nu avea să scoată de la West.

- Contele și domnul Winterborne vor sosi mîine după-amiază, nu ?

- Da și merg să-i iau de la gara Alton. Vrei să vii și tu ?

- Mulțumesc, dar mai bine rămîn cu doamna Church, să mă ocup de pregătiri.

Capitolul cincisprezece

- Vei fi nominalizat pentru clubul *White*, spuse Winterborne. Cei doi ocupaseră un compartiment întreg, pentru a putea vorbi liniștiți tot drumul de la Londra. Winterborne plătise, iar Sutton, valetul lui Devon călătorea la clasa a doua.

- De unde știi ? întrebă Devon surprins.

Winterborne nu răspunse. Avea darul de a ști ce se petrecea în viața multor oameni. Asta pentru că mulți oameni din Londra deschiseseră credit la magazinul său, așa că omul cunoștea detalii intime despre finanțele acestora, achiziții, precum și obiceiurile personale.

- Nu e nevoie să se deranjeze, zise Devon, întinzîndu-și picioarele. Oricum nu voi accepta.

- *White* e un club mai cunoscut decît *Brabbler*.

- Așa sînt multe cluburi, comentă Devon, dar cercurile sînt prea elevate. Dacă *White* nu m-a vrut înainte să fiu conte, nu are nici un motiv să mă vrea acum. Sînt același, cu deosebirea că nu am tot atîtea datorii ca mulți confrați.

- Asta nu e singura schimbare. Ai cîștigat putere pe plan social și politic.

- Putere fără capital. Aș prefera banii.

Winterborne dădu din cap dezaprobator.

- Mereu să alegi puterea. Banii pot fi furați sau se devalorizează și atunci rămîi cu nimic. Cu puterea poți obține oricînd mai mulți bani.

- Sper să ai dreptate.

- Eu am mereu dreptate, zise Winterborne.

Rhys Winterborne era printre puținii care-și permiteau această afirmație. El era omul care se născuse la momentul și în locul potrivit, ca să ajungă departe. Într-un răstimp foarte scurt reconstruise magazinul ruinat al tatălui său, regîndindu-l și transformîndu-l într-un imperiu comercial. Figură publică, avea mulți prieteni, cunoștințe și dușmani, dar nimeni nu putea pătrunde dincolo de aerul acela de deferență, care i se potrivea ca o a doua piele. Winterborne iubea lucrurile fine din viață și recunoștea imediat calitatea. Cel mai mare dar al lui era, de fapt o înțelegere iscusită a apetitului public: doar el știa cum să afle întotdeauna ce-și doresc oamenii să cumpere chiar înainte de a ști ei înșiși.

Cei doi au băut puțin whisky, apoi au admirat peisajul tot mai schimbător al provinciei. De aceea oamenilor le plăcea să spună despre calea ferată că era un "drum al magicianului", fiindcă imaginile se schimbau și alternau rapid, pe măsură ce trenul parcurgea întinderile verzi, sau traversa peste poduri, trecînd prin sate și orașe. Dealurile din Hampshire apărură, iar sinuozitatea lor cenușie, iernatică se profila pe cerul după- amiezei.

Perspectiva că va ajunge acasă îl însufleți pe Devon. Adusese cadouri pentru toată lumea, dar pentru Kathleen zăbovise cel mai mult, cîntărind ce să-i cumpere. De la raionul de bijuterii al magazinului

Winterborne achiziționase o frumoasă broșă cu camee imaginînd în sculptura minusculă o zeiță greacă pe un cal. Fundalul era de onix, iar încadratura era alcătuită din perluțe fine albe. Devon o cumpărase imediat; îi fusese livrată chiar în dimineața aceasta și o pusese în buzunar, înainte de a pleca la gară.

Era nerăbdător să o revadă pe Kathleen, îi era foame de chipul ei și de glasul ei. Îi fusese dor de zîmbetele ei, de încruntările și frustrările provocate de dulgheri și instalatori.

Tocmai cînd trenul se apropia de un pod, forța motorului păru oprită de un bubuit puternic, urmat de o smucitură a garniturii, iar Devon auzi un scîrțîit prelung, metalic, apoi se simți frînarea. Tot trenul se cutremură în reprize succesive pînă la oprire, iar din reflex, Devon apucă să se prindă cu mîinile de marginea geamului, ca să nu cadă.

Imediat după aceea punctul lui de sprijin cedă, fiindcă geamul se făcuse țăndări, rama metalică se contorsionă și începu haosul fiindcă vagonul deraiase de pe linie și se rostogolea neoprit. Devon căzu printre bagaje, sticlă spartă, așchii de lemn și alte obiecte devălmășite, totul materializat într-un sinistru amestec de zgomote metalice puternice și scîrțîituri. Doi bărbați fuseseră aruncați practic din tren, iar Devon simți o străfulgerare cumplită în piept, apoi rostogolirea continuă, pînă ce durerea din piept îl cufundă într-o neagră, tristă și mută beznă.

Capitolul șaisprezece

Frigul îl ciupea, trezindu-l din inconștiență. Devon își șterse fața udă și se ridică. Apa murdară a rîului se scurgea prin ceea ce fusese un vagon de tren. Devon se uită atent și constată că locomotiva spărsese balustrada laterală a podului, trăgînd și vagoanele după ea. Niște vagoane căzuseră în apă, iar acum strigăte disperate și țipete oribile se auzeau, ca un cor al nenorocirii colective. Îl văzu pe amicul său și-l ajută să se ridice, deși simțea în piept o durere copleșitoare.

- Winterborne, zise el gutural. Trezește-te. Haide. *Acum*.

- Ce s-a întîmplat ? se auzi un geamăt.

- Trenul a deraiat, explică Devon. Vagonul a căzut în apă.

- Nu văd nimic, zise Winterborne ștergîndu-se la ochi speriat.

Devon îl impulsionă să se ridice, fiindcă nivelul apei se ridica.

- Trebuie să te miști, altfel ne înecăm.

- Am piciorul rupt, zise Winterborne, după cîteva înjurături în galeză.

Devon căută să dea la o parte toate resturile din jurul lor, vrînd să-i facă loc prietenului său. Reuși să

deschidă ușa masivă a compartimentului și atunci apa pătrunse învolburată. Devon calculă rapid distanța pînă la mal, iar apa părea să fie adîncă doar pînă la șold.

Marea problemă era frigul, care îi epuiza. Nu puteau aștepta după ajutor; nu aveau timp. Devon se alătură prietenului său, care se ștergea de sînge pe față și-i zise:

- O să te trag afară și te conduc pînă la mal.

- Tu în ce stare ești ? îl întrebă Winterborne, extrem de lucid, pentru un om care orbise și avea piciorul rupt.

- Mai bună decît a ta.

- Cît de departe sîntem de pămînt ?

- La vreo șase metri.

- Și curentul ? Cît de puternic este ?

- La naiba, nu contează; nu putem sta aici.

- Șansele tale sînt mai mari fără mine, observă el pragmatic.

- Doar nu o să te las aici, cretinule inconștient, i-o trînti Devon, apucîndu-l de mînă, apoi îl trase pe umărul său. Dacă te temi că-mi vei rămîne dator fiindcă ți-am salvat viața...Destul de greu îl trase prin ușa deschisă a compartimentului....ai dreptate. Un favor *enorm*. Puse un picior greșit și se clătinară amîndoi. Din nou simți cumplita durere din piept, tăindu-i respirația. Doamne, dar ești greu, reuși el să spună.

Respira din ce în ce mai greu, iar junghiul cumplit din piept îi provoca o durere sfîșietoare. Mușchii i se

contractau spasmodic. Prea multe complicații în același timp...rîul, frigul, rănile lui Winterborne, iar acum ceva grav care-i provoca durerea ucigătoare. Oricum, nu avea de ales; trebuia să se miște. Strînse din dinți, îl trase mai bine pe amicul lui pe umăr și reuși să-l scoată din compartiment, apoi din vagon. Cînd luă contact total cu apa Devon urlă de durere. Cu greu păşea prin apă, căutînd puncte de sprijin pe albia rîului, printre pietre, dar era mai adînc decît estimase el, ajungîndu-i pînă la brîu.

Cîteva secunde bune șocul frigului îl paralizâ complet. Se concentră și se urni din loc.

- Winterborne, zise el scrîșnind din dinți, nu e departe. O să reușim. Devon înainta cu greu împotriva curentului, îmbărbătat și de ceilalți supraviețuitori, care își croiau drum spre mal. Era foarte dificil, nămolul de pe fundul apei îi îngreuna avansul, absorbindu-i picioarele, dar nu se lăsa deloc.

- Milord! Milord ! Sînt aici, se auzi glasul lui Sutton, care-i făcea semne cu mîna de pe mal. Valetul sări în apă imediat.

- Ia-l tu, strigă Devon, trăgîndu-l prin apă pe Winterborne, care era semi-conștient deja.

Sutton ajunse la ei, îl apucă pe bărbat pe după piept și-l duse în siguranță la mal.

Devon simți că-l lasă genunchii, dar se luptă să reziste. Creierul îi comanda să-și adune ultimele fărîme de putere, cu care să ajungă la mal.

Privi în urmă și văzu cîțiva pasageri captivi în alt vagon cufundat în apă, fiindcă nu reușiseră să descuie ușile. Fără să mai stea pe gînduri, Devon sări înapoi în apă și se îndreptă spre ei să-i ajute. Salvatorii începuseră deja să apară, dar Devon simți că acele cîteva clipe care-i despărțeau de prizonierii vagonului, puteau să le fie fatale.

- Domnule, îl auzi pe Sutton strigînd.

- Ai grijă de Winterborne, răspunse Devon.

Pînă ajunse la vagon, era deja amorțit de la brîu în jos și se lupta cu o stare de buimăceală. Parcă toate conexiunile creierului fuseseră scurt-circuitate. Prin puterea voinței reuși să intre în vagon printr-un geam spart, apoi smulse o bară metalică de la o ușă, încercînd să-și controleze mîinile, fiindcă de-abia le mai simțea, apoi deschise ușa, forțînd-o cu bara aceea. Cînd ușa cedă, pasagerii disperați s-au îmbulzit să iasă, gemînd de durere, frig și spaimă. Devon rămase alături de o bătrînă cu un copilaș vînăt în brațe, două fete care plîngeau și un adolescent.

- Mai sînt oameni înăuntru ? îl întrebă Devon pe băiat. De-abia mai vorbea.

- Nu în viață, domnule, răspunse băiatul tremurînd.

- Vezi oamenii aceia de pe mal ?

- Cred că da, domnule.

- Du-te acolo. Ține fetele de cîte o mînă. Stai pe-o parte, să bați curentul și ai grijă să nu te împingă înapoi. *Du-te.*

Băiatul dădu din cap și făcu exact cum i se spusese. Fetele îl urmară, iar toți trei reușiră să ajungă teferi la mal. Devon se întoarse spre femeia îngrozită.

- Dați-mi mie copilul.

Ea dădu din cap cu încăpățînare, refuzînd.

- Vă rog, domnule, de ce...

- Acum, spuse el realizînd că picioarele nu-l mai țineau mult.

Femeia îl ascultă, plîngînd, iar copilașul continua să țipe, deși Devon îl luase în brațe și-l ținea foarte strîns. Femeia îl apucă pe Devon de cealaltă mînă și așa, pas cu pas, s-au chinuit să-și croiască drum printre valurile înghețate. Văzu în depărtare niște lumini, dar pierdu noțiunea timpului. Curînd nu-și mai simțea deloc picioarele. Copilul nu mai plîngea, femeia striga spre el disperată, dar el nu o auzea, fiindcă propriul puls îi bubuia în urechi.

Oameni la distanță...lampioane...lumini dansînd undeva, el continuînd să avanseze, înțelegînd că, dacă va ceda acum, firul vieții avea să se rupă.

Simți cum cineva îi smulge copilul din brațe, apoi altcineva o ajută pe femeie, după care el își pierdu echilibrul și avu impresia că apa îl înghite, fiindcă mușchii nu mai funcționau.

Apa îl purta la vale, acoperindu-l cu totul, într-o vîltoare înghețată a morții iminente. Își dădu seama că este luat de curent, iar mintea plutea descifrînd întreaga scenă – vîrtejul care înghițea un trup, pe al lui. Nu a putut

să se salveze, înțelese. Nu-l va salva nimeni. Avea aceeași soartă cumplită ca toți bărbații din neamul Ravenel, care au lăsat multe treburi neterminate, iar lui nici că-i mai păsa. Acolo undeva, în străfundul sufletului chinuit, știa că West se va descurca fără el. West va supraviețui.

Dar Kathleen...

Ea nu va ști niciodată ce a însemnat pentru el.

Acest adevăr îi penetra conștiința. Sfinte Doamne, de ce așteptase, presupunînd că mai avea timp la dispoziție ? Dacă ar mai fi avut cinci minute la dispoziție să-i spună, ba nu, doar un minut...dar era prea tîrziu.

Kathleen va merge mai departe fără el. Un alt bărbat o va lua de soție...va îmbătrîni alături de ea...iar Devon va rămîne o simplă amintire.

Dacă ea avea să-și mai amintească de el.

Continuă să se zbată între cele două tărîmuri și un hău imens îl reținu captiv. Kathleen era destinul lui, *al lui*. Va sfida orice colțișor din iad și va lupta să rămînă alături de ea. Dar acum nu mai avea rost. Rîul îl ducea cu el constant, trăgîndu-l spre tenebre.

Simți cum este prins de o forță dublă. Erau două brațe zdravene, sigure, care-l trăgeau de mîini și de piept, smulgîndu-l din ghearele monstrului din adîncuri. O putere inexplicabilă îl trăgea înapoi și asta durea. Se simți deja purtat contra curentului.

- Să nu îndrăznești, auzi o voce masculină gîfîind la urechea lui. Îl prinsese bine de mijloc, iar el începu să tușească, agonia dîndu-i tîrcoale din nou, dar glasul continua: să nu cutezi să mă lași pe mine singur, să am grijă de nenorocita aia de moșie.

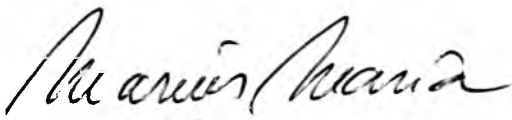

Capitolul șaptesprezece

- Probabil că trenul a întîrziat, spuse Pandora, jucîndu-se cu cîinii la parter. Nu-mi place să aștept.

- Ai putea să faci ceva folositor, o sfătui Cassandra, care-și continua cusutul la gherghef. Așteptarea ar fi mai ușoară.

- Așa spun oamenii, dar nu e adevărat. Așteptarea e la fel de lungă, indiferent dacă ești folositor sau nu.

- Poate că domnii s-au oprit să bea ceva, sugeră Helen, lăsînd jos gherghefuI.

Kathleen citea o carte despre agricultură, pe care i-o recomandase West.

- Dacă e așa, s-ar putea să vină lihniți de foame. O văzu pe Pandora, pe a cărei rochie se instala cîinele Napoleon. Draga mea, rochia ta va fi plină cu păr de cîine pînă vin domnii.

- Nu vor observa, fiindcă și rochia e neagră, iar cîinele la fel.

În casă trăiau doi cîini: Napoleon și Josephine, plus un porc, Hamlet. Kathleen ajunsese să-i considere pe toți trei cîini, fiindcă unde erau doi cîini, era și cel de-al treilea animal.

- Vai de mine, zise Kathleen, trebuie să facem ceva cu Hamlet. Nu-l putem lăsa să hoinărească prin casă, cît e domnul Winterborne la noi.

- Dar Hamlet e foarte curat, spuse Cassandra, aplecată să mîngîie porcul, care grohăia afectuos. De fapt, e mai curat decît cîinii.

Era adevărat. Porcul era atît de bine educat, că era păcat să-l exileze din casă.

- Nu avem încotro, zise Kathleen. Mă tem că nu putem aștepta ca domnul Winterborne să ne împărtășească preferințele pentru porci. Hamlet va dormi în hambar. Îi faceți acolo un pat confortabil din paie și pături.

Gemenele au protestat contrariate:

- Dar asta îi va răni sentimentele...

- Și va crede că e pedepsit !

- Se va simți perfect acolo, încheie Kathleen , fără drept de apel.

- Se aude cineva la ușă, tresări Helen, apoi merse la fereastră să se uita spre porticul de la intrare.

Kathleen sări și ea ca arsă; trebuie să fie Devon cu musafirul său.

- Duceți repede porcul în pivniță ! Grăbiți-vă ! Netezindu-și rochia și aranjîndu-și o șuviță rebelă, Kathleen veni lîngă Helen la fereastră. Nu văzu nici o trăsură, ci un ponei îndesat, care era al fiului poștașului, Nate. Un sentiment straniu, de groază îi urcă pe șira spinării.

Valetul veni cu o telegramă în mînă, fapt neobișnuit, fiindcă depeşele îi erau de obicei aduse pe o tavă de argint. Înghiți nodul din gît cînd Sims intră și-i vorbi grav.

- Milady, băiatul spune că e o chestiune foarte urgentă. Sims era și el emoționat, dar încerca să-și păstreze calmul. La oficiu a mai sosit o veste: un teribil accident a avut loc la Alton.

Kathleen simți cum i se scurge tot sîngele din corp. O bubuitură în ureche o făcu să tresară de durere. Cu mîini tremurînde, desfăcu telegrama și citi:

Deraiere lîngă gara Alton. Trenear și Winterborne răniți. Aduceți doctorul pînă sosim. Eu vin cu trăsura închiriată.

Sutton.

Devon...rănit. Kathleen se trezi luptîndu-se cu un gînd oribil, care părea că o copleșește. Inima îi spărgea pieptul.

- Sims, trimite un valet să-l cheme pe doctor. Trebuia să vorbească, pentru a domoli teama. Trebuie să vină neîntîrziat; spune-i că lordul Trenear și domnul Winterborne au amîndoi nevoie de îngrijiri.

- Da, milady. Valetul plecă degrabă.

- Pot să o citesc și eu? îndrăzni Helen.

Kathleen îi întinse fîșia de hîrtie. Nate băgă capul prin ușa întredeschisă.

- Tata mi-a zis de vestea primită prin telegraf. Captase atenția ambelor femei și continuă: s-a întîmplat la pod, chiar înainte de stație. Un tren cu vagoane vechi traversa linia și nu a avut timp să treacă. Trenul de

pasageri s-a ciocnit cu el și unele vagoane au căzut în apa rîului Wey, direct de pe pod. Mai mult de zece oameni au murit și vreo doi sînt dați dispăruți. Tata spune că vor mai muri cîțiva, fiindcă au mîinile și picioarele rupte, trupurile zdrobite și...

- Nate, îl întrerupse blînd Helen, ce-ar fi să mergi la bucătărie și să rogi bucătăreasa să-ți dea un biscuit sau puțină turtă dulce ? Kathleen ieșise deja din cameră.

- Mulțumesc, lady Helen.

Kathleen respira greu, dar își acoperi fața cu mîinile, într-un gest de disperare supremă. Nu suporta să știe că Devon e rănit. Exact în acel moment bărbatul frumos, puternic, arogant și mîndru suferea probabil... poate se temea...poate chiar murea.

Kathleen simți lacrimile curgîndu-i pe obraji. Nu, trebuia să fie tare, avea multe de făcut. Trebuia să fie totul pregătit cînd vor ajunge răniții. Trebuia să pună la dispoziție orice i se cerea.

- Eu ce pot să fac ? o întrebă Helen, care venise la ea.

Kathleen se șterse la ochi; îi era greu să și gîndească. Mintea i se încețoșase.

- Te rog, spune-le gemenelor ce s-a întîmplat și ai grijă să nu fie prin preajmă cînd vor sosi bărbații. Nu știm în ce stare sînt, cît de grave sînt rănile, dar...nu vreau ca fetele să vadă...

- Sigur că da.

- O să o caut pe doamna Church, zise Kathleen.

Trebuie să găsim toate rezervele de medicamente din casă, să facem rost de cearşafuri curate şi bandaje...

- West este cu ei, o linişti Helen. Va avea grijă de fratele lui. Nu uita, contele e foarte puternic. Va supravieţui unor pericole care pe alţii i-ar ucide.

Kathleen nu se linişti cu aceste cuvinte. Ştia că răniţii din accidentele de tren şi deraieri erau întotdeauna foarte expuşi din pricina gravităţii rănilor. Nu conta cît de voinic sau isteţ eşti, cînd trenul gonea cu peste şaptezeci de kilometri pe oră. Era o chestiune de noroc şi atît, iar norocul le-a lipsit întotdeauna membrilor familiei Ravenel.

Spre liniştea lui Kathleen, valetul trimis după doctorul Weeks, reveni prompt, însoţit de acesta. Weeks era un generalist competent, instruit la Londra, el fusese chemat cînd Theo a căzut de pe cal. Ori de cîte ori vreun membru al familiei Ravenel suferea, doctorul venea urgent şi îl trata. Avea un deosebit respect pentru această familie, iar Kathleen îl plăcea şi avea mare încredere în el.

- Nu am avut plăcerea să-l cunosc pe lordul Trenear, zise doctorul, deschizîndu-şi trusa medicală pentru a se pregăti. Regret că prima întîlnire va fi cu o ocazie nu tocmai plăcută.

- Şi eu regret, zise Kathleen privindu-l cum scoate pe rînd şi aranjează sticluţe diferite, bandaje, cutii cu pudră, ace şi fire, plasturi şi instrumente metalice. Dumnezeule, se gîndi ea, este exact aşa cum s-a petrecut

în dimineața aceea, cînd a murit Theo. Încercă să-și stăpînească tremuratul care o cuprinse brusc. Devon plecase supărat de la Eversby Priory, își zise ea, fără să-i spună la revedere.

- Lady Trenear, zise doctorul blînd, cu siguranță aceste împrejurări nefericite și prezența mea vă amintesc de accidentul soțului dumneavoastră. V-ar ajuta dacă v-aș administra un sedativ ușor ?

- Nu, mulțumesc. Vreau să fiu cu mintea trează. Doar că...nu-mi vine să cred...încă un Ravenel...Kathleen nu se putea concentra să încheie vreo frază.

- Se pare că bărbații din familia aceasta nu au parte de longevitate. Totuși, să nu ne așteptăm la ce-i mai rău. Vom afla cît de curînd care este starea lordului Trenear.

- Milady, se vede o trăsură pe alee ! se auzi o voce din holul de la intrare.

Kathleen sări ca arsă și coborî imediat. Ieși afară și urmări cu privirea orice mișcare. West a coborît primul. Se sprijini de ușa trăsurii. Era într-o stare deplorabilă. Avea hainele murdare și ude. Tremura ca varga. Dinții îi clănțăneau atît de tare, încît Kathleen se sperie.

- Unde este doctorul ? întrebă el zgribulit.

- Aici, domnule Ravenel, sînteți rănit ? întrebă doctorul White.

- Îmi este doar frig, zise el clănțănind din dinți. L-am scos pe fratele meu din rîu.

Kathleen îl luă de braț, ca să-l sprijine. Îl văzu cît de vînăt este și-l întrebă :

- Cum se simte Devon ?

- Este conştient, dar nu ştie ce i s-a întîmplat. A stat prea mult în apă.

- Doamnnă Church, zise Weeks, domnul Ravenel trebuie dus direct în pat. Să-l acoperiţi bine cu pături calde. Nu cumva să-i dea cineva de băut alcool. E foarte important, mă înţelegeţi ? Puteţi să-i daţi nişte ceai călduţ, dar *nu* fierbinte.

- Nu am nevoie să fiu dus de cineva, protestă West. Uite, stau bine pe picioare ! chiar cînd spuse aceste cuvinte, genunchii i s-au înmuiat brusc şi se prăvăli la pămînt. Kathleen încercă să-l susţină, dar veniră doi valeţi care l-au ajutat să se ridice, apoi l-au întins pe o targă. West se lupta cu ei, dar doctorul interveni:

- *Staţi liniştit*, domnule Ravenel. Orice efort faceţi înainte de a vă încălzi complet vă poate fi fatal. Dacă sîngele rece de la extremităţi ajunge prea repede la inimă...se opri şi îi grăbi pe cei doi să-l ducă mai repede în casă.

Kathleen se apropiase de trăsură şi liniştea din interiorul vehiculului o sperie.

- Devon, poţi să...

Doctorul veni repede în spatele ei şi o trase într-o parte.

- Daţi-mi voie să-i văd eu primul.

- Spuneţi-mi cum este lordul Trenear, zise ea speriată.

- Imediat ce voi putea, răspunse el şi urcă în trăsură. În scurt timp se auzi vocea doctorului , pe un ton

urgent: o să-l scoatem întîi pe domnul Winterborne. Am nevoie de un bărbat puternic, repede.

- Peter, strigă Sims spre valetul care alerga spre el.

Ce e cu Devon ? Kathleen ardea să afle. Nu reuși să vadă nimic în trăsură.

- Domnule doctor Weeks, șopti ea.

- Într-o clipă, milady.

- Da, dar...se trase înapoi, fiindcă din trăsură ieși o formă masivă, întunecată, mergînd clătinat. Era Devon, zdrențuit și greu de recunoscut. Îi auzise vocea lui Kathleen.

- Lord Trenear, spuse doctorul, nu vă epuizați. Vă voi consulta de îndată ce-l văd pe prietenul dumnea-voastră.

Devon mergea greu, dar înaintă pînă la ușă. Era murdar și zdrobit de frig, avea sînge pe haine. Kathleen îl examină rapid și văzu ușurată că avea mîinile și picioarele întregi, nu era rănit grav, așa că se liniști. Era întreg. Privirea lui răvășită se întîlni cu a ei, inundînd-o cu albastrul acela, iar gura lui îi rosti numele.

Kathleen ajunse lîngă el din doi pași, iar el o strînse de mînă. Cu cealaltă mînă o prinse de ceafă și o sărută cu foc, sorbindu-i buzele, copleșind-o, nepăsător că îi vedeau ceilalți. Trupul i se cutremură, apoi se clătină ca o clădire în demolare, iar ea îl susținu cu greu.

- Nu trebuie să stai în picioare, îi zise Kathleen. Stai să te ajut...Devon, te rog.

El nu voia să o asculte. Cu un geamăt primitiv, disperat și plin de dorință se întoarse și o trase după el sprijinindu-se de trăsură, după care o mai sărută o dată. Chiar și rănit, epuizat, avea o forță incredibilă. Gura lui o captură pe a ei cu o forță nestăvilită, oprindu-se doar ca să respire. Kathleen privi peste umărul său și văzu doi valeți venind cu o targă.

- Devon, îl implora ea, trebuie să te întinzi. Targa este în spatele tău. Trebuie să te care în casă.

Devon era inert și tremura violent.

- Dragule, șopti Kathleen la urechea lui, extrem de îngrijorată, dă-mi drumul, te rog.

El răspunse, scoțînd doar un sunet gutural, iar brațele i se încleștară și mai tare împrejurul ei...își pierdea cunoștința, fiind gata să cadă. Norocul lui că valeții erau prompți în spatele lui și-l prinseră de subsuori, ajutîndu-l să se întindă pe targă. În tot acest timp încercase să spună ceva, dar nu reuși decît să miște buzele; Kathleen îl înțelese. " Niciodată" fusese cuvîntul adresat ei.

Capitolul optsprezece

Cînd Devon era ajutat să se așeze pe targă, i se ridicase cămașa, iar Kathleen și doamna Church tresăriră speriate, cînd i-au văzut vînătaia vineție, de mărimea unei farfurii, pe partea stîngă a pieptului, mai jos spre coaste.

Katheen se întreba oare cît de puternic fusese șocul loviturii, dacă urma lăsată era atît de extinsă. Precis avea coaste rupte. Nu cumva și plămînul putea fi afectat ? Se aplecă să-i așeze mai bine mîna pe targă. Ce șoc puternic pentru ea, să-l vadă întins așa, inert.

- Duceți-l sus, în dormitorul mare, spuse doamna Church, acoperindu-l cu o pătură. Mergeți încet, nu-l zdruncinați.

Kathleen urmă targa în casă, ștergîndu-și continuu lacrimile, care i se prelingeau pe obraji. Menajera observă amărăciunea ei și o liniști:

- Încetișor, milady, nu vă mai necăjiți. O să-l oblojească doctorul curînd și va fi ca nou.

Kathleen dorea să o creadă, dar se temea totuși.

- Are atîtea zgîrieturi și e slăbit, poate că are și răni interne.

- Mie nu mi s-a părut deloc slăbit, acum cîteva minute, observă menajera, făcînd un semn sugestiv cu capul.

Kathleen se făcu roșie ca racul.

- Se simțea epuizat. Nu știa ce face.

- Dacă spuneți dumneavoastră, milady, zîmbi doamna Church. Cred că mai mari griji trebuie să ne facem pentru domnul Winterborne. Domnul Ravenel mi-a zis că are un picior rupt și a orbit, bietul bărbat.

- Vai, nu se poate. Trebuie să aflăm dacă vrea să trimitem după cineva.

- Nu aș fi surprinsă dacă nu are pe nimeni, zise menajera calmă.

- De ce crezi asta ? întrebă Kathleen.

- Dacă avea pe cineva, nu ar fi venit aici singur de Crăciun.

În timp ce doctorul îngrijea rănile lui Devon, Kathleen îl vizită pe West. Înainte de a ajunge la ușa camerei unde se afla acesta, auzi zgomote, rîsete și cînd văzu ușa întredeschisă, se mai liniști, recunoscînd glasurile Pandorei, al Cassandrei, printre cele ale servitorilor care îl asistau pe West. Acesta stătea în pat, rezemat confortabil pe un morman de perne. Helen verifica un termometru pentru a stabili dacă mai avea febră sau nu. Slavă Domnului, West părea că nu mai tremură și avea o culoare destul de firească deja.

- Apoi am zărit un bărbat care se deplasa împotriva curentului, povesti West, spre un vagon pe jumătate scufundat în apă, unde cîțiva oameni rămăseseră captivi. Atunci mi-am zis : omul ăsta e un erou, dar și un idiot, pentru că deja stătuse în apă destul

și nu avea cum să-i salveze și pe ceilalți, așa că se sacrifica degeaba. Am coborît pe cheiul rîului și l-am văzut pe Sutton foarte agitat. L-am întrebat unde era contele și el a arătat cu mîna spre nebunul care salvase deja trei copii, iar acum venea la mal cu un copilaș în brațe, ținînd de mîna o femeie.

- Omul era *lordul Trenear* ? întrebă o cameristă uluită.

- Nimeni altul.

Grupul explodă în aplauze și ovații, mîndri de stăpînul lor.

- Sper că domnul o să apară și în ziare, interveni un valet.

- Și eu sper, zise West, deși ar detesta asta. Tăcu, văzînd-o pe Kathleen în pragul ușii.

- Gata, toată lumea afară din cameră, zise Kathleen conspirativ. Dacă vă prinde doctorul aici ?

- Tocmai ajunsesem la partea în care povesteam cum eu l-am salvat pe conte.

- Vei povesti mai tîrziu, zise Kathleen. Deocamdată, odihnește-te. Cum e temperatura ? i se adresă lui Helen.

- Mai are unul, două grade să urce și e perfect, spuse Helen.

- La naiba, ați făcut prea cald în cameră. Mai am un pic și iau foc. O să fiu rața voastră de Crăciun. Apropo, mi-e o foame de lup...

- Doctorul a zis să-ți dăm de mîncare doar după ce vei avea temperatura normală, spuse Pandora. Mai vrei ceai ?

- Nu, aș vrea un coniac, glumi West. Și ceva bun de mîncare.

Helen îi întinse termometrul.

- Sub limbă, te rog , zise ea, iar West se conformă, ascultător.

- Draga mea, îi zise Kathleen Helenei, vrei să vorbești cu doamna Church despre cină ? Cu trei invalizi în casă, cred că în seara asta vom mînca separat.

- *Doi* invalizi, mormăi indignat West, mestecînd termometrul. Eu mă simt perfect.

- Da, desigur, zise Helen. Și voi pregăti o tavă pentru doctorul Weeks. Precis va ajunge tîrziu acasă.

Kathleen îi scoase termometrul din gură și-l citi.

- O jumătate de grad mai ai și poți mînca, zise ea.

- Cum se simte fratele meu ? zise West aranjîndu-și pernele.

- Doctorul Weeks îl tratează. I-am văzut o vînătaie urîtă pe piept și s-ar putea să aibă niște coaste rupte. Oricum, era conștient și a deschis ochii cînd a ajuns în camera lui.

- Slavă cerului că nu sînt decît coaste rupte, oftă ușurat West. Doamne, ce accident...vagoanele s-au răsturnat ca jucăriile. Atîția oameni care nu au scăpat. Aș vrea să pot uita ce am văzut.

- Acum ar trebui să te odihnești, spuse Kathleen. Mai bine te las. West o prinse de mînă.

- Nu pleca încă. Nu vreau să fiu singur.

Kathleen se așează pe scaun. West își luă cana cu ceai.

- Chiar e adevărat ? îl întrebă ea. Povestea pe care o spuneai despre Devon ?

- Foarte adevărat, zise West după două înghițituri de ceai. Afurisitul naibii, era cît pe ce să se sinucidă. Nici nu știu cum a reușit. Eu am stat în apă doar două minute și mi-au amorțit complet picioarele. A fost agonie. Devon a stat în apa aceea cel puțin un sfert de oră, nefericitul.

- Salvînd copii, completă Kathleen. Cum a îndrăznit asta ? glumi ea apoi.

- Doamne, era să nu ajung la el în timp util. Dacă ajungeam cu cîteva secunde mai tîrziu...West se cutremură și trase adînc aer în piept. Înainte nu era așa; nu și-ar fi riscat pielea pentru nimeni. Avea mai multă minte.

- Dragă prietene, spuse Kathleen mîngîindu-l pe frunte, regret să-ți spun asta, dar și tu ai fi făcut la fel, crede-mă.

Puțin după miezul nopții Kathleen se strecură prin camerele bolnavilor, să le verifice starea. Îmbăcată într-un halat de casă confortabil, luă o lumînare și ajunse întîi în camera lui Winterborne.

- Pot să intru ? întrebă ea prin deschizătura ușii. Doctorul Weeks stătea pe un scaun, lîngă patul pacientului său.

- Desigur, milady.

- Voiam să întreb care e starea pacientului ? Kathleen știa cît de mult avusese de lucru medicul, care îi aranjase piciorul ajutat de doi valeți și de majordom.

Sims a descris scena ulterior, explicînd ascultătorilor că mușchiul fusese foarte încordat și de aceea efortul de a restabili oasele în poziția inițială fusese mai mare. După aranjarea oaselor, Sims îl ajutase pe doctor să i-l bandajeze cu fețe îmbibate în gips, iar acum piciorul era bine imobilizat.

- Domnul Winterborne face cît de bine se poate, dat fiind traumatismul suferit. A avut noroc că fractura fibulei a fost curată. Din cauza frigului extrem, presiunea în vasele sanguine a fost redusă și asta a limitat sîngerarea. Să sperăm că nu vor fi complicații.

- Dar vederea ? întrebă Kathleen îngrijorată. Bărbatul avea ochii bandajați.

- Are cîteva zgîrieturi pe cornee, explică doctorul, de la sticla spartă. Am scos cîteva cioburi și am aplicat un balsam. Se pare că nu sînt răni adînci și să sperăm că-și va recăpăta vederea. Trebuie să stea sedat și liniștit în următoarele cîteva zile.

- Bietul om, zise Kathleen. Vom avea grijă de el. Dar lordul Trenear ? îl întrebă ea. Va trebui sedat și el ?

- Numai dacă va avea probleme cu somnul, noaptea. El are coastele fracturate, nu rupte. Va avea dureri mari, dar în cîteva săptămîni se va restabili complet.

- Nu vă închipuiți cît mă bucur să aud asta, spuse ea mai liniștită.

- Ba cum să nu-mi închipui, zise doctorul . Afecțiunea pe care i-o purtați nu poate trece neobservată.

Kathleen se bîlbîi, puțin stînjenită.

- Nu e afecțiune, este doar...grija mea pentru familie, și...nu puteam să încep să țin la un bărbat cînd sînt încă în doliu. Nu s-ar cuveni.

Kathleen merse apoi în camera lui Devon. Bătu, dar nu i se răspunse, așa că intră încet. Îl văzu că doarme liniștit. Îi studie din nou fața, observînd doi plasturi lipiți pe locurile unde fusese zgîriat și mai remarcă o șuviță rebelă pe frunte, pe care i-o îndepărtă ușor. Devon se trezi, deschise ochii și spuse amețit:

- Kathleen. Părea trist.

- Am venit să văd ce faci. Ai nevoie de ceva ? Un pahar cu apă ?

- De tine, veni răspunsul, iar el o luă de mînă. Îi sărută degetele rînd pe rînd. Trebuie să-ți vorbesc.

Kathleen simți că nu mai poate respira. O pulsație cunoscută îi parcurse tot corpul, mai ales în locurile vulnerabile.

- Ai...ai fost sedat cu laudanum cît să adoarmă un elefant, spuse ea, aparent în glumă. Ar fi bine ca pe moment să nu spui nimic. Culcă-te și dimineață...

- Întinde-te lîngă mine, o invită Devon șoptindu-i cuvintele cu buzele lipite de degetele ei.

Kathleen își simți stomacul paralizat de dorință.

- Știi că nu pot, șopti ea, dar el nu se lăsă, ci o trase delicat spre el, hotărît, dar ușor deranjat de durere.

- Stai, o să-ți faci mai mult rău. Kathleen puse lumînarea pe noptieră, în timp ce el continua să o tragă mai aproape. Nu face asta...coastele tale...of, de ce ești

atît de încăpățînat ? Alarmată, dar și nerăbdătoare, se sui în pat, ca să nu-l forțeze să facă vreun efort și mai dureros. Doar cîteva minute, îl avertiză ea. Două minute.

Devon acceptă și continuă să o strîngă de mînă. Kathleen se întinse pe-o parte, cu fața spre el, dar regretă imediat hotărîrea. Era un gest care deborda intimitate, trupul ei era atît de lipit de al lui. Privi fix în ochii albaștri, dar îndureraţi și o dorință fierbinte îi arse întreaga ființă, localizîndu-se într-un loc ascuns. Ar fi dorit să-și lipească fața de pieptul lui și să plîngă.

- Cît m-am temut pentru tine, spuse ea relaxată.

Devon îi atinse fața cu vîrful degetului, urmărind delicat linia obrazului.

- Cum a fost ? continuă ea.

Atunci vîrful degetului lui coborî spre vîrful buzei superioare, unde știa că e un loc foarte sensibil.

- O clipă totul era normal, începu el, iar în clipa următoare...lumea a explodat. Zgomote, cioburi de sticlă prin aer, obiecte rostogolindu-se și...durere. Devon tăcu, iar Kathleen îi luă mîna și și-o lipi de obraz. Partea cea mai grea, reluă el, a fost frigul. Nu mai simțeam nimic. Eram prea obosit să rezist. Parcă începuse să nu mai pară atît de îngrozitor...să abandonez totul. Vocea i se stingea încet, oboseala spunîndu-și cuvîntul. Viața mea...nu mi-a trecut prin fața ochilor. Te vedeam doar pe tine. Devon închise ochii și mai șopti cîteva cuvinte, păru că adoarme. În ultimul moment, am crezut că...voi muri dorindu-te să fii a mea.

Capitolul nouăsprezece

Laudanumul fusese de vină.

Asta își repetă Kathleen cu o seară înainte, pînă ce adormi, iar cînd se trezi, o luă de la capăt cu același gînd.

Se dădu jos din pat, dar nu-și găsi papucii, merse la oglindă și-și văzu ochii încercănați și roșii.

Credeam că...voi muri dorindu-te să fii a mea.

Probabil el nu-și va mai aminti, spera ea. Oamenii își amintesc rareori ce spun atunci cînd sînt sub efectul opiului. Poate nu-și va mai aminti nici că a sărutat-o lîngă trăsură, deși servitorii vor avea ce bîrfi mult timp de acum încolo. Ea va da impresia că nu s-a petrecut nimic și, cu puțin noroc, Devon fie o va uita, fie va avea delicatețea de a nu mai aminti momentul.

Se gîndi să mai dea o raită pe la pacienți, primul vizitat fiind Devon. Deși nu se aștepta să-l găsească treaz, ușa camerei lui era deschisă, iar draperiile trase de-o parte.

Devon stătea pe pat, sprijinit pe perne. Era pieptănat, îngrijit, proaspăt bărbierit și perfect curat. Chiar și în patul de convalescență, avea un aer viril,

neliniștit și foarte robust, de parcă îl enerva faptul că era țintuit locului.

Kathleen se opri în prag. Simțea un fel de sfială chinuitoare, care o îmbujoră. Nu o ajuta nici faptul că el o privea într-un fel în care nu o mai privise pînă atunci, cu îndrăzneală și un anumit simț al apartenenței. Se schimbase ceva, își zise ea, dar nu știa clar ce anume.

Devon schiță un zîmbet cînd o văzu, mai ales că observă șalul colorat de pe umerii ei.

- Vino aici, murmură el.

Kathleen închise ușa, dar ezită, fiindcă atunci cînd era aproape de el, se simțea agitată.

- De ce te-ai trezit așa devreme ?

- M-am trezit flămînd, trebuia să mă spăl, să mă bărbieresc, așa că l-am chemat pe Sutton.

- Ai dureri ? întrebă ea îngrijorată.

- Da, răspunse el. Vino aici și ajută-mă să mă simt mai bine.

Ea se supuse, deși avea nervii întinși la maxim. Se apropie de pat și recunoscu un miros straniu, dar cunoscut, un amestec de medicament și camfor.

- Simt miros de cremă pe care o folosim la cai, zise ea uluită.

- Domnul Bloom mi-a trimis un borcănel de la grajduri și a indicat să mi se aplice o cataplasmă pe coaste. Nu am îndrăznit să refuz.

- Vai, dar are efect imediat, explică ea ca să-l liniștească. De obicei vindecă orice întindere musculară la cai mai repede ca alte leacuri.

- Sînt convins, spuse el zîmbind. Doar că mă ustură pielea foarte tare de la camfor.

- Sutton te-a dat cu ea direct ? întrebă ea. Concentrația e bună pentru cai, dar la tine trebuia să o amestece cu niței ulei sau ceară albă.

- Nu i-a spus nimeni.

- Ar trebui să o scoatem numaidecît. Stai să te ajut. Kathleen începu să-l caute pe sub cămașă, dar realiză că trebuia să ajungă dedesubt. Așadar, trebuia să ajungă cumva la pielea lui, desfăcîndu-i bandajul care acoperea cataplasma. Era vorba de o chestie extrem de intimă. Devon îi ghici gîndurile și dădu din cap dezamăgit.

- Lasă, aștept să se întoarcă Sutton.

- Ba nu, sînt și eu în stare, insistă ea, roșind deja. Totuși, am fost femeie măritată.

Kathleen începu să-i descheie nasturii mulți și mărunți. Cămașa era croită dintr-un bumbac foarte fin.

- E o cămașă de noapte foarte fină, remarcă ea.

- Habar nu aveam că am una, pînă să mi-o dea Sutton.

Kathleen se uită la el mută de uimire.

- Dar tu nu dormi îmbrăcat în cămașă de noapte ?

Devon îi făcu semn cu ochiul, semn că nu, iar ea înțelese imediat la ce se referă.

- Te șochează? o întrebă el, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

- Sigur că nu. Se întoarse puțin cu spatele, fiindcă îi văzu obrajii stacojii. Reuși să descheie toți nasturii și

văzu pieptul lui puternic, acoperit cu peri aspri, negri. Kathleen își drese glasul și zise :

- Poți să te ridici un pic ?

Drept răspuns, Devon se aplecă în față, scoțînd un ușor geamăt de durere. Kathleen se aplecă peste el, căutînd capătul bandajului.

- Stai o clipă, zise ea, apoi îl încercui complet cu brațele, ca să-l poată cuprinde și să desfacă fașa. El nu se mai putu menține în poziția aceea, așa că se lăsă pe perne, menținîndu-i brațele captive în jurul lui.

- Scuze, șopti el.

- Nu face nimic, spuse ea, dar dacă nu te deranjează...

El o invită în pat, mai aproape, ca să-i ușureze efortul.

- Urcă în pat lîngă mine.

- Ești nebun ?

Kathleen se chinuia cu capetele feșei, în timp ce el se juca nepăsător cu vîrful cozii ei împletite.

- Dar noaptea trecută ai făcut-o, punctă el.

Kathleen păru mirată. Așadar, își amintea.

- Nu te aștepta să devină un obicei, replică ea pe nerăsuflate. Mai ales că o să vină camerista să mă caute în curînd.

Devon se trase într-o parte și o ajută să urce.

- Aici nu o să intre, glumi el, iar ea îl privi dojenitor.

- Dar ești imposibil ! Ar fi trebuit să las camforul să-ți ardă cîteva straturi de piele.

După ce reuși să-i desfacă bandajul și-l aruncă pe podea, Kathleen îi admiră formele perfecte și de-abia își reținu un zîmbet admirativ.

- Doctorul a spus să nu faci efort și să nu ridici nimic, pînă nu ți se repară coastele. Trebuie să te odihnești.

- Mă odihnesc, dacă stai și tu cu mine, zise el mîngîindu-o pe umăr.

Mirosul lui proaspăt amestecat cu cel al cearșafurilor curate formau o invitație greu de refuzat, așa că se cuibări timid la adăpostul brațelor lui.

- Te doare ? îl întrebă ea.

- Mă simt din ce în ce mai bine. Devon trase pătura peste amîndoi, închizîndu-se alături de ea ca într-un cocon protector și moale. Ea stătea cu fața la el și simțea cum trupurile lor se mulau perfect.

- Poate ne surprinde cineva.

- Dar ușa e închisă, zise el liniștit, jucîndu-se cu degetul pe urechea ei. Doar nu te temi de mine ?

Deși își simțea pulsul luînd-o razna, Kathleen șopti că nu. Devon își plimbă nasul prin părul ei.

- M-am temut să nu te fi speriat sau jignit ieri în timp ce eram...entuziasmat, reuși el să găsească un cuvînt potrivit.

- Nu știai ce faci...

- Ba am știut exact ce fac, dar nu puteam să o fac bine. Devon își continua jocul ademenitor al degetelor pe buzele ei. Am vrut să te sărut...cam așa.

Gura lui i-o acoperi pe a ei, invadînd-o cu o presiune urgentă. Kathleen nu protestă, ba chiar răspunse, impresionată de delicatețea buzelor lui, care-i trimiteau mesaje secrete în zone ale corpului pe care nici măcar nu știa să le denumească. Sărutările erau prelungi, sorbindu-i buzele intempestiv, iar din această fremătare intimă, picioarele li se atinseră. Kathleen se agăță disperată de el, lipindu-se și mulîndu-se pe formele lui tari.

Mîna lui alunecă insinuant spre pulpa ei, arzînd-o cu mîngîieri, după care își lipi pulpa de coapsa ei. Chiar și prin straturile de material care îi despărțeau, Kathleen simți contopirea perfectă a trupurilor, formele ei delicate cedînd fermității mușchilor lui. Sărutările lui deveneau din ce în ce mai agresive, limba lui cucerind, adîncindu-se tot mai profund, pînă ce o făcu să scoată un geamăt prelung de extaz.

Nu mai exista nimic în afara patului. Doar atingerea senzuală a membrelor înlănțuite și căutările copleșitoare ale mîinilor. Kathleen scînci slab cînd Devon îi cuprinse o fesă, pe care o frămîntă puțin, apoi o trase peste organul lui erect. Buzele lui dansau într-un ritm lent, sacadat peste gura ei, făcînd-o să geamă în același ritm cu mișcările lui. Locul acela ascuns, unde ajunseseră degetele lui pricepute, începuse să se congestioneze, să-i trimită niște senzații greu de suportat, iar ea roși rușinată. Nu ar fi trebuit să se simtă astfel, nu ar fi trebuit să-l dorească...înăuntrul ei. Oricît de puternică și intimă era apăsarea lui, ea avea nevoie de și mai mult. Aproape îi venea să-l atace, atît de penetrantă era dorința ei.

În timp ce se zvîrcolea inconștientă sub mîngîierile lui, Devon gîfîia disperat, la un moment dat chiar tresărind, cînd i-a atins coastele.

- Vai, scuză-mă, se trezi Kathleen spunînd, rostogolindu-se pe pat.

- Nu face nimic, replică el, reținînd-o aproape. Nu pleca. Devon gîfîia – probabil că avea dureri mari – dar părea că nu le dă atenție.

- Trebuie să ne oprim, protestă ea. Nu se cuvine, e periculos pentru tine, iar eu mă simt....Kathleen nu mai continuă. În vocabularul ei nu exista un cuvînt care putea defini chinul plăcut și disperarea pasională care o inundase, făcînd-o aproape să atingă un moment de tensiune maximă, agonizantă.

Devon își afundă nasul între sînii ei, iar ea se cutremură incitată.

- Nu, se tîngui ea. Simt că fierb, nu pot respira și nu pot gîndi. Scoase un geamăt și își lipi obrazul de pernă. Nu-și dădea seama de ce Devon zîmbea, dar înțelese atunci cînd el își lipi buzele zîmbitoare de celălalt obraz, care-i stătea la dispoziție.

- Lasă-mă să te ajut, iubire.

- Nu poți, zise ea pe un ton gutural.

- Ba pot. Ai încredere în mine.

Cu o mișcare blîndă o întoarse pe spate și cu buzele întredeschise începu să se plimbe pe formele ei, de la gît, în jos, spre sîni. Pe negîndite îi descheie nasturii cămășii de noapte, iar ea simți adierea răcoroasă din cameră.

- Devon...

- Taci, auzi cuvîntul șoptit cu buzele lipite de un sfîrc. Kathleen oftă prelung cînd buzele lui fierbinți începură să tragă ușor mugurele întărit.

Parcă modul lui de a o ajuta era acela de a o chinui și mai mult cu dezmierdări și sărutări necontenite. Îi luă un sîn între degete și începu să sugă, apoi îl supuse aceluiași supliciu și pe celălalt, pînă ce o simți cum se încordează neajutorată, ca să-și elibereze o tensiune intens acumulată. Devon strecură palma pe sub cămașă și o cuprinse de coapsă.

- Ești atît de frumoasă, șopti el, pielea ta, formele tale, fiecare părticică a ta. Între timp mîna i se insinuă între pulpele strînse, depărtîndu-le ușurel. Deschide-te pentru mine...încă puțin...da...Doamne, ce moale ești aici...și aici...

Își plimba hoinar degetele prin mătasea care-i acoperea pubisul, apăsînd mai mult cînd ajungea la mijloc, unde trebuia să-i despartă petalele ce ascundeau acel loc fierbinte.

Ajunse în cele din urmă cu degetul pe punctul excitat, dar dureros, în jurul căruia se plimbă cu mișcări circulare, învăluindu-l, provocînd valuri de secreție care-i permiteau acum să o pătrundă cu degetul. Kathleen tresări surprinsă și se cutremură plăcut cînd degetul lui penetră timid în strîmtoarea abundent umezită. Deschise ochii mari și cu un gest reflex, îl apucă strîns de încheietura mîinii musculoase.

Devon rămase așa, privind-o. Expresia lui se schimbă, într-un amestec de mirare, plăcere și dorință.

- Te doare, iubito ? o întrebă șoptit.

Atunci trupul ei îi primi invazia dulce, ținîndu-l captiv, palpitînd și zvîcnind împrejurul intrusului plăcut.

- Puțin... zise ea, continuînd să încerce să-i îndepărteze mîna, dar el nu cedă rugii nerostite, ci pătrunse mai adînc, mai sigur.

Cu multă delicatețe degetul lui mare căută mugurele inundat, iar cînd îl găsi, începu să-l maseze ușor, provocîndu-i vibrații și mai intense, stimulînd și mai multe valuri ce umezeau și pregăteau tunelul strîmt.

Gîfîind deja peste măsură Devon o sărută pe frunte, explicînd calm:

- Nu te speria, iubito....te umezești aici... înăuntru... și mai mult... atunci cînd trupul tău e pregătit pentru mine... e minunat, te doresc din ce în ce mai tare... dulce... simt cum mă strîngi....

Aceleași senzații le percepea și ea, musculatura intimă vibrînd, capturîndu-i degetele mai adînc, mai profund. El se retrase brusc, apoi penetră cu două degete, strecurîndu-se cu ușurință, iar palma cuprindea acum restul feminității ei, masînd-o ușor, pe măsură ce degetele o invadau necruțător, adînc, și mai adînc, pînă ce o făcu să-și piardă luciditatea. Se arcui confuză și înfierbîntată de tensiunea imensă care se acumulase în tot trupul ei, accelerîndu-i bătăile inimii și părînd că o va face să explodeze, iar atunci se sperie.

- Oprește-te, șopti ea cu buzele uscate. Te rog...simt că voi...leșina....

- Atunci leșină, spuse el glumind.

Tensiunea atinsese cote maxime. Depărtă picioarele, neputincioasă, legănîndu-se în ritmul impus de mîna lui. Orgasmul se derulă brusc, spasmodic, cu o forță de neoprit, făcînd-o să se zvîrcolească necontrolat, simțind cum trupul îi este cuprins de o vîltoare dulce-amară, extrem de plăcută, care îi consuma fiecare fibră a trupului. Senzația revenea, și mai puternic, înflorind parcă, explodînd în vibrații profunde, care-i tăiau răsuflarea mai întîi, apoi o făceau să gîfîie sacadat, extrem de plăcut. Ea gemea și scîncea de plăcere, iar Devon îi sorbea plăcerea de pe buze cu sărutări apăsate. Un nou val de plăcere supremă o străfulgeră, căldura urca, apoi cobora, încălzindu-i capul, stomacul, pîntecul, iar gura lui o siluia cu mușcături senzuale, menite să-i sporească eroticul extaz.

După ce ultimele spasme se liniștiră, Kathleen se prăbuși epuizată alături de el. Mintea îi înota într-un ocean confuz al plăcerilor necunoscute, iar obrazul i se sprijinea pe pieptul tare, dar confortabil al lui Devon. El o acoperise cu cămașa, iar acum o mîngîia

duios pe coapsă, cu mișcări circulare, reconfortante, recăpătîndu-și și el răsuflarea.

Niciodată nu-și dorise să doarmă așa cum își dorea acum, cuibărită în căldura emanată de trupul masculin, apărată de brațele lui vînjoase. Prin casă începuse forfota dimineții, se făcea curățenie, se auzeau glasurile menajerelor, iar Kathleen se temu că, dacă mai zăbovea acolo, risca să fie descoperită.

- Trupul ți s-a încordat ca un arc, constată Devon. Și asta după cît efort am depus ca să te relaxezi. Văzînd că ea nu are nici o reacție, Devon rîse scurt, apoi începu să o mîngîie pe spate. Nu ți s-a mai întîmplat asta pînă acum ?

Ea dădu din cap că nu și zise:

- Nu știam că este posibil pentru femei. Avea o voce languroasă, extrem de senzuală, pe care cu greu și-o recunoscu.

- Nu ți-a spus nimeni înainte de noaptea nunții ?

- Lady Berwick mi-a zis, dar sigur nu știa despre ce e vorba, sau poate...făcu o pauză, gîndindu-se la ceva neplăcut.

- Ce s-a întîmplat ?

- Poate că așa ceva nu li se întîmplă femeilor respectabile.

- Nu văd de ce nu li s-ar întîmpla, glumi el, apoi adăugă : nu voi spune nimănui.

- Ceilalți bărbați știu cum să...facă asta ? îl întrebă ea atingînd ușor marginea pansamentului care-i acoperea bustul.

- Să provoace plăcere unei femei, adică ? Da, numai că trebuie să ai răbdare. Devon se juca nonșalant cu niște șuvițe de păr desprins din codiță. Dar merită tot efortul. Extazul unei femei face actul și mai plăcut.

- Chiar așa ? De ce ?

- Pentru că flatează mîndria bărbatului să știe că poate face o femeie să-l dorească în felul acesta...Mîna lui alunecă tentant spre curba dintre pulpele ei, iar acolo

o mîngîie ușor... încordarea ta intimă împrejurul degetele mele acolo...este ceva foarte plăcut pentru un bărbat cînd se află în tine.

Kathleen își ascunse fața pe umărul lui.

- Lady Berwick spunea că totul e foarte simplu, dar încep să cred că a lăsat de-o parte niște detalii foarte importante.

Devon rîse amuzat.

- Cei care spun că actul sexual e ceva foarte simplu, nu l-au făcut niciodată cum se cuvine.

Rămaseră lipiți unul de celălalt, ascultînd zgomotele din casă. Cineva tundea iarba, iar cerul avea culoarea oțelului și un vîntișor răcoros scutura și ultimele frunze arămii din copaci. Kathleen se gîndi că va fi o zi rece și ar fi dorit să lîncezească în pat cu Devon. El o sărută pe cap.

- Kathleen, mi-ai zis că ultima dată cînd ai vorbit cu Theo, el ți-a spus că nu ești soția lui.

Kathleen îngheță, realizînd ce întrebare avea să urmeze. Vocea lui păru blîndă:

- Era adevărat ? Ea încercă să se depărteze, dar el nu-i permise. Nu contează ce răspunzi, o liniști el. Vreau doar să înțeleg ce s-a întîmplat.

Risca prea mult dacă-i spunea. Avea prea mult de pierdut, dar o părticică foarte mică dorea să-i spună adevărul.

- Da, se strădui ea să articuleze. Era adevărat. Căsătoria noastră nu s-a consumat niciodată.

Capitolul douăzeci

- Așadar de aceea v-ați certat, murmură Devon, continuînd să o mîngîie pe spate.

- Da, fiindcă nu l-am lăsat pe Theo să...Kathleen se opri tremurînd imperceptibil. Nu am nici un drept să mi se spună lady Trenear. Nu ar fi trebuit să rămîn la Eversby Priory, doar că...nu am știut dacă am dreptul să-mi păstrez zestrea și nu voiam să mă întorc acasă la lordul și lady Berwick, să locuiesc cu ei, mai ales fiindcă era o rușine. Așa că am mințit că sînt soția lui Theo.

- Te-a întrebat de fapt cineva dacă te-ai culcat cu el ?

- Nu, dar am mințit prin omisiune, răspunse ea. Ceea ce este o minciună la fel de gravă. Adevărul deplorabil este că sînt virgină. Un fals. Kathleen simți cum Devon se abține să nu rîdă. Nu înțeleg ce găsești de rîs în asta !

- Iartă-mă, se scuză el. Totuși, nu putea să se abțină. Mă gîndeam și eu, cu atîtea lucrări de tîmplărie, instalații, canalizarea caselor arendașilor, datoriile moșiei și alte cîteva sute de chestiuni minore cu care mă confrunt, iată în sfîrșit una singură pe care pot să o rezolv.

Kathleen îl privi dezaprobator, iar el zîmbi șarmant. O mai sărută o dată, iar ea se ridică și se instală

cu picioarele ghemuite sub ea, privindu-l. Devon puse o mînă pe coapsa ei.

- Spune-mi ce s-a întîmplat, scumpo.

Acum era imposibil să mai ascundă ceva. Își feri privirea de a lui.

- Trebuie să înțelegi. Nu am fost deloc singură cu Theo pînă în noaptea nunții. Lady Berwick a stat cu noi pînă în ultimul minut, pînă după cununie. Ne-am cununat la capelă, a fost o ceremonie frumoasă și ar fi trebuit să fiți invitați tu și West. Regret că nu ați venit.

- Eu nu regret, zise Devon. Nu știu ce aș fi făcut, dacă te-aș fi cunoscut înainte de nuntă.

Kathleen gîndea că el glumește, dar era foarte serios.

- Continuă, o îndemnă el.

- După ceremonie, Theo s-a dus la o cîrciumă cu cîțiva prieteni, unde a stat toată după amiaza și seara. Eu am rămas în camera mea fiindcă...știi, după nuntă e foarte dificil. Nu se cuvine ca mireasa să stea la discuții cu străinii înainte de noaptea nunții. Așa că am făcut baie și m-am pregătit în cămașa de noapte albă, de dantelă...așteptînd...și am așteptat. Pînă la urmă, la miezul nopții m-am culcat, dar nu puteam să dorm, fierbeam în pat.

Devon o strînse ușor de șold, iar ea îl privi: o urmărea îngrijorat, pentru ce avea să urmeze.

- Într-un final a apărut și Theo în cameră, zise ea. Era foarte băut. Avea hainele murdare și duhnea oribil. S-a dezbrăcat de haine și, așa nespălat s-a trîntit în pat,

apoi a început să...Kathleen se opri, jucîndu-se cu vîrful codiței despletite. Nu avea cum să-i explice surprinderea de a fi luată pe sus, pipăită și copleșită de gesturile brutale ale unui bărbat care nu-i acordase șansa să se obișnuiască întîi cu trupul de bărbat. Theo nu o sărutase – nu că ea și-ar fi dorit-o – ci pur și simplu o abordase, de parcă persoana ei nici nu era acolo. La început am încercat să nu mă mișc, zise ea reluînd. Asta îmi spusese lady Berwick că trebuie să fac. Dar el era greoi și aspru și supărat, fiindcă eu nu știam ce să fac. Am început să protestez, iar el, ca să mă liniștească, mi-a pus mîna la gură, iar atunci m-am pierdut cu firea. Nu mai rezistam. L-am împins, i-am tras un picior și atunci el m-a lăsat. I-am spus că mirosea a cocină și că nu vreau să mă atingă.

Kathleen luă o pauză, privindu-l, ca să vadă dacă o dezaproba, sau o ironiza, însă el era consternat.

- Am fugit din cameră și am dormit pe divan în camera Helenei. Ea a fost bună și nu mi-a pus întrebări, iar a doua zi m-a ajutat să cos cămașa sfîșiată, pînă ce nu o vedeau servitoarele. Theo era extrem de furios pe mine de dimineață, dar a recunoscut că nu trebuia să bea atît de mult. M-a rugat să mai încercăm o dată, iar eu.. .Kathleen înghiți din greu, foarte rușinată să mărturisească: eu i-am refuzat scuzele, adăugînd că nu voi mai împărți patul cu el vreodată.

- Bine, spuse Devon pe un ton cu totul diferit de ceea ce auzise pînă atunci. Avea fața întoarsă, ca și cînd nu ar fi dorit ca ea să-i vadă privirea.

- Am făcut un lucru urît. Cînd am mers la lady Berwick și i-am cerut sfatul, ea a zis că o soție trebuie să tolereze avansurile soțului, chiar și cînd el e băut și nu e ceva plăcut, dar că așa este înțelegerea într-o căsnicie. O soție își oferă la schimb libertatea pentru protecția oferită de soț.

- Dar nu ar trebui ca soțul să o protejeze și de el însuși, dacă e nevoie ?

Kathleen se încruntă ușor la această întrebare.

- Nu știu, zise ea șoptit. Devon tăcu, așteptînd ca ea să continue. În următoarele două zile, reluă ea, toți musafirii au plecat. Nu am putut să mă întorc în patul lui Theo. Era rănit și furios, dar își cerea drepturile. Continua să bea la greu și i-am zis că nu voi avea nimic cu el pînă cînd nu va fi complet treaz. Ne-am certat groaznic. A spus că nu s-ar fi însurat cu mine, dacă ar fi știut că sînt frigidă. În a treia dimineață a plecat să-l încalece pe Asad și...restul îl cunoști.

Devon stercură mîna pe sub cămașa ei de noapte și o mîngîie pe coapsă. Dezmierdarea îi provocă o senzație dulce, tulburătoare și o făcu să vibreze de dorință. El o privi atent, interesat.

- Vrei să știi ce aș fi făcut eu, dacă greșeam așa cum a făcut Theo? Ea dădu din cap foarte curioasă și atunci el continuă. Te-aș fi implorat să mă ierți, în genunchi, jurînd că nu se va mai repeta. Aș fi înțeles de ce ești furioasă și înspăimîntată, din motive temeinice. Aș fi așteptat cît de mult ai fi dorit tu, ca să-ți recapăt încrederea...apoi te-aș fi dus în pat și aș fi făcut dragoste

cu tine cîteva zile la rînd. Cît despre a fi frigidă...cred că adineauri am avut dovada palpabilă, care contestă absolut această afirmație.

Kathleen roși.

- Înainte să plec...știu că un bărbat are nevoi...ce aș putea să fac pentru tine ?

Un zîmbet pervers îi încolți pe buze lui Devon.

- Apreciez oferta ta, dar pentru moment mă doare foarte rău doar cînd respir, așa că , dacă mi-ai face o mare plăcere, cred că aș fi terminat pentru totdeauna. Data viitoare, zise el strîngînd-o de mînă.

- Dar nu poate fi o dată viitoare, zise ea tristă. Totul trebuie să rămînă între noi ca pînă acum.

- Tu chiar crezi că e posibil ?

- Da, de ce nu ?

- Fiindcă anumite apetituri, odată trezite, sînt dificil de ignorat.

- Nu contează, sînt văduvă. Nu mai pot face asta din nou.

Devon o trase spre el, apucînd-o de gleznă, iar cămașa de noapte îi dezgoli picioarele.

- Uită-te la mine. Devon o cuprinse de umeri. Kathleen nu avu încotro și-l privi în ochii care o străpungeau ca două săgeți senzuale, fierbinți, aducătoare de fluturi în stomac. Știu că regreți moartea lui Theo. Știu că te-ai măritat cu el avînd cele mai bune intenții și că ai încercat să-l plîngi sincer. Dar, Kathleen, iubito, nu mai ești văduva lui, mai mult decît ai fost vreodată soția lui.

Cuvintele lui veniră ca o palmă peste obraz. Șocată și ofensată, se dădu jos din pat și apucă brutal șalul.

- Niciodată nu ar fi trebuit să mă confesez ție, exclamă ea.

- Eu vreau să spun doar că – măcar în particular – nu ai aceleași obligații ca și o văduvă adevărată.

- Dar sînt văduvă adevărată !

Devon rîse sardonic.

- L-ai cunoscut pe Theo atît de puțin.

- L-am iubit, insistă ea.

- Da ? Ce ai iubit cel mai mult la el ?

Kathleen deschise gura ca să răspundă, dar nu ieși nici un cuvînt. I se făcu rău cînd realiză că nu identificase nici un gen de sentimente care să o lege de Theo, în afară de mila creștinească pentru un străin care a avut soarta lui. Cu toate acestea, luase locul văduvei lui Theo, trăind în casa lui, împrietenindu-se cu surorile lui, bucurîndu-se de toate beneficiile de a fi lady Trenear. Theo știa că ea se preface. Știa că ea nu-l iubise, chiar dacă ea însăși nu înțelegea asta. De aceea cuvintele lui sunaseră ca o acuzație.

Kathleen se apropie de ușă, o deschise și ieși, fără a fi precaută. Amuți cînd dădu nas în nas cu West.

- Ce naiba, îl auzi ea, cînd se redresa. Ce s-a întîmplat ? Pot să te ajut ? o întrebă el.

- Da, replică ea. Poți să-ți arunci iar fratele în apa rîului. Atît spuse Kathleen și plecă furioasă.

West păru atît uluit, cît și bănuitor, cînd intră în dormitor.

- Ești din nou bărbatul fermecător dintotdeauna, înțeleg.

Devon se uită la el chiorîș și scoase un urlet răgușit și înfundat, ca să-și mai domolească flăcările care-l mistuiseră ceva mai devreme. Prezența lui Kathleen în patul lui fusese cea mai delicioasă tortură pe care și-o imaginase. Tot corpul îl durea, îl înjunghea și-l ardea. Nu se simțise mai bine ca acum niciodată în viața lui.

- De ce era supărată ? întrebă West. Lasă, nu vreau să știu. Luă scaunul, îl întoarse și îl așeză între picioare, așezîndu-se cu fața spre spătar. Îmi datorezi o pereche de pantofi, zise el calm.

- Îți datorez mai mult de atît. Devon reflectă că în urmă cu cîteva luni, era foarte neclar dacă West ar fi avut forța fizică, să nu mai vorbim de prezența de spirit necesare pentru a-l trage afară dintr-un rîu învolburat. Îți mulțumesc, spuse el simplu, privindu-l cu drag.

- A fost un gest reflex, te asigur. Nu am nici o dorință să fiu contele Trenear.

- Nici eu, mărturisi Devon.

- Nu ? În ultima vreme văd că ți-ai intrat foarte bine în rol. Cum te simți cu coastele ?

- Fracturate, dar nu rupte.

- Ești oricum mult mai bine decît Winterborne.

Devon își aminti clipa coliziunii.

- El cum se simte ?

- Doarme. Weeks vrea să-l țină sedat, ca să-i curme durerea și să-l ajute să se vindece corespunzător. A recomandat să trimitem după un oftalmolog din Londra.

- Winterborne va mai vedea ?

- Doctorul crede că da, dar nu se va ști exact pînă cînd îl va examina specialistul.

- Și piciorul lui ?

- A avut o ruptură simplă, se va vindeca și ea. Totuși, Winterborne va mai rămîne la noi ceva vreme, puțin mai mult decît plănuisem noi. Cel puțin o lună.

- Bine, așa va avea timp să se cunoască mai bine cu Helen.

- Iar ți-a revenit ideea aceea? zise West. Vrei să-i cuplezi ? Dar dacă Winterborne va rămîne orb și șchiop ?

- Totuși este bogat.

West zîmbi sardonic:

- Evident, o mică fricțiune cu moartea nu ți-a schimbat prioritățile.

- De ce să le schimbe ? Căsătoria ar aduce beneficii tuturor.

- Mai exact, *tu* ce beneficiu ai avea ?

- Aș stipula ca Winterborne să stabilească pentru Helen o dotă substanțială și să mă numească pe mine mandatar al finanțelor ei.

- Apoi vei folosi banii după bunul tău plac ? întrebă West. Sfîntă Fecioară, cum poți să-ți riști viața ca să salvezi copii de la înec, iar a doua zi să complotezi ceva atît de feroce ?

- Nu se pune problema că Helen va fi dusă în lanțuri la altar. Va avea un cuvînt de spus în această alegere.

- Cuvintele potrivite pot lega pe cineva mai strîns decît lanțurile. O vei manipula prin vorbe, să facă exact ce vrei tu, indiferent ce-și va dori ea.

- Tu bucură-te de peisaj de pe piedestalul tău moral, zise Devon arogant. Din păcate, eu trebuie să rămîn cu picioarele pe pămînt.

West merse la fereastră și de acolo i se adresă fratelui său:

- Planul tău are un punct slab. Poate că Winterborne va decide că Helen nu este pe gustul lui.

- Ba da, o va plăcea, îl asigură Devon. Căsătoria cu o fată din nobilime este singura lui cale spre ascensiunea în societate. Gîndește-te, West: Winterborne este unul dintre cei mai bogați oameni din Londra și jumătate din nobilime îi este îndatorată – totuși, aceiași aristocrați care-l imploră să le extindă creditele, refuză să-l primească în saloanele lor. Dacă se va însura cu fiica unui conte, ușile închise cîndva, i se vor deschide instantaneu. Lui Helen îi va fi bine cu el.

- Poate că nu-l va plăcea ea.

- Dar ar prefera să rămînă fată bătrînă fără o lețcaie ?

- Poate, răspunse West. De unde să știu eu ?

- Era o întrebare retorică. Sigur că Helen va fi de acord cu partida. Căsătoriile aristocratice sînt întotdeauna aranjate, spre beneficiul familiei.

- Da, numai că mireselor le sînt aleşi bărbaţi cu acelaşi rang social. Tu propui ca Helen să se coboare, vînzînd-o oricărui mitocan cu buzunare adînci, pentru propriul tău beneficiu.

- Nu e *oricare* mitocan, corectă Devon. Este unul din prietenii noştri.

West rîse cu poftă şi se întoarse spre Devon.

- Faptul că îţi este prieten, nu-l recomandă deloc. Eu mai degrabă l-aş lăsa să aleagă între Pandora sau Cassandra – măcar ele l-ar putea înfrunta cu temperamentul lor.

Helen era bucuroasă că petrecerea din ajunul Crăciunului şi balul servitorilor vor fi desfăşurate conform planificărilor. Toată lumea din casă fusese preocupată de condiţia precară a domnului Winterborne, dar West şi Devon au insistat că el ar fi ultima persoană care ar dori ca evenimentele să fie contramandate de dragul lui, mai ales că toată lumea a aşteptat această ocazie tot anul. Continuarea pregătirilor ar fi benefică pentru moralul întregii gospodării, iar Helen conchise că important era să respecte spiritul Crăciunului. Nu vedea nimic rău în asta.

Aşa că toată lumea a reînceput să forfotească, pregătind cadouri, prăjituri şi torturi.

- Ce rău îmi pare pentru domnul Winterborne, spuse Pandora. Va fi singur în camera lui, în vreme ce noi ceilalţi ne vom bucura de decoraţiunile trimise tot de el, pe care nici nu le va vedea !

- Cum va dormi mai tot timpul de la medicamentul doctorului Weeks, nici nu va ști ce se petrece, o liniști Cassandra.

- Acum nu mai doarme, sări iar Pandora. Doamna Church spunea că a refuzat doza de după amiază, dîndu-i peste mînă și aruncîndu-i niște cuvinte oribile, pentru care nu și-a cerut scuze !

- Are niște dureri groaznice, îi luă apărarea Helen, care se oprise din aranjat niște flori într-o glastră. Probabil e și speriat, ca orice om în situația lui. Merg sus acum, să văd dacă pot fi de ajutor cu ceva, zise ea și o lăsă pe Pandora să termine aranjamentul floral.

La etaj le găsi pe Kathleen și doamna Church chiar la ușa dormitorului bolnavului. Păreau îngrijorate și șușoteau ceva.

- Am venit să văd cum se simte oaspetele nostru, le zise Helen.

- Are febră mare și nu poate înghiți nimic, nici măcar un strop de apă. E foarte îngrijorător, zise Kathleen.

Helen se uită prin deschizătura ușii și auzi ceva între geamăt și mîrîit macabru, iar asta o înfioră.

- Să trimit pe cineva după doctor ? zise doamna Church.

- Cred că ar fi bine, încuviință Kathleen, deși aproape toată noaptea a vegheat la căpătîiul bolnavului și are mare nevoie de cîteva ore de somn. Oricum nu-l putem convinge pe domnul Winterborne să ia medicamente.

- Pot încerca eu să i le dau? se oferi Helen.

- Nu, spuseră la unison amîndouă femeile. Kathleen îi explică motivele.

- Pînă acum de la domnul Winterborne nu am auzit decît injurii. Noroc totuși, că jumătate din ele sînt în galeză, dar tot vulgarități sînt pentru urechile oricui. Tu ești și nemăritată, iar el nu este îmbrăcat decent, așa că este exclus.

Din cameră se auzi o înjurătură, urmată de un geamăt prelung. Lui Helen i se rupea inima de durere.

- Camera unui bolnav nu mai e o surpriză pentru mine, zise ea. După moartea mamei l-am îngrijit pe tata de atîtea ori.

- Da, dar Winterborne nu este ruda ta.

- În starea lui nu poate compromite pe nimeni, ia voi aveți și așa prea multă treabă. Vreau să-l văd.

- Bine, acceptă Kathleen, dar lasă ușa deschisă.

În cameră era cald, iar aerul mirosea a sudoare, medicament și ghips. Winterborne se zvîrcolea pe pat, prin cearșafurile deranjate. I se vedea piciorul gipsat. Era brunet, cu părul ușor ondulat și strîngea din dinți de durere, încercînd zadarnic să-și desfacă bandajele de la ochi. Helen ezita. Deși era bolnav, Winterborne părea o fiară dezlănțuită. Totuși, văzîndu-l cum îi tremură mîinile zgîriate, i se făcu tare milă de el.

- Nu, nu, șopti ea destul de sever, punîndu-i palma pe frunte, văzîndu-l că ardea ca o sobă. Stai liniștit.

Winterborne începuse să o dea la o parte, dar cînd îi simți degetele răcoroase pe fruntea lui fierbinte, se mai domoli. Avea buzele crăpate și parcă delira.

- Să nu mai tragi de astea, zise ea după ce îi legă iar bandajul de la ochi. Trebuie să stai cu ochii acoperiți pînă te vindeci. El o asculta, gîfîind. Vrei să bei puțină apă ? întrebă ea.

- Nu pot, reuși el să articuleze cu greu.

Helen i se adresă menajerei, care rămăsese în pragul ușii.

- Doamnă Church, deschideți geamul, vă rog ?

- Doctorul Weeks a spus să mențînem cald în cameră.

- Dar are febră, insistă Helen. Nu strică să-i creăm tot confortul.

Doamna Church deschise fereastra și imediat intră o briză răcoroasă, care primeni puțin aerul.

Helen îi ridică ușor capul, sprijinindu-i-l de umărul ei. Arăta ca un copil neajutorat și epuizat. Helen nu privi mai jos de pieptul lui. Luă cana cu apă și încercă să-i dea puțin să bea.

- Bea puțin, doar cît să-ți umezești buzele. Te rog. La început el protestă, apoi o lăsă să-i ude buzele. Helen puse cana pe măsuță și continuă să-l țină așa, iar menajera veni să-i aranjeze cearșafurile sub el.

Era scandalos, credea ea, să se poarte așa cu cineva, mai ales cînd era vorba de un străin. Helen fusese izolată de lume mai toată viața ei, așa că nu prea punea preț pe reguli și adeseori îi plăcea să le încalce. Cu toate că în viața lui normală Winterborne era un bărbat influent și puternic, acum era neputincios și suferea, așa că Helen îl lua ca pe un copil ce avea nevoie de ajutor.

Îl ajută să se așeze confortabil pe perne, dar el protestă și o prinse de talie cu o mînă. Îi simți puterea. Dacă voia, i-ar fi putut frînge oasele cu ușurință.

- Merg să-ți aduc ceva, ca să te simți mai bine, spuse ea blînd. Vin înapoi repede.

Winterborne se lăsă pe perne, dar nu-i dădu drumul. Helen îi examină fața și constată uluită că trăsăturile lui nu trădau deloc bunătate sau duioșie.

- Revin peste o jumătate de oră, spuse ea. Promit.

Winterborne tot nu-i dădea drumul să plece.

- Promit, repetă ea. Cu mîna liberă îl atinse ușor pe degete, forțîndu-le să cedeze. El își umezi buzele, ca să poată vorbi.

- Cine ești ? întrebă răgușit.

- Lady Helen.

- Cît este ceasul ?

Helen se uită spre doamna Church, iar aceasta îi spuse că era ora patru.

- Revin pe la patru și jumătate, zise Helen, gîndindu-se că o va cronometra. Doamne ferește să întîrzii, își zise ea. Ai încredere în mine, adăugă ea.

Winterborne îi dădu drumul și ea ieși.

Capitolul douăzeci și unu

Primul lucru de care-și aminti Rhys Winterborne după accident era că o persoană – probabil un medic – îl întrebase dacă vrea să cheme pe cineva apropiat. Nu avea pe cine. Tatăl său murise, iar mama lui, care era în vîrstă, foarte plictisitoare și locuia la Londra, era ultima persoană pe care și-ar fi dorit să o vadă. Nu ar fi fost capabilă să-i aline suferințele.

Rhys nu fusese în viața lui bolnav sau rănit grav. Fusese un băiat curajos, iar părinții lui galezi l-au educat în spiritul muncii, pedepsindu-l destul de des și rău, pentru cea mai mică abatere. Era un om rezistent.

După ce își construise propria afacere, nu s-a lansat în nici o relație personală, care să-i distragă atenția. Avusese multe femei, dar le prefera pe acelea care acceptau o relație în condițiile puse de el: sex lipsit de orice sentiment. Acum, cînd zăcea într-un pat necunoscut, durerea sfîrtecîndu-l nemilos, Rhys se gîndi că fusese cam prea independent. *Ar fi trebuit* să existe cineva pe care să o poată chema, cineva care să țină la el în această situație inexplicabilă, în care fusese rănit.

Aerul din cameră i se părea irespirabil, pielea îl ardea, ghipsul îl strîngea, provocîndu-i o durere

asemănătoare cu cea de la piciorul rupt, iar camera se învîrtea cu el, pînă la senzația de greață. Nu putea decît să aștepte revenirea acelei femei.

Lady Helen...o persoană la care oricînd s-ar fi uitat cu dispreț. Cineva superior ca rang.

Apoi dintr-o dată se auzi cineva intrînd, apoi distinse zăngănit de porțelan și tacîm metalic. Întrebă brusc:

- Cît este ceasul ?

- Patru douăzeci și șapte. Era vocea lui lady Helen, amuzată și luminoasă. Mai am trei minute.

Ascultă cu atenție foșnetul rochiei, apoi lichidul turnat într-un recipient, cuburi de gheață; se gîndi că i se pregătește ceva de băut. Va refuza categoric. Nu mai voia să înghită nimic.

Ea se apropie. O simți aplecîndu-se deasupra lui. Simți o compresă rece acoperindu-i fruntea, fața și gîtul și dintr-o dată se învioră. Cînd i-a fost îndepărtată compresa, el întinse mîna spunînd:

- Mai vreau. Era furios, fiindcă fusese redus la a cere mici favoruri.

- Taci, spuse ea, venind cu compresa împrospătată. O așeză de data aceasta la ceafa lui, după ce îi ridicase ușor capul. Plăcerea răcorii la ceafă îl făcu să geamă relaxat.

O simți forfotind în jurul lui, aranjînd ceva pe pat, netezind cearșaful, sau verificînd bandajele, apoi îi ridică pernele. Crezînd că i se vor administra iar apă sau alte somnifere, el protestă printre dinți:

- Nu vreau, naiba să te ia...

- Doar încearcă, zise ea blînd, dar ferm, semn că nu accepta un refuz. Se așezase pe marginea patului și el simți un braț firav susținîndu-l din spate. Femeia îi aduse la gură un pahar, din care sorbi puțin lichid dulce și gustos. Mai luă o înghițitură, apoi voi să bea repede.

- Încet, îl domoli ea.

Îi era foarte sete și voia să și-o satisfacă, așa că o prinse de mînă și găsind cana, bău cu lăcomie, pînă ce ea îl opri.

- Stai, zise ea trăgîndu-i cana de la gură. Hai să vedem dacă poți să o iei.

Lui îi venea să drăcuie, dar ceva îl oprea. Se calmă și atunci cana i se aduse din nou la buze. Se străduí să bea încet. Ținîndu-l sprijinit de pieptul ei, el se simțea foarte confortabil, ba chiar se delecta cu aroma ei de vanilie și esență florală, necunoscută. Niciodată în viața lui de adult nu fusese într-o asemenea situație dezavantajantă.

Mereu era bine îmbrăcat și stăpîn pe situație, iar acum această femeie vedea un invalid neîngrijit și neajutorat. Situația îl înfuria.

- Mai bine ? întrebă ea.

- Mda, zise el în galeză. Părea imposibil, dar camera nu se mai învîrtea cu el. Deși dureri atroce îl mai fulgerau în picior, ca niște gloanțe trase periodic, suferința devenise suportabilă, iar greața dispăruse complet.

Ea voia să-i reașeze capul pe pernă, ca să plece, însă el îi puse un braț peste genunchi, blocînd-o. Simțea nevoia ca măcar cîteva minute să rămînă totul exact la fel

ca acum. Spre satisfacția lui, ea se reinstală, lăsîndu-i capul în aceeași poziție.

- Ce mi-ai dat ? întrebă el.

- Ceai de orhidee făcut de mine.

- Orhidee, repetă el încurcat. Nu auzise de utilizarea acestor flori ciudate, pe care le cunoștea doar ca ornamente exotice.

- Am amestecat două soiuri. Multe orhidee au calități curative. Mama mea le cultiva și a umplut cîteva caiete cu notițe utile despre ele.

Da, avea o voce plăcută, conchise el. O simți mișcîndu-se din nou – o nouă încercare de a-l lăsa pe perne, dar el se lăsă pe ea și mai greu, hotărît să nu-i permită să plece.

- Domnule Winterborne, ar trebui să te las să te odihnești acum...

- Vorbește-mi.

- Dacă vrei, zise ea ezitînd. Despre ce să vorbim ?

El ar fi dorit să o întrebe dacă a orbit permanent, nu înțelesese nimic cînd i s-a spus ce a pățit, fiindcă era amețit. Îi venea greu să formuleze întrebarea, dar nu se putea abține de la acest gînd, cît timp era singur în cameră. Se temea de răspuns. Acum avea nevoie de confort și ceva care să-i distragă atenția.

Avea nevoie de ea.

- Să-ți vorbesc despre orhidee ? zise ea ca să rupă tăcerea. Cuvîntul vine din mitologia greacă. Orchis era fiul unui satir și a unei nimfe. La o petrecere în cinstea lui Bacchus, Orchis a băut prea mult vin și a încercat să o

seducă pe o preoteasă. Bacchus a fost nemulțumit și a dat ordin ca Orchis să fie sfîșiat în bucăți. Bucățile au fost împrăștiate peste tot, iar unde cădea o bucățică, acolo creștea o orhidee.

Făcu o pauză, se aplecă să ia ceva. Era ceva delicat și parfumat care îi atingea buzele crăpate...cu vîrful degetului ea îi ungea buzele cu o cremă.

- Mulți oameni nu știu că vanilia este fructul unei orhidee agățătoare. Avem și noi una în sera din grădină. A crescut și s-a urcat pe doi pereți laterali. Cînd una dintre flori este matură, se deschide dimineața, iar dacă nu este polenizată, se închide seara și nu se mai deschide niciodată. Florile albe și bețele de vanilie din interior au cel mai dulce miros din lume...

Pe măsură ce ea continua, Rhys avea senzația că plutește, iar febra scăzuse. Ce stranie senzație, să stea întins aici, pe jumătate adormit în brațele ei, probabil era mai bine decît o partidă de sex...dar acest gînd îl ducea spre o întrebare indecentă, despre cum ar fi cu ea...cum ar arăta întinsă alături de el, în timp ce el îi devora moliciunea dintre petalele dulci precum vanilia...apoi adormi în brațele Helenei.

Capitolul douăzeci și doi

După amiaza, tîrziu, Devon se pregătea să coboare în sufragerie pentru cina din ajunul Crăciunului. Se îmbrăcă ajutat de Sutton, dar a durat mult. Chiar și ajutat, cu greu își trase brațele prin mînecile cămășii, durerea împungîndu-l de cîteva ori. Pînă ce ajunse să-și încheie haina, a trebuit să ia o jumătate de doză de laudanum, ca să alunge durerea.

- Cum vă simțiți, milord? îl întrebă Sutton după ce-i legă cravata.

- Destul de bine cît să pot coborî puțin. Nu sînt deloc în apele mele. Dacă-mi vine să strănut, cred că o să plîng ca un copil.

- Veți avea destui oameni care să vă sară în ajutor, îl liniști valetul. Băieții au tras la sorți pentru cine vă va conduce pe scări.

- Dar nu vreau să fiu condus. Voi coborî singur, că doar nu sînt un boșorog șchiop.

- Oricum, Sims a dat ordine tuturor să stea cu ochii pe dumneavoastră, ca să nu vă răniți mai rău. Ați devenit un erou printre noi.

- Dar nu sînt erou. Am făcut ce ar fi făcut oricine, în condițiile date.

- Perfect, dar nu înțelegeți, milord. A apărut și în ziare, că femeia salvată este soția morarului, iar băiatul cu surorile lui sînt copiii muncitorilor de la fabrică. Toți cei pe care i-ați salvat erau pasageri de la clasa a doua.

Devon se uita la el și nu înțelegea.

- A fost un act de eroism să vă riscați viața pentru oricine, dar faptul că un bărbat de rangul dumneavoastră a fost gata să se sacrifice pentru cei umili, înseamnă.... pentru toți cei de la Eversby Priory înseamnă că ați fi făcut asta pentru oricare dintre ei, dacă ar fi fost acolo. De aceea omagiile și adorația lor vă vor urmări toată seara.

- Ce naiba e asta ?zise el. Unde e laudanumul ?

Sutton sună clopoțelul servitorilor.

După ce Devon coborî la parter, toți l-au copleșit cu atenția, deși nu-și dorea asta. Îl însoțiseră nu unul, ci doi valeți, care au făcut eforturi de a-i semnala și cel mai mic obstacol, de care nu cumva să se împiedice. Toată lumea i-a urat în cor "Crăciun fericit" și "Domnul să vă binecuvînteze, milord", apoi au venit urările personale.

Devon zîmbea și le mulțumea tuturor. În sufragerie îl văzu pe West înconjurat de surorile gemene, așezați la masă și discutînd cu evident umor. O zări pe Kathleen și merse să se așeze lîngă ea. Ea îi evita privirea, părînd extrem de stînjenită de prezența lui.

- Nu trebuie să exagerezi, zise ea îngrijorată.

- Nu voi exagera, răspunse Devon. Voi bea ceai și voi ajuta familia să-i primească pe arendași cînd vor sosi. După aceea, bănuiesc că voi fi deja terminat. Unde e Helen ? întrebă el căutînd-o cu privirea prin sufragerie.

- E sus, îi ține companie domnului Winterborne, zise Cassandra scurt.

Cum se întîmplase asta ? Devon se uită spre West, care ridica din umeri, semn că nu era implicat.

- Domnul Winterborne a avut o zi cam grea, zise Kathleen. Are febră și îi e rău de la laudanum. Evident că nu e o imagine frumoasă, dar Helen s-a oferit să-l ajute.

- Frumos din partea ei, zise Devon. Și ai făcut bine că i-ai permis.

- Doamna Church mi-a mărturisit că nu mai înjură, veni Pandora cu completări. Stă rezemat pe perne și bea ceai de orhidee, iar Helen vorbește cu el de cîteva ore.

Kathleen se gîndi că era o minune faptul că toată familia convenise să adopte o fațadă rezonabilă și demnă, pînă la sosirea arendașilor și a celorlalți invitați.

Devon îi salută pe toți, încercînd să fie cît putea de șarmant, din cauză că totuși, durerea era aprigă. Fetițe, băieți, frați, părinți și unchi, toți îl felicitau pentru gestul său deosebit, iar Devon părea că nu simte nici o durere.

Totuși, după o oră și jumătate Kathleen observă pe fața lui o grimasă care trăda evident suferința, așadar consideră că poate lăsa primirea ultimilor musafiri pentru West și gemene. Îl luă de braț pe Devon și-i zise:

- Hai să mergem. El o urmă fără să comenteze. Kathleen căutase un loc liniștit unde să stea nestingheriți, iar Devon o trase discret între brad și scări, unde nu puteau fi văzuți.

- Ce faci ? îl întrebă ea amuzată.

- Am un cadou pentru tine, zise el, iar luminițele de la brad îi străluceau în ochi.

- Dar familia va face schimb de cadouri abia mîine dimineață.

- Din păcate cadourile pe care le adusesem de la Londra s-au pierdut în accident. Scoase din buzunar cutiuța și adăugă: acesta e singurul lucru pe care nu l-am pierdut. De aceea voiam să ți-l dau cînd ești singură, fiindcă pentru ceilalți nu aveam nimic.

Ea ezită, apoi luă cutiuța din palma lui. Era o camee bordată cu perle. Imaginea era o femeie pe un cal.

- Femeia este Atena, zise Devon. După mitologie, ea a inventat căpăstrul și a fost prima care a îmblînzit un cal.

Kathleen privi darul cu admirație. Întîi șalul, acum asta. Lucruri frumoase, personale, gîndite. Nimeni pînă atunci nu-i înțelesese gustul atît de bine.

Să fie al naibii.

- E frumos, spuse ea. Mulțumesc. Îl scoase din cutie și și-l prinse cu acul în centrul gulerului. Stă pe centru ? verifică ea.

- Nu chiar. El îi ajustă cameea. De fapt, trebuie să te văd călărind, adăugă Devon. West susține că ești mai pricepută decît alții pe care i-a văzut pînă acum.

- Exagerează doar.

- Mă îndoiesc. Devon se apropie de ea și-i spuse: Crăciun fericit ! Apoi o sărută pe frunte.

După ce primi sărutul, Kathleen făcu un pas înapoi, pentru a lăsa o distanță între ei. Chiar atunci

Hamlet se plimba pe sub brad și mînca niște dulciuri căzute de pe ramurile verzi. Kathleen călcă pe coada lui, se împiedică și, pierzîndu-și echilibrul, întinse brațele înainte, agățîndu-se de haina lui Devon. El o cuprinse în brațe și rămaseră așa cîteva secunde.

- Te-a durut ? îl întrebă ea, dîndu-și seama că probabil șocul apropierii atît de bruște îl afectase cumva.

- Sigur că nu, la cît de ușurică ești. Devon o mai sărută o dată, acum pe gît. Te vreau în patul meu din nou, șopti el senzual. Plimbîndu-și buzele pe gîtul ei, găsi un loc sensibil, exact unde simți pulsul vibrînd și cu vîrful limbii se jucă în cercuri, pînă ce o făcu să se cambreze, cutremurîndu-se de dorință. Trupurile lor vibrau la unison, iar nerăbdarea ei se simți profund, ca un torent în stomac, anticipînd plăceri încă nedescoperite alături de acest bărbat. Ce ușor ar fi să-l lase să-i facă orice dorește. Să cedeze plăcerii pe care el i-o putea oferi, gîndindu-se doar la prezent.

Dar într-o zi...totul se va destrăma, iar ea va fi devastată. Se forță să evadeze din brațele lui, privindu-l cu hotărîre, dar și cu regret.

- Nu pot avea o aventură cu tine.

Devon păru distant și rece cînd o întrebă:

- Vrei mai mult de atît ?

- Nu, veni răspunsul ei imediat. Nu-mi dau seama ce fel de relație cu tine ar putea sfîrși în alt fel decît prin suferință.

- Ai nevoie de referințe ? întrebă el pe un ton rece. Care să ateste performanțele mele satisfăcătoare în pat?

- Sigur că nu. Nu fii sarcastic.

- Atunci de ce mă refuzi ? De ce-ți refuzi ceva ce dorești ? Ai fost măritată – nimeni nu se așteaptă să fii virgină. Nimeni nu va suferi dacă tu și cu mine găsim plăcere unul în compania celuilalt.

- În cele din urmă îmi va face rău mie.

- De ce spui asta ? întrebă el mînios.

- Fiindcă mă cunosc. Și te cunosc destul de bine și pe tine, ca să fiu sigură că niciodată nu ai face rău unei femei intenționat. Dar ești periculos pentru mine. Și, cu cît încerci să mă convingi de contrariul, cu atît mai evident devine asta.

Helen petrecu trei zile în camera lui Rhys Winterborne, sporovăind continuu, în timp ce el zăcea cu febră și cel mai adesea tăcut. Ea se cam săturase să-și audă vocea, așa că în cea de-a doua zi, mărturisi acest lucru.

- Eu nu m-am săturat, spuse el. Continuă să vorbești.

Winterborne devenise extrem de irascibil și morocănos din cauza suferințelor :piciorul rupt, febră și statul la pat. Ori de cîte ori Helen nu era la el ca să-l țină ocupat, își vărsa frustrarea pe oricine îi venea la îndemînă, chiar și pe biata cameristă, cînd intra să-i deretice prin cameră.

După ce-i povestise despre familia Ravenel, despre profesorii lor din copilărie, precum și despre

plimbările cele mai plăcute prin Eversby Priory, Helen începu să caute inspirație din izvoare scrise, documentîndu-se, pentru a-i stîrni interesul pacientului ei. Citea ziarele, romane de Dickens și altele. De fapt, lui îi plăcea să o asculte pe ea citind orice.

- Mă uimește că ești dispusă să-i citești, observă Kathleen odată. Dacă eram eu, nu mă deranjam.

Erau amîndouă în sera de orhidee, iar Kathleen o ajuta cu polenizarea florilor de vanilie.

- Vorbești de parcă nu ți-ar plăcea domnul Winterborne.

- Le-a îngrozit pe cameriste, o drăcuie pe doamna Church, iar cu mine e cam nervos, zise Kathleen. Încep să cred că singura ființă pe care n-a jignit-o încă este Hamlet și asta doar fiindcă nu a intrat încă în camera lui.

- Are febră, îi luă apărarea Helen.

- Măcar recunoaște că este morocănos și revendicativ. Întotdeauna m-a impresionat capacitatea ta de a te purta cu oamenii dificili. Mă întreb cum de ești singura din familia Ravenel care nu-și iese din fire. Niciodată nu te-am văzut nervoasă.

- Și eu mă enervez adeseori, o asigură Helen.

- Enervată, da, dar nu te-am văzut furioasă, să strigi și să arunci cu obiecte, sau cu cuvinte grele, pe care să le regreți mai tîrziu. Bine că te avem pe tine, ca să calmezi bestii sălbatice, așa ca domnul Winterborne.

- Dar nu e sălbatic. E obișnuit să fie în centrul activităților. E dificil pentru un bărbat ca el, puternic și activ, să fie bolnav și neputincios.

- Se simte mai bine astăzi ?

- Absolut. Vine și oftlmologul să-l examineze. Sper ca dispoziția lui să se îmbunătățească simțitor imediat ce va vedea din nou.

După polenizarea ultimei flori de vanilie, Helen și Kathleen reveniră în casă și văzură că oftalmologul, venise deja și acum îl examina pe Winterborne, iar doctorul Weeks și Devon erau și ei de față. Ușa era închisă, așa că nimeni nu putea auzi ce se discută înăuntru.

Pandora ieși puțin din salon, iar cînd reveni, le dădu o veste excelentă.

- Domnul Winterborne vede !

- De unde știi, dragă ? întrebă cu interes Helen.

- L-am auzit citind literele de pe o planșă.

- Ți-am zis să nu mai asculți pe la uși, Pandora ! o dojeni Kathleen.

- Dar nu am ascultat, zise Pandora ținînd un pahar în mînă. Am mers în camera alăturată și am pus asta pe perete. Cînd îți apropii urechea, auzi tot ce se vorbește.

- Vreau și eu să încerc ! exclamă Cassandra.

Devon intră în cameră și le reținu atenția cu noutăți.

- Conform spuselor doctorului Janzer, ochii lui Winterborne s-au vindecat bine și are vederea perfectă. Toată lumea prezentă se bucură, apoi Devon continuă: Winterborne este obosit după consultație, dar mai tîrziu îl vom putea vizita pe rînd, nu toți de-odată, ca și cînd ar fi un gibon de la grădina zoologică.

Capitolul douăzeci și trei

Acum, cînd își recăpătase vederea și nu mai avea febră, Rhys începu să se simtă în apele lui. Un imbold energetic îi parcurgea mintea, gîndindu-se la treburile de la magazin. Trebuia să ia legătura cu managerii lui, cu atașatul de presă, cu secretara, cu furnizorii și fabricanții. Avea încredere în personalul său pe termen scurt, dar munca lor trebuia supravegheată. Avea multe proiecte în derulare la magazin și nu putea sta pe loc.

Frecîndu-și bărbia, remarcă barba crescută de ceva vreme, așa că sună după valet. Nu-i răspunse nimeni, deci mai sună o dată. Apăru un valet scund, rotund la față, care se prezentă drept Quincy.

- Am nevoie să mă bărbieresc și să mă spăl, zise Rhys. Quincy încuviință și plecă să aducă toate cele necesare misiunii, apoi reveni ținînd în mînă o tavă cu piepteni, foarfeci, birceag, sticluțe cu colonie și altele. După valet urmă un altul care aduse cada portabilă și cîteva bidoane cu apă caldă.

Evident Rhys era obișnuit să-și facă toate pregătirile singur, iar acum această etalare de obiecte pentru igienă, plus cineva care să-l ajute, îi treziră suspiciuni. De obicei se bărbierea singur, își tăia unghiile,

se spăla pe dinți, mergea să se tundă de două ori pe lună și cam la atît se rezumau obligațiile lui pentru igiena personală. Acum își simțea chiar intimitatea invadată.

- Preferați părul scurt sau mai lung, domnule ? îl întrebă valetul.

- Cum crezi tu că e mai bine, spuse Rhys.

Quincy își puse ochelarii, luă foarfeca specială și începu să-și facă treaba. Din discuțiile cu el, Rhys află că servea la contele Trenear și că a lucrat la familia Ravenel timp de treizeci și cinci de ani. Cum noul conte venise cu propriul său valet, pe el îl delegau cu alte treburi atunci cînd soseau oaspeți, altfel, dădea și el ajutor la treburile gospodărești zilnice.

- Știi să coși ? îl întebă Rhys.

- Desigur, domnule. Este rsponsabilitatea unui valet să păstreze hainele stăpînului în perfectă stare. Valetul se pricepe și la mici midificări ale garderobei, dacă e cazul.

După vreo două ore de atenție din partea lui Quincy, Rhys se privi în oglindă pe deplin mulțumit: obrazul era fin, părul era mai scurt și aranjat cu mult bun gust, unghiile scurtate și lustruite perfect. Arăta foarte îngrijit, cum uitase că se poate.

- Sînteți mulțumit, domnule ? îl întrebă Quincy.

- Sînt.

Privindu-l cum aranjează pe tavă toate accesoriile folosite pentru a-i da acest aspect plăcut, Rhys înțelese de-abia acum rostul valetului personal și de ce Devon Ravenel, precum și cei ca el, arătau mereu impecabil.

Quincy pregătise niște haine elegante, împrumutate de la West, pe care îl ajută să le îmbrace după ce-l asistă cu baia. Veșmintele erau cusute din materiale pe care Rhys nu le avusese niciodată pînă atunci, cămașă de mătase, brodată, o vestă din catifea, iar la gît un fular de mătase.

- Crezi că un om de rînd trebuie să se îmbrace ca o persoană cu sînge albastru ? îl întrebă Rhys pe Quincy.

- Cred că fiecare om trebuie să se îmbrace cît se poate de bine.

- Dar crezi că e corect ca oamenii să fie judecați după hainele pe care le poartă ?

- Nu eu decid dacă e drept sau nu, domnule. De fapt, acesta este adevărul.

Nici un răspuns nu l-ar fi mulțumit mai bine pe Rhys; era genul de pragmatism pe care-l înțelegea și-n care avea încredere dintotdeauna.

Avea de gînd să-l angajeze pe Quincy, cu orice preț. Rhys avea nevoie de cineva în vîrstă, cu experiență, care să cunoască regulile și ițele întortocheate ale aristocrației, etichetei și modei. Quincy, fost valet la doi conți, îi va oferi asigurarea necesară pentru a nu arăta ca un nebun.

- Ce venit anual încasezi ? întrebă Rhys.

Valetul păru indignat :

- Domnule ?

- Treizeci de lire, presupun. Citind expresia de pe chipul bărbatului, Rhys deduse că nu nimerise cifra. Eu îți voi plăti patruzeci, dacă vrei să fii valetul meu la

Londra. Am nevoie de sfaturile și de experiența dumitale. Sînt un angajator corect, plătesc bine, plus că vei avea oportunități de promovare.

Ca să cîștige timp, valetul își scoase ochelarii, curăță lentilele, apoi puse obiectul la loc în buzunar. Își drese glasul.

- La vîrsta mea, spuse el, omul nu mai vrea să-și schimbe viața și să se mute într-un loc necunoscut.

- Ai o soție aici ? Familie ?

După o clipă de tăcere, valetul răspunse:

- Nu, domnule. Totuși, am prieteni în Hampshire.

- Poți să-ți faci prieteni și la Londra, spuse Rhys.

- Pot să întreb, domnule, dacă locuiți într-o casă particulară?

- Da, este lîngă magazinul meu, într-o clădire separată, lipită de el. Sînt proprietarul magazinului de pe Cork Street și am cumpărat blocul Clifford. La mine servitorii muncesc șase zile pe săptămînă, au duminica liberă, ca și toate sărbătorile obișnuite. Ca și angajații din magazin, vei beneficia de un doctor și un dentist. Poți mînca gratis la cantina personalului și pentru orice cumperi de la magazinul Winterborne ai o reducere de preț. Rhys făcu o pauză, observînd nehotărîrea pe chipul omului. Ca un cîine de vînătoare experimentat, Rhys plusă: Haide, omule, aici te irosești. De ce să petreci în provincie cîți ani din viață ți-au mai rămas, cînd mie îmi poți fi de mare folos ? Mai ai multă forță de muncă în tine și nu ești nici prea bătrîn pentru deliciile oferite de

Londra. Citindu-i nesiguranța din privire, Rhys lansă atacul final. Patruzeci și cinci pe an. E ultima mea ofertă.

Valetul înghiți nodul din gît și cîntări bine propunerea.

- Cînd trebuie să încep ? întrebă el pînă la urmă.

- Astăzi, spuse Rhys zîmbînd.

Cum veștile circulă repede prin reședința Ravenel, cînd Devon veni să-l vadă pe Rhys în aceeași seară, el știa deja cine era noul angajator al lui Quincy.

- Mi se pare că ai început să-mi angajezi servitorii, spuse Devon.

- Ai ceva împotrivă ? zise Rhys ridicînd paharul cu vin. Tocmai terminase cina adusă pe tavă și era trist, iritat. Angajarea unui valet i-a oferit o satisfacție care a durat doar cîteva minute. Acum ardea din nou să ia decizii, să facă multe lucruri, să ia din nou frîiele în mînă. I se părea că va zace în micul dormitor o veșnicie.

- Glumești, se bucură Devon. Am prea mulți servitori. Mai angajează zece și o să mă vezi dansînd de bucurie.

- Bine că măcar unul din noi poate dansa, glumi Rhys.

- Tu nu dansai nici cînd nu aveai piciorul rupt.

Rhys zîmbi, dar nu era rîsul lui. Devon era printre puținii oameni din lume care nu se temeau să-l ironizeze.

- Cu Quincy nu vei da greș, continuă Devon. E un bătrînel puternic. Luă un scaun, îl puse lîngă pat și se așeză, întinzîndu-și picioarele.

- Tu cum te simți ? întrebă Rhys, văzîndu-l că se mișcă foarte grijuliu.

- Mulțumit că trăiesc, zise Devon, avînd aerul că e relaxat și mai mulțumit decît îl văzuse Rhys vreodată. Mi-am dat seama că pot să o mai duc așa încă patruzeci de ani; am multe de făcut la Eversby Priory.

Rhys oftă, gîndurile zburîndu-i spre magazinul lui.

- O să înnebunesc aici, Trenear. Trebuie să mă întorc la Londra cît mai repede.

- Doctorul Weeks spune că vei putea merge cu ghipsul, ajutat de cîrje, desigur, peste trei săptămîni.

- Trebuie să-mi revin în două.

- Te înțeleg, zise Devon.

- Dacă nu ai nimic împotrivă, aș dori să trimit după niște angajați, care să mă viziteze pentru o zi. Trebuie să aflu ce s-a întîmplat în absența mea.

- Sigur că da. Spune-mi cum te pot ajuta.

Rhys se simțea îndatorat față de Devon, într-un mod cu totul nou pentru el. Nu-i plăcea să fie dator cuiva.

- M-ai ajutat destul fiindcă mi-ai salvat viața. Acum vreau și eu să te răsplătesc cu ceva.

- Consideră că sîntem chit, dacă vei continua să mă consiliezi în legătură cu cesionarea terenului pentru căile ferate ale lui Severin.

- Pot face și mai mult, dacă-mi arăți registrele contabile ale domeniului și calculele veniturilor din chirii. Agricultura nu e o investiție profitabilă în Anglia. Ai nevoie de venituri din alte surse.

- West face niște schimbări care vor spori veniturile de anul viitor cu peste jumătate.

- Atunci e bine pentru început. Trebuie să obții profituri din altceva în afara terenurilor, cum ar fi producția sau proprietățile urbane.

- Capitalul este problema.

- Nu trebuie să fie. Rhys se pregătea să continue cu sfaturile, dar zări o siluetă trecînd prin dreptul ușii întredeschise și fața i se lumină dintr-o dată. *Tu* ! strigă el de răsună tot holul. Cine a trecut pe lîngă ușa mea, vino aici.

În prag apăru o femeie tînără, blondă, cu trăsături delicate și ochi albaștri foarte mari. Cum stătea cu lumînarea în mînă, flacăra îi dădea feței o strălucire diafană, efect pe care îl văzuse pînă atunci doar în picturile cu îngeri din Vechiul Testament.

- Spune ceva, îi spuse el răspicat.

Femeia aceasta avea ceva suav și nepămîntesc în ea, așa cum îi spunea tatăl lui, de cîte ori nu putea defini ceva extraordinar. Era potrivit de înaltă, firavă, avea sîni rotunzi, care se profilau prin rochia cu corset și guler înalt. Rhys își aminti cu plăcere de clipele cînd se odihnise cu capul între sînii ei, iar ea îi dăduse să bea ceai de orhidee.

Strălucirea timidă care i se citea pe față lumina camera.

- Mă bucur că vă văd într-o stare mai bună, domnule Winterborne.

Vocea Helenei.

Era mai frumoasă decît lumina stelelor și la fel de intangibilă. Rhys se uita la ea, amintindu-și de doamnele din înalta societate, care-l priviseră disprețuitoare în copilăria lui, cînd era băiat de prăvălie, ferindu-și rochia de el, să nu le atingă, de parcă ar fi fost un cîine vagabond de pe stradă.

- Pot să vă ajut cu ceva ? întrebă ea.

Rhys dădu din cap că nu, dar cu ochii fixînd-o în continuare.

- Voiam doar o față care să se potrivească vocii.

- Poate mai tîrziu vrei să-i cînți la pian în salon, cînd va putea merge și el acolo? o întrebă Devon.

- Da, dacă pe domnul Winterborne nu-l deranjează divertismentul mediocru.

- Nu te lăsa copleșit de falsa ei modestie, îi spuse Devon lui Rhys. E o pianistă desăvîrșită.

- Nu e falsă modestie, îl corectă Helen. Adevărul este că am puțin talent, fiindcă am exersat mult.

Rhys se uită la degetele ei fine, aceleași care l-au uns cu cremă pe buzele crăpate. Fusese cel mai erotic moment din viața lui. Pentru un bărbat care își satisfăcuse mereu toate poftele carnale, acest lucru însemna ceva.

- O seară bună, zise ea roșind. Vă las să conversați în liniște.

Rhys nu răspunse, ci bău tot vinul din pahar, urmărind-o cu privirea pînă ce a ieșit din cameră. Devon își strînse mîinile, cu degetele înlănțuite.

- Lady Helen este o tînără perfectă. A fost educată în domenii ca istorie, literatură și arte și vorbește fluent

franceza. Știe cum să se poarte cu servitorii și cum să administreze o casă. După ce se va termina perioada de doliu, vreau să merg cu ea la Londra, pentru primul ei sezon în lume.

- Cu siguranță va avea multe oferte excelente, zise Rhys cu amărăciune în glas.

- Multe nu, dar măcar să fie adecvate, comentă Devon. Răposatul nu i-a lăsat zestre, îi explică lui Rhys, care-l privea cu ochi întrebători.

- Păcat. Dacă Devon avea de gînd să împrumute bani de la el ca să-i sporească Helenei șansele de măritiș, Rhys îl va trimite la naiba. Ce legătură are asta cu mine ? zise el .

- Nici una, dacă te deranjează. Văzînd chipul impasibil al amicului său, Devon începu să rîdă exasperat. Ce naiba, Winterborne, nu fii obtuz. Încerc să-ți evidențiez o oportunitate, în caz că te interesează lady Helen.

Rhys rămase mut. Mut de uimire. Devon își alese cuvintele cu foarte mare grijă.

- La prima vedere, nu e o partidă prea potrivită.

Partidă ? Partidă pentru *căsătorie* ? Ticălosul nici nu înțelegea ce sugerează. Chiar și așa...Rhys simțea cum i se strînge sufletul la această idee.

- Totuși, continuă Devon, sînt avantaje pentru ambele părți. Helen va dobîndi o viață sigură și confortabilă. Va avea o casă a ei. Tu vei ava o soție frumoasă și de viță nobilă, al cărei pedigree îți va deschide nenumărate uși, care deocamdată sînt închise pentru tine. Ca

fiică de conte, ea își va păstra titlul și după ce va deveni soția ta. Lady Helen Winterborne.

Devon era destul de viclean ca să înțeleagă efectul cuvintelor asupra lui. Lady Helen Winterborne, da...lui Rhys îi plăcea al naibii de mult. Nu visase niciodată să se însoare cu o femeie respetabilă, cu atît mai puțin, din nobilime.

Totuși, el nu era o partidă pentru ea. Era un galez cu accent evident, o gură spurcată și cu origini vulgare. Un negustor. Oricît de bine s-ar fi îmbrăcat și și-ar fi cizelat manierele, caracterul lui va fi pe veci grosolan. Oamenii vor șușoti cînd îi vor vedea împreună...vor fi de acord că, măritîndu-se cu el, ea s-a înjosit. Helen va deveni ținta compătimirii, sau chiar a disprețului.

Îl va urî în secret pentru asta.

Rhys nu dădea doi bani.

Fără îndoială, nu avea iluzii că Devon îi oferea mîna Helenei necondiționat. Prețul avea să fie scump: familia Ravenel avea o mare foame de bani. Oricum, Helen merita orice avea să plătească. Averea lui era chiar mai vastă decît bănuiau oamenii; ar fi putut cumpăra o țărișoară, dacă ar fi dorit.

- Ai vorbit cu lady Helen despre asta ? întrebă Rhys. De aceea cînta din Florence Nightingale cînd aveam febră? Ca să mă înmoaie, pregătindu-mă pentru negociere ?

- În nici un caz, zise Devon. Ea nu poate fi manipulată. Te-a ajutat fiindcă are o fire miloasă. Habar nu are că i-am pregătit o partidă.

- Ce te face să crezi că va accepta să se mărite cu unul ca mine ? întrebă direct Rhys.

- Pentru moment nu are prea multe păreri, răspunse sincer Devon. Nu există nici o meserie pentru o doamnă onorabilă care să-i asigure un trai decent, iar ea nu s-ar apuca de prostituție, înțelegi. Nici conștiința nu i-ar permite Helenei să fie o povară pe umerii cuiva, astfel că va trebui să-și aleagă un soț. Fără zestre, va fi obligată să ia de soț fie un boșorog bogat și slab, incapabil să și-o scoale, sau pe cel de-al patrulea fiu al unui nobil scăpătat. Sau va trebui să ia pe cineva din altă pătură socială. Devon zîmbi cu amabilitate. Era surîsul unui bărbat care ținea o mînă de cărți bune. Tu nu ai nici o obligație, desigur: aș putea să i-o prezint lui Severin.

Rhys era un negociator prea bun, ca să trădeze vreo reacție, deși sugestia îl revolta. La fel de relaxat, zise:

- Poate ar trebui să faci asta. Severin ar accepta imediat. Deși și mie mi-ar prinde bine să mă însor cu femeia pe care o merit. Mai turnă puțin vin în pahar, îl studie, apoi spuse: totuși, întotdeauna am vrut mai mult decît merit.

Acum toată ambiția, toată încăpățînarea lui se materializau într-o singură dorință – aceea de a se căsători cu lady Helen Ravenel. Ea îi va aduce pe lume copii frumoși, cu sînge albastru. El va avea grijă să le ofere o educație corespunzătoare și o viață în lux, așternîndu-le lumea la picioare.

Într-o bună zi, cu voia lui Dumnezeu, oamenii vor implora să ia în căsătorie un Winterborne.

Capitolul douăzeci și patru

La o săptămînă după accidentul de tren, Devon nu era complet restabilit pentru a-și putea relua plimbarea călare din fiecare dimineață. Era obișnuit cu exercițul fizic, iar acum nu-i era suficentă doar o plimbare. Inactivitatea îl adusese într-o stare de nervozitate, pe care o alimenta și cealaltă problemă. Era și acum consternat de refuzul lui Kathleen de a intra într-o relație cu el. *Ești prea periculos pentru mine...*afirmația ei îl zăpăcise și-l înfuriase. N-ar fi îndrăznit să-i atingă nici un fir de păr din cap. Cum putea ea să-și închipuie altceva ?

Educația primită de la lady Berwick îi excerbase conștiința. Avea nevoie de timp pentru a se obișnui că, pentru ea nu se mai aplicau aceleași reguli pe care le respectase cu strictețe.

Devon știa că va trebui să-i cîștige încrederea.

Sau să o seducă.

Oricare din cele două se va întîmpla mai întîi.

Devon hoinări pe domeniul său și constată că începuse să se simtă legat de aceste melaguri frumoase, cu peisaj minunat, cu animale și păsări interesante, cu tradiții, iar acum moștenirea nu i se mai părea deloc o pedeapsă. Responsabilitatea păstrării și reconstrucției

casei, a terenurilor venea parcă dintr-o moștenire ancestrală, din instinct.

Păcat că mai multe generații ale familiei Ravenel nu se ocupaseră de casă, lăsînd

aproape douăzeci de camere de nelocuit, din cauza infiltrațiilor de apă, a mucegaiului de pe pereți și a mobilei impracticabile. Unele lucruri erau atît de deteriorate, încît nu mai puteau fi reparate.

Avea nevoie disperată de bani, o sumă mare. Și-ar fi dorit să poată vinde Ravenel House din Londra, iar banii de pe ea să-i investească la Eversby Priory. Să riște și să-și vîndă terenul din Norfolk ? Deja West și Kathleen se împotriveau, fiindcă asta însemna să-i evacueze pe arendașii de acolo.

Zîmbi, gîndindu-se autocritic la problemele avute nu cu mult timp în urmă, respectiv ceaiul prea slab adus de servitoare sau la potcoave noi pentru cal.

Cîntărind situațiile și greutățile, se îndreptă lent spre Eversby Priory a cărei siluetă se profila prelung pe cerul de ianuarie. Trecu și pe la grajduri, apropiindu-se de padocul îngrădit, unde-l văzu pe băiatul de serviciu cățărat pe o traversă, urmărind interesat călărețul plăpînd care antrena la pas un cal.

Kathleen și Asad.

Devon deveni foarte interesat. Merse lîngă băiat să privească, sprijinindu-și brațele pe traversa de lemn.

- Milord, zise băiatul, scoțîndu-și imediat șapca în semn de respect.

Devon răspunse la salut și o privi pe Kathleen călărind pursîngele arab pe latura opusă. Purta un costum de călărie cu pantalon, iar pe cap avea o pălărioară specială și era încălțată cu cizme. Devon recunoscu în sinea lui că această ținută îi oferea lui Kathleen libertatea de mișcare pe care nu ar fi avut-o dacă ar fi purtat tot ansamblul unei rochii cu drapaj bogat și jupon.

Îl conducea pe Asad în semi-cercuri, ajutîndu-l foarte mult prin contrabalansarea propriei greutăți. Avea o ținută impecabilă pe cal, iar Devon chiar simți un fior plăcut. Nu mai văzuse pe nimeni, bărbat sau femeie, care să călărească într-o asemenea economie de mișcări. Calul era perfect sensibil la presiunea subtilă a genunchilor și pulpelor ei, ascultînd-o și anticipîndu-i comenzile, ca și cînd i-ar fi citit gîndurile. Formau o pereche perfectă, amîndoi cu osatură fină, eleganți, agili.

Kathleen îl observă și-i zîmbi larg. Fără gîndul de a se da în spectacol, îl conduse pe Asad la galop, apoi la trap și, după ce completă traseul în formă de serpentină cu acești pași, făcu cîteva manevre prin care calul întorcea pe loc, apoi se rotea spre dreapta, pe urmă spre stînga, dînd din coadă cu un efect dramatic, deosebit.

Calul efectua un dans. Devon îi privea minunîndu-se.

După ce mai făcu o demonstrație de pas lateral-înclinat, Kathleen îl lăsă la pas liber, apropiindu-se de gard. Asad dădu din cap elegant, recunoscîndu-l pe Devon, apoi întinse botul spre el, ca să-l miroasă.

- Bravo, băiete, zise el mîngîindu-l pe gît. Călărești ca o zeiță, o complimentă pe Kathleen.

- Asad ar face pe oricine să pară desăvîrșit.

- Nimeni, în afară de tine, nu-l poate călări de parcă ar avea aripi.

Kathleen se îmbujoră și-i recomandă băiatului:

- Freddie, vrei să-l plimbi pe Asad la pas, apoi să-l duci la boxa lui ?

- Da, milady ! puștiul se strecură printre bîrne și luă calul de căpăstru, iar Kathleen descălecă dintr-o mișcare rapidă.

- Te-aș fi ajutat eu să cobori, spuse Devon.

Kathleen se folosise de gard.

- Nu am nevoie de ajutor, mărturisi ea cu o nonșalanță pe care el o găsea adorabilă.

- Mergi în casă acum ? întrebă el.

- Da, însă trec să-mi iau ceva din camera șeilor.

Devon o însoți și nu se putu abține să nu-i observe spatele, respectiv pantalonii mulați pe fund și pe șolduri. Silueta sinuoasă, feminină era foarte bine pusă în valoare, iar el simți un nod în gît și pulsul accelerîndu-i-se.

- Parcă îmi amintesc de o regulă referitoare la pantalonii de călărie, comentă el.

- Aceștia nu sînt pantaloni mulați de călărie, ci pantaloni de costum.

- Așadar ai motive să încalci spiritul legii, atîta timp cît păstrezi litera ei ?

- Da. În primul rînd, nu ai nici un drept să faci reguli pentru ținuta mea.

Devon își stăpîni un zîmbet. Dacă obrăznicia ei avea intenția să-l descurajeze, ea avea exact efectul opus.

- Totuși, zise el vor exista consecințe.

Kathleen se uită la el cu aerul că nu înțelege. El păstră aceeași expresie, pînă ce ajunseră la clădirea cu camera șeilor.

- Nu e nevoie să mă însoțești, protestă ea iuțind pasul. Precis ai multe de făcut.

- Nimic mai important decît acest lucru.

- Care lucru ? întrebă ea indiferentă.

- Să găsesc răspunsul la o întrebare.

Kathleen se opri lîngă un raft cu șei și se întoarse cu fața spre el, ca să-l înfrunte.

- Ce întrebare ? zise scoțîndu-și delicat mănușile de călărie cu gesturi precise.

Devon adora ambiția ei de a-l înfrunta, deși era pe jumătate din înălțimea lui. Lent el îi dădu jos pălăria specială de călărie, azvîrlind-o într-un colț. Kathleen realiză că Devon se juca acum cu ea și nu se mai simți la fel de sfidătoare. Fără pălărie pe cap, ușor îmbujorată după călărit și cu părul puțin răvășit părea foarte tînără.

Devon se apropie încet, iar ea făcu un pas înapoi, pînă ce se lipi cu spatele de perete și atunci el întinse brațele, țintuind-o pe loc în spațiul restrîns. Apucînd-o de gulerul sacoului, o trase spre el, și-i zise, cu gura lipită de urechea ei:

- Ce poartă femeile pe sub pantalonii de călărie ?

Kathleen rîse forțat, apoi scăpă mănușile.

- Mă gîndeam că un libertin ticălos știe asta deja.

- Ticălos nu am fost niciodată. Iar ca libertin, sînt la nivel standard.

- Cei care neagă asta sînt cei mai răi. Kathleen se încordă cînd el începu să o sărute languros pe gît. Pielea ei era fierbinte de la efort, puțin sărată, iar mirosul ei divin era excitant: cal, aer rece proaspăt, sudoare, trandafiri. Sînt convinsă că la Londra haosul tău a fost de neoprit, cu atîta băutură, jocuri de noroc, chefuri și goană după fuste...

- Băutură cu măsură, o corectă el. Foarte puține jocuri de noroc. Recunosc chefurile.

- Dar goana după fuste ?

- Nici una. Devon o văzu cum îl privește cu scepticism și adăugă: nici una de cînd te-am cunoscut. Kathleen se retrase cu o privire perplexă.

- Nu a fost nici o femeie de cînd...

- Nu. Cum aș putea băga în patul meu pe altcineva? Dimineața m-aș trezi cu foame de tine. Devon se lipi de ea, zicînd: nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Știi că nu pot.

- Atunci va trebui să aflu singur. Încet, dar sigur își strecură o mînă pe sub jacheta de călărie, pînă ce ajunse la mijlocul spatelui, apoi se lăsă în jos, explorînd materialul care-i acoperea fesele. Era o mătase fină, subțire, pe cînd el se așteptase la bumbac sau șifon. Fascinat, Devon îi descheie pe rînd nasturii mici de la șlițul pantalonilor, în timp ce mîna cealaltă hoinărea liber pe materialul fin.

- Ăștia sînt chiloți ? Din ce sînt făcuți ?

Kathleen îl împinse revoltată, dar se opri, cînd își aminti de rana lui. Cum ea rămăsese cu mîinile ridicate în aer, Devon o trase de șolduri și o lipi de el. Ea îl simți cît de excitat este și tresări.

- *Ne poate vedea cineva*, șopti ea.

El era prea ocupat cu chiloții ei și nu-i păsa.

- Mătase, spuse el, înfigîndu-și mîna și mai adînc în pantalonii ei.

- Da, ca să nu mi se ridice pe sub...of, termină...

Piesa de lenjerie purtată de ea semăna cu niște izmene foarte scurte, care-i acopereau doar jumătate de pulpă. Cum Devon continua să exploreze, el observă că la mijloc în față chiloții nu erau despicați, ca aceia bărbătești.

- Sînt cusuți în față, comentă el.

Chiar și așa indignată, Kathleen nu se putu abține din rîs, cînd îi văzu privirea absolut perplexă. Se cutremură din nou de plăcere, simțindu-i mîna masînd-o ușor între pulpe, peste chilot.

Degetele lui zăboviră curioase pe delicatele buze și falduri feminine, simțindu-i căldura radiind prin material. Vărfurile degetelor făcură cîteva cercuri agitînd-o și palpînd-o răbdător, iar atunci trupul ei își schimbă postura, lipindu-se flămînd de al lui. O mai sărută o dată pe gît, urmărind cu vîrful limbii curba delicată, pînă la gulerul sacoului. Cu nodurile degetelor continuă să apese succesiv, extrem de delicat, adîncindu-se între pulpele ei,

apoi insinuîndu-se în locul acela fierbinte, făcînd-o să geamă.

Ea începu să-i spună ceva, gîfîind cu disperare, dar el îi sorbi cuvintele cu o sărutare devastatoare și cu o foame teribilă. Îi frămînta umerii, ținîndu-se de el extrem de agitată deja. Parcă s-ar fi opus, dar renunțase brusc, cedarea topindu-se într-o delicioasă abandonare, iar el nu-i acordă nici o clipă de respiro; continua să o sufoce cu sărutările sale și cu mîngîierile între pulpe, pînă ce își simți degetele umezite de lichidul lubrifiant ce pătrunsese prin material.

Kathleen se luptă cu el, pînă ce el o eliberă și făcu un pas înapoi. Ținîndu-și lipite marginile pantalonului își luă fusta de pe un cuier din perete și încercă să și-o pună pe deasupra pantalonului. Se chinuia să o încheie, dar mîinile îi tremurau și nu o mai ascultau, iar el se oferi:

- Vrei să te ajut...

- Nu, veni răspunsul ei plin de frustrare, apoi renunță și luă fusta în mînă, dînd să plece. Devon o prinse ca pe o pradă fugară. Ea făcu un salt înapoi rîzînd nervos. Sunetul acela îl excită și mai tare, aproape insuportabil deja, făcîndu-l să fiarbă de dorință.

- Kathleen, zise cu săgețile pasiunii în priviri, dacă stai liniștită, te ajut eu cu fusta. Dar, dacă fugi de mine, vei fi prinsă. Răsuflă prelung, apoi adăugă șoptit: și iar te voi face să termini înaintea mea.

Devon făcu un pas înainte, iar ea sări ca arsă, pînă la cea mai apropiată ușă, care dădea în sala trăsurilor. Devon o ajunse în cîteva secunde. În sală mirosea plăcut

a rumeguș, cremă de gresat pielea și lac pentru lemn. Era liniște, lumina era difuză de la lucarnele de deasupra ușilor imense pe unde intrau trăsurile.

Kathleen țîșni printre trăsuri de diferite tipuri, iar Devon i-o lua înainte interceptînd-o mai întîi în dreptul trăsurii familiei, un vehicul pentru șase cai, simbol al prestigiului și puterii. Kathleen se opri ca să-și recapete suflul și-l privi uimită.

Devon îi luă din mînă fusta și o aruncă pe jos, lîngă trăsură.

- E fusta mea de călărie, exclamă ea. O să o strici.

Devon rîse.

- Oricum nu aveai de gînd să ți-o pui pe tine. Veni în fața ei și începu să-i descheie nasturii de la veston, iar ea sfîrîia de furie, neajutorată. O liniști direct cu gura, în timp ce se lupta cu nasturii. Cînd vestonul se desfăcu de-a binelea, o cuprinse de ceafă și o sărută și mai apăsat, violîndu-i gura, iar ea îi răspunse, de parcă nu se putea abține. O plăcere imensă îl pătrunse, cînd o simți cum îi suge limba la început timid, iar mai apoi sălbatic.

Devon apucă mînerul ușii trăsurii, iar Kathleen anticipă ce voia să facă și-i spuse ametită:

- Nu se poate.

Devon era deja foarte excitat și nu se mai simțise astfel în viața lui. Deschise ușa și trase treapta pliabilă.

- Iată ce poți alege: aici, afară, în văzul oricui trece... sau în trăsură, unde nu va vedea nimeni.

Kathleen clipea des și nu-i venea să creadă ce aude, absolut șocată. Totuși, nu-și putea ascunde îmbujorarea și nerăbdarea din privire.

- Atunci aici, afară, zise el nemilos, apucînd-o de talia pantalonilor.

Kathleen era ca un arc și atunci se răsuci, urcînd în trăsură cu puțin efort.

Devon o urmă instantaneu.

Interiorul trăsurii era luxos, canapeaua era tapițată cu catifea moale, iar la ferestre erau perdele de mătase. Nu se prea vedea, dar Devon se obișnui cu obscuritatea și observa oricum pielea ei strălucitoare.

Mișcările ei nu erau atît de sigure acum, fiindcă încerca să-și păstreze vestonul pe ea, însă el reuși să-i descheie și nasturii de la spate ai bluzei, iar ea începu să tremure. Atunci Devon îi prinse între buze lobul urechii și începu să-l muște delicat, atingînd cu limba punctul acela care știa că o liniștea.

- Mă pot opri, dacă-mi spui tu, șopti el. Pînă atunci, vom juca după regulile mele, Își scoase și el haina, cu eforturi vizibile și zîmbi cînd o văzu că-i desface nodul de la cravată.

Cu fiecare piesă de îmbrăcăminte pe care o îndepărta, haină, bretele, cămașă, Devon se întreba din ce în ce mai serios cît se va mai putea stăpîni. O trase pe Kathleen deasupra lui și începu să-i sărute sînii, care ieșeau obraznic prin decolteul corsetului, dar pe acesta preferă să i-l lase, de teamă că nu va mai reuși să i-l pună la loc pe întuneric.

Începu să caute pe sub pantaloni, la talie și găsi șireturile care susțineau chiloții. Kathleen se crispă, dar nu protestă cînd el îi trase în jos. Inima îi bătea să-i spargă

pieptul, iar fiecare mușchi era încordat, chinuit de dorință. Îngenunche pe podeaua mochetată și o mîngîie pe coapsele unduioase, apoi îi scoase întîi cizmele, ca să-i poată îndepărta și pantalonii. După ce o dezgoli complet, o mîngîie anticipativ pe linia dintre pulpele strîns lipite.

- Deschide-te pentru mine, șopti el senzual.

Ea nu-l ascultă.

Amuzat, dar și înțelegător, Devon începu să-i dezmierde coapsele cu mîini pricepute.

- Nu fii timidă. Nu există părticică din corpul tău care să nu fie superbă. Mîna se apropia de pubisul ei, iar cînd ajunse acolo, degetele începură să se joace cu buclele protectoare. Lasă-mă să te sărut aici, o imploră el. Doar o dată.

- Doamne...vai, nu. Ea încercă să-i dea mîna la o parte. Este un păcat.

- De unde știi ?

- Fiindcă așa simt, reuși să spună.

El rîse și o trase și mai aproape de el, foarte hotărît, nepermițînd nici un refuz.

- În cazul acesta...eu nu păcătuiesc niciodată cu jumătăți de măsură.

Capitolul douăzeci și cinci

- Amîndoi vom ajunge în iad, spuse Kathleen, cutremurîndu-se, în timp ce el o săruta prelung pe partea interioară a pulpei.

- Întotdeauna am știut că așa va fi. Devon nu părea deranjat de perspectivă.

Kathleen se zvîrcolea, cu modestia violată, întrebîndu-se înfierbîntată cum ajunsese ea aproape dezbrăcată, în trăsură alături de el. Aerul era răcoros și simțea tapițeria de catifea rece sub fese, însă mîinile lui calde, precum și gura lui înflăcărată îi dădeau niște fiori care o tulburau.

Mîinile lui își continuau misiunea, dar nu încercau să-i depărteze picioarele, ci doar îi masau mușchii încleștați, trimițînd-o într-un delir al disperării care o făcea să scîncească. La fel de încet, degetele lui se insinuau blînd în triunghiul moale, croindu-și loc. Kathleen simți o plăcere binecunoscută în stomac, așa că îl lăsă să-i depărteze picioarele cu dezmierdările lui. Era pierdută, nu putea gîndi, toate simțurile se adunaseră în acel loc, unde sărutările insistau pe pielea foarte sensibilă. Genunchii îi zvîcniră cînd el atinse îmbinarea catifelată a buzelor lipite, iar aici limba lui linse prelung,

vertical, căutînd fervent mugurele fierbinte, ascuns. Gîfîind sacadat, ea îi apucă brusc capul și-și înfipse degetele în părul lui, nesigură dacă să-l împingă, sau să-l tragă mai aproape. Calculat și sigur, el mușcă ușor cu buzele marginea labiilor, încingîndu-le cu răsuflarea lui fierbinte. Căuta răbdător, dar nu reușea să atingă locul care durea cel mai mult.

Un glas gutural, demonic sfîșie tăcerea:

- Vrei să te sărut ?

- Nu. Peste o jumătate de minut, trase aer în piept și zise printre suspine: Da.

Atunci rîsul lui vibră pe carnea umedă, unde se odihneau buzele lui, iar ea era cît pe ce să leșine cînd îl simți.

- Cum să fie ? Da sau nu ? întrebă el.

- Da. Da !

Era tare neplăcut să descoperi cum decizia morală a omului este la fel de solidă ca un carton înmuiat.

- Arată-mi unde, murmură el.

Deja respirînd greu, din cauza nefericitei excitații, ea duse mîna spre locul intim, unde îi dezvălui micul boboc. Atunci gura lui îl acoperi încet, cu tandrețe, lipindu-și limba pe pulsația intimă. Mîinile ei rămaseră inerte, căutînd ca punct de sprijin pernele catifelate, pe care degetele le strînseră cu disperare. Limba lui o mai agresă o dată. Și încă o dată. Cutremurîndu-se și pe jumătate leșinată, Kathleen scoase un geamăt care implora îndurare.

Încă o atingere a limbii languroase, încheiată printr-un lipăit.

- Spune-mi că ai nevoie de mine. Răsuflarea lui împingea aer fierbinte în intimitatea ei, așteptînd-o.

- Am nevoie de tine, tresări ea.

Acum limba lui începu alt dans lasciv, în cercuri rapide, tentante, aţîţătoare.

- Acum spune-mi că ești a mea.

Ar fi spus aproape orice, atît de devastatoare era dorința. Numai că sesizase o schimbare subtilă a tonului său, o nuanță de posesivitate, care o avertiza că el nu se mai juca.

Văzînd că nu răspunde, el își introduse un deget în intrarea ei strîmtă...ba nu...două...făcîndu-și loc încet printre faldurile sensibile și pliurile excitate. Senzația de pătrundere era cam inconfortabilă, dar delicioasă. Simțea cum îi pulsează mușchii vaginului, parcă absorbindu-i degetele mai adînc. El căuta, atingînd-o ici și colo prin ascunzătoarea intimă și umedă, dar nu găsea încă locul acela unic, care o făcea să-și plieze genunchii și să-și relaxeze toți mușchii.

Devon avea o voce adîncă, gravă cînd îi spuse :

- Vreau să aud.

- Sînt a ta, se trezi ea spunînd.

El scoase un geamăt de plăcere, asemănător torsului de pisică.

Deja coapsele ei se arcuiau intermitent, implorîndu-l să o atingă din nou în punctul acela delicat, iar cînd el îl găsi, Kathleen se cutremură. Simți cum i se înmoaie mîinile și picioarele.

- Oh, da...acolo...acolo...vocea i se pierdu într-un geamăt, cînd îi simți gura cuprinzînd-o, sugînd mugurele, tachinîndu-l spre delir. El o recompensă cu un ritm constant, iar cu mîna liberă o apucă de fese, ghidînd-o, legănînd-o în ritmul lui, aducîndu-și-o mai aproape de gură. Cu fiecare coborîre a șoldurilor ei, limba lui avea o mișcare ascendentă, periindu-i perla sexului încă o dată și încă o dată. Kathleen respira deja printre gemete, murmurînd cuvinte greu inteligibile, fiindcă acum nu mai putea controla nimic, nu mai gîndea, voința o părăsise, tot ce o stăpînea acum era o nevoie teribilă, care o parcurgea prin tot trupul, provocîndu-i în cele din urmă spasme plăcute, eliberatoare. Scoase un țipăt scurt, urmat de scîncete, se lipi de el, coapsele strîngîndu-l necontrolat de umeri.

După ultimele cutremurări de plăcere, Kathleen se lăsă pe spate, pe canapeaua tapetată cu catifea, cu aspectul de păpușă stricată, pe care cineva tocmai o azvîrlise. Devon rămase cu gura pe ea, continuînd tortura dulce-plăcută asupra ei, pînă ce o văzu că începe să se relaxeze. Ea își mai adună cîțiva stropi de putere ca să-l mîngîie pe cap.

Pentru așa ceva chiar a meritat să merg în iad, se gîndi ea, dar nu-și dădu seama că murmurase cuvintele cu glas tare, astfel că el auzi și zîmbi mulțumit de sine.

Helen urca spre salonul de la etaj și întîmplător surprinse niște înjurături în galeză, cu care, de fapt se

obișnuise în ultima vreme. Deși Winterborne nu striga niciodată, timbrul vocii lui avea ceva metalic, rezonant. Prezența lui parcă umplea casa, cu toate că era izolat la etaj. Se cam plictisea, fiind un bărbat activ și detesta restricțiile. Plăcîndu-i munca foarte mult, insistase ca instalatorii și dulgherii să-și reia activitățile zgomotoase, care fuseseră oprite pe perioada convalescenței celor doi răniți. După cum părea situația, ultimele lucruri pe care le dorea Winterborne erau liniștea și pacea.

Quincy părea foarte hotărît să-și facă pe deplin datoria în noua lui funcție de valet al lui Winterborne, așa că mai nou nu se mai ocupa de treburile casei, așa cum erau toți obișnuiți. Quincy o anunțase pe Helen cînd reveni de la poștă cu niște telegrame pentru Winterborne.

- Mă bucur foarte mult pentru dumneata, exclamă Helen, trecînd peste surprinderea de la aflarea veștii. Totuși, sincer, mi-e greu să-mi imaginez Eversby Priory fără dumneata.

- Da, milady, spuse bătrînul privind-o cu căldură. Întotdeauna se purtase cu Helen și cu gemenele aproape părintește, de cînd ele fuseseră copii, ajutîndu-le mereu, sau oblojindu-le genunchii zdreliți prin curte. Helen știa că ea era preferata lui, findcă aveau firi foarte asemănătoare, amîndurora plăcîndu-le să fie liniște și toate puse la punct.

Tot Quincy o ajutase mult pe Helen să-și îngrijească tatăl în perioada grea, înaintea decesului acestuia. Ei doi stătuseră la căpătîiul bătrînului conte,

căzut la pat după o partidă de vînătoare, cînd se îmbolnăvise grav.

Acum, cînd Helen auzi că bătrînul va pleca, se bucura pentru el și încerca să nu-i arate regretul că-i părăsește.

- O să-ți placă să locuiești la Londra, Quincy ?

- Sper, milady. O să-mi imaginez că e o aventură. Poate că asta va rupe puțin pînza de păianjen.

- O să-mi fie dor de dumneata, Quincy.

Valetul nu răspunse, însă ochii începură să-i strălucească într-o manieră care trăda emoția puternică.

- Cînd veți veni în vizită la Londra, milady, să nu uitați că voi fi mereu la dispoziția dumneavoastră. Va trebui doar să mă chemați.

Helen se gîndi că lui Quincy nu-i va fi greu să se adapteze la temperamentul noului stăpîn, deși acesta era unul vulcanic. Zecile de ani petrecuți în slujba oamenilor îl întăriseră și-l învățaseră să facă față multor toane. Oricum, știind cum fuseseră cei din neamul Ravenel, se gîndi că Winterborne nu putea fi mai rău.

În următoarele două săptămîni sosiră de la Londra cîțiva angajați ai lui Winterborne: directori de magazin, un contabil și un ziarist. Nerespectînd deloc indicațiile doctorului de a nu se epuiza înainte să fie complet vindecat, Rhys părea că își extrage energia chiar de la acești oameni, cu care petrecu zeci de ore, ca să pună la punct toate afacerile.

- Pentru el magazinul e mai mult decît o afacere, îi spunea West Helenei. Este viața lui, este el însuși. Acolo se duce timpul lui și interesul lui.

- Dar pentru ce face asta ? întrebă perplexă Helen. Omul caută să-și mărească veniturile atunci cînd are scopuri înalte, cum ar fi întemeierea unei familii, dezvoltarea unui talent, viața interioară...

- Winterborne nu are viață interioară, replică sec West.

În sfîrșit angajații plecară de dimineață, iar Winterborne încerca acum să se deplaseze singur în cîrje, refuzînd orice ajutor străin. Helen îl văzu pe Winterborne singur în salon, unde împrăștiase pe jos un teanc de documente pe care acum se chinuia să le ridice.

Îngrijorată, Helen intră pe negîndite.

- Bună ziua, domnule Winterborne, zise, apoi se lăsă în genunchi și începu să adune hîrtiile.

- Nu te deranja cu astea, îl auzi pe Winterborne morocănos.

- Nu e nici un deranj, spuse ea, privindu-l de jos. Îl analiză puțin,iar frumusețea lui brutală o tulbură. Semăna oarecum cu un Lucifer, cu spatele mult mai lat decît și-l imaginase ea. Pînă și ghipsul de la picior îi dădea un aspect deosebit. Îi dădu foile și degetele lor se atinseră scurt. Helen tresări și își trase mîna, apoi se ridică.

- Pot să fac ceva pentru confortul dumitale ? Să chem să aducă niște ceai sau altceva ?

- Quincy va aduce ceva de mîncare curînd, zise el.

Helen nu mai știu ce să adauge. Fusese mult mai ușor de conversat cu el cînd era bolnav și neajutorat.

- Domnul Quincy mi-a zis că va lucra pentru dumneata la Londra. Mă bucur pentru amîndoi. Va fi un valet excelent.

- Pentru cît îl plătesc, comentă Winterborne, ar face bine să fie cel mai bun din Anglia.

- Cu siguranță va fi, îl lăudă ea.

- De-abia a început și vrea să-mi schimbe cămășile.

- Cămășile, repetă uimită Helen.

- Da. Mi s-au adus niște haine de la Londra. Quincy și-a dat seama că sînt cumpărate. Mai exact, adăugă el urmărindu-i reacția, sînt vîndute cusute doar pe jumătate, ca să poată fi adaptate la preferințele clienților. Calitatea materialului este la fel de bună ca a cămășilor făcute la croitor, dar Quincy tot strîmbă din nas.

- Un om cu profesia lui Quincy are ochiul format pentru detaliu. Helen se străduí să-i dea cîteva detalii care să justifice preocupările lui Quincy și se lansă într-o pledoarie pentru hainele cusute la croitor și cum trebuie să arate butonierele de calitate.

- Știu ce valoare au detaliile, dar voiam să port ceea ce se vinde în magazinul meu, astfel încît clienții să știe că hainele sînt de calitate și apreciate de proprietarul magazinului.

- Strategia de vînzări e foarte inteligentă.

- Este. Vînd mai multe cămăși decît orice alt magazin din Londra. Nu mi-a trecut prin minte că aristocrații dau multă atenție butonierelor.

- Sigur nu ar trebui să fie așa, spuse Helen, ar trebui să se ocupe de lucruri mai importante.

- Vorbiți de parcă nu ați fi în aceeași categorie, comentă el intrigat.

- Domnule Winterborne, atît de mult mi-am trăit viața în afara lumii, încît uneori mă întreb cine sînt și unde ar fi locul meu.

- Trenear plănuiește să te ducă, împreună cu surorile dumitale la Londra, cînd veți ieși din doliu.

- Nu am mai fost în oraș de cînd eram copil. Mi-l amintesc ca pe un loc vast și interesant. Helen făcu o pauză, fiind uimită că i se confesează lui. Acum cred că mi s-ar părea...intimidant.

El schiță un zîmbet.

- Și ce se întîmplă cînd ești intimidată ? Dai fuga și te ascunzi în cel mai apropiat colț ?

- Aș spune că nu, replică ea, mirată de întrebarea ironică. Fac exact ce trebuie făcut, indiferent de situație.

Winterborne se amuză parcă și mai mult.

- Cred că eu știu asta mai bine ca oricine.

Înțelegînd că el se referă la ajutorul dat de ea în perioada cînd avusese febră mare...și amintindu-și cum îi ținuse capul pe piept, spălîndu-l, Helen simți cum roșește. Nu era o emoție obișnuită, ci una din ce în ce mai intensă, care o înfierbînta pînă în punctul în care nu mai putea să respire. Cînd îl mai privi și în ochii pătrunzători, de culoarea cafelei, se simți imediat victimă.

- Să cînt ceva la pian ? întrebă ea disperată. Fără a aștepta un răspuns, se ridică. Era singura alternativă, ca să nu țîșnească afară din cameră.

- Mda, îl auzi spunînd. Mi-ar plăcea. Trase un scaun mai aproape, ca să o vadă din profil cînd cînta.

Pianul îi oferi o aparentă protecție, fiindcă se așeză exact în dreptul suportului pentru note. Se pregăti, apoi începu o piesă de Handel. Era vioaie și complexă, destul de solicitantă. După ce termină de cîntat, îl privi pe Winterborne, sperînd că i-a plăcut.

- Cînți cu multă măiestrie, zise el.

- Mulțumesc.

- E piesa dumitale preferată ?

- Nu, e cea mai dificilă, spuse Helen, dar nu preferata mea.

- Ce cînți atunci cînd nu te ascultă nimeni ?

Tonul lui baritonal și accentul special galez îi provocară Helenei fiori plăcuți.

- Nu-mi amintesc numele. M-a învățat un profesor de pian, acum mulți ani. Deși am încercat să aflu a cui este, nimeni nu a recunoscut-o.

- Cînt-o pentru mine.

Helen și-o reaminti, atacînd primele acorduri cu o melancolie plăcută, dorindu-și lucruri pe care nu le putea numi. Cînd ridică privirea spre Winterborne, îl văzu cum o fixa cu privirea. Căută să-și mascheze expresia, dar Helen depistă un fel de uimire, fascinație și o umbră de ceva fierbinte și tulburător.

- Este o piesă galeză.

- O cunoști ? întrebă Helen uluită.

- *A Ei Di"r Deryn Du*. Orice galez care se naște, o știe.

- Despre ce este vorba ?

- Despre un iubit care roagă o mierlă să-i ducă un mesaj iubitei sale.

- De ce nu se duce singur la ea ? Helen constată că amîndoi vorbeau în șoaptă, de parcă aveau de împărtășit vreun secret.

- Nu o poate găsi. Este prea îndrăgostit și asta îl împiedică să vadă lucrurile clar.

- Și mierla o găsește ?

- Cîntecul nu spune asta, răspunse el ridicînd din umeri.

- Dar trebuie să știu cum se termină povestea, protestă Helen.

Winterborne izbucni în rîs.

- Asta se întîmplă cînd citești prea multe romane. Povestea nu are nevoie de sfîrșit. Nu asta contează.

- Dar ce contează atunci ? cuteză ea să întrebe.

- Că el iubește. Că el caută. Ca și noi ceilalți amărîți, nu are cum să știe dacă va avea vreodată ce-i dorește inima.

Dar tu ? ar fi întrebat Helen. *Tu ce cauți* ? Nota prea personală a întrebării o împiedica să o verbalizeze, mai ales că nu-l cunoștea de multă vreme. Oricum îi stătea pe limbă, cerînd să iasă. Cînd reveni cu privirea asupra lui, ochii lui Winterborne redeveniseră distanți, mai ales că ea se temuse că avea de gînd să-i facă o destăinuire, pe care ar fi vrut să o țină secretă.

Helen simți o mare eliberare cînd Quincy aduse tava cu mîncare. Valetul se miră că sînt singuri în cameră,

dar nu spuse nimic. Aranjă tot pe masă, iar Helen dădu să se retragă.

- Vă las să vă bucurați de cină.

Winterborne rămase cu privirea ațintită asupra ei.

- Vei mai cînta prentru mine într-o altă seară ?

- Da, dacă dorești. Helen ieși din salon bucuroasă, reușind să nu o ia la fugă.

Rhys privi în urma ei, iar creierul procesa toate detaliile din ultimele minute.

Îi era clar că era dezgustată de el: se ferise de atingerea lui și îi evita privirea. Schimbase brusc subiectul discuției, cînd ea se abătea spre ceva personal.

Probabil că înfățișarea lui nu era pe gustul ei. Fără îndoială accentul lui o deranja. Și, ca orice tînără de rangul ei, crescută în puf, îi considera pe galezi niște barbari de ultimă speță. Helen știa că era prea fină pentru un bărbat ca el – cerul știa că Rhys nu putea comenta.

Dar oricum, avea de gînd să o facă a lui.

- Ce părere ai de lady Helen ? îl întreba el pe Quincy în timp ce i se punea cina pe masă.

- Ea este bijuteria familiei Ravenel, zise acesta. Nu veți cunoaște o tînără cu inimă mai blîndă. Din păcate, mereu a fost uitată. Fratele ei mai mare a primit partea leului din interesul părinților, iar puținul rămas a ajuns la gemene.

Rhys le cunoscuse și pe gemene, amîndouă fiind nostime și cu ochi vioi, punînd o sută de întrebări legate de magazinul lui. Îi plăcuseră și ele, dar niciuna nu-i captase interesul . Nici nu se comparau cu Helen. Era ca

o stridie care face perle, aparent avînd o singură culoare, dar privită din mai multe unghiuri revelînd nuanțe delicate de roz, bleu și verde. Un exterior minunat care lăsa vederii foarte puțin.

- La fel de distantă e ea cu toți musafirii ? întrebă el punîndu-și șervetul în poală. Sau numai cu mine ?

- Distantă ? păru surprins valetul. Chiar atunci intrară cei doi cîini, îndreptîndu-se veseli spre Rhys. Sfinte Sisoe !exclamă valetul.

Rhys era iubitor de cîini și nu se supără de intruziune. Ce-l deranjă mai tare era cel de-al treilea animal care tropăia prin cameră.

- Quincy, zise el consternat. De ce e porcul acesta în salon ?

- E animal de companie, domnule, zise el după ce scoase cîinii. Ei încearcă să-l țină în hambar, dar el insistă și tot intră în casă.

- Dacă eu aș ține animale de fermă în casa mea, oamenii m-ar numi prost sau țicnit, iar cînd un porc hoinărește prin casa unui conte, asta se numește excentricitate ?

- Trei lucruri sînt așteptate de la un aristocrat, replică valetul, trăgîndu-l pe porc de zgardă: o casă la țară, o bărbie suplă și excentricitate. Jur că te fac cîrnat și șnițel pentru micul dejun de mîine, se tînguia el pe cînd se chinuia zadarnic să scoată animalul din salon.

- Quincy, zise Rhys, fii pe fază. Luă o chiflă de pe farfurie și o aruncă valetului. Acesta o prinse cu ușurință cu mîna sa înmănușată.

- Mulțumesc , domnule, spuse valetul și se îndreptă spre ușă, ca să ademenească porcul cu chifla. Porcul ieși imediat.

Rhys îi privi amuzat.

- Dorința, spuse el, este mereu o motivație mai bună decît teama, Quincy.

Capitolul douăzeci și șase

"Theo ! Theo, nu !"

Coșmarul era foarte real și mai insuportabil ca altădată. Îl auzea pe Asad nechezînd înspăimîntat undeva, departe. Doi băieți de la grajduri țineau calul de căpăstru, forțîndu-l să stea nemișcat, iar soțul ei sărea pe spinarea calului. Dimineața își trimitea razele pe coama lui Asaf.

Inima i se opri cînd văzu biciul din mîna soțului ei. "*Oprește-te*!" strigă ea, dar băieții au eliberat frîiele și calul sări pe picioarele din spate, speriat. Asad se dădu înapoi, căutînd să se elibereze de povară. Mîna cu care Theo ținea biciul se ridica și cobora repetat. Pursîngele arab tresărea, se trăgea înapoi și necheza frenetic, iar Theo alunecă din șa. Trupul lui căzu cu o bufnitură înfundată și stîrni un nor de praf.

Kathleen alergă, iar cînd ajunse lîngă el, căzu în genunchi, știind că era prea tîrziu. Își privea soțul cum moare.

Dar nu era Theo.

Scoase un țipăt înfiorător.

Kathleen se trezi brusc din coșmar. Răsufla greoi și transpirase excesiv. Se șterse cu o batistă de pe

noptieră și-și strînse genunchii la piept, sprijinindu-și capul pe ei.

- Nu a fost real, își șopti ea, așteptînd să se domolească groaza. Se întinse apoi pe pat, dar era atît de încordată, încît nu putea sta decît ghemuită, fiindcă simțea cîrcei în ambele picioare.

Se ridică, deși ceva îi șoptea *stai în pat,* iar picioarele nu ascultau. Pornise deja și nu mai putea da înapoi. Ieși din cameră, ca să fugă de întuneric, de fantome și de amintiri.

Se opri în fața dormitorului mare. Chiar în clipa cînd bătu, o cuprinse regretul, dar deja ușa se deschise și văzu silueta lui întunecată și îi auzi glasul baritonal, liniștitor.

- Ce s-a întîmplat ? o trase în cameră și închise ușa. Ce ai pățit ? O luă în brațe, fiindcă o simți tremurînd. Kathleen se lipi de el și atunci simți că era dezbrăcat, dar avea un cearșaf legat în jurul taliei. Trupul lui solid și fierbinte o liniștea deja, oricît de mult și-ar fi dorit să nege asta.

- Am avut un coșmar, șopti ea, cu obrazul lipit de perii mătăsoși de pe pieptul lui.

Nu trebuia să te deranjez, murmură ea. Scuză-mă, dar era atît de real.

- Ce ai visat ? o întrebă el blînd, netezindu-i părul.

- Dimineața cînd a murit Theo. De multe ori am avut acest coșmar, dar azi a fost diferit. Alergam spre el – căzuse- și cînd l-am privit în față, nu era el, era...era...Kathleen se opri extrem de mîhnită și închise ochii .

- Eu ? întrebă calm Devon.

Kathleen dădu din cap și sughiță de plîns.

- De unde ai știut ?

- Visele au întotdeauna un fel de a încîlci amintirile și îngrijorările noastre. Devon o sărută pe frunte. După cîte s-au întîmplat de curînd, nu e deloc surprinzător că mintea ta a făcut aceste conexiuni cu accidentul soțului tău. Dar nu a fost real. Sînt aici, zise el sărutînd-o pe ochi. Nu mi se va întîmpla nimic.

Kathleen scoase un oftat prelung. Devon o ținu strîns pînă ce o simți mai relaxată.

- Vrei să te duc în camera ta ? întrebă el.

Kathleen nu răspunse imediat. Răspunsul corect ar fi fost *Da,* însă cel adevărat era *Nu*. Condamnîndu-se pentru asta, Kathleen decise să dea din cap că nu.

Devon înlemni. Trase adînc aer în piept, apoi răsuflă lent. O luă în brațe și o duse spre patul lui.

Kathleen se simțea sfîșiată între vinovăție și plăcere, dar ajunsă pe pat, se cuibări sub pătura călduroasă. Devon rămase în picioare. Un chibrit scăpărat, apoi licărirea lumînării inundă dormitorul.

Cînd Devon se urcă în pat, cuibărindu-se sub pătură, ea tresări. Nu era nici o îndoială că vor ajunge într-un anumit punct: nu împarți un pat cu un bărbat adult în putere, dezbrăcat și te aștepți să rămîi virgină. Dar la fel de bine știa unde nu vor duce niciodată lucrurile. Văzuse reacția lui Devon în ajunul Crăciunului, cînd i se dăduse să țină în brațe pentru cîteva minute un copilaș al unui arendaș. Fusese îngrozit de copil.

Dacă ea avea să meargă mai departe, va trebui să accepte că, oricare ar fi fost planurile lui pentru moșie, ele nu includeau nici căsătoria cu ea, nici dorința de a avea copil.

- Aceasta nu este o relație, zise ea mai mult pentru sine. Este doar pentru o noapte.

Devon o privi surprins, în timp ce o mîngîia pe coapse.

- De ce ar conta cuvîntul ?

- Fiindcă relațiile se încheie întotdeauna. Așa că, dacă am numi-o astfel, ar fi foarte dificil pentru cel care va voi să plece.

Devon o privi și mai atent, oprindu-se din mîngîiat.

- Eu nu plec nicăieri, spuse și o sărută apăsat pe gură, cu o urgență care sugera dreptul de proprietate. Kathleen se lăsă complet la voia lui, permițîndu-i să facă tot ce dorea, iar el începu să caute prin locurile intime cu o ardoare agresivă.

Trase pătura de pe ea și începu să-i sufle ușor peste sîni, privind atent cum sfîrcurile reacționează, apoi începu să le sugă pe rînd, prin cămașa de noapte. Kathleen își descheie pe rînd nasturii de la corset și păru foarte grăbită.

Devon o luă de ambele mîini și i le așeză pe lîngă corp, continuînd să sugă din sfîrcurile pietrificate. Se instală între coapsele ei, apăsînd-o și stimulînd-o cu propria-i greutate și cu mădularul întărit. Ea se zvîrcolea sub trupul poruncitor, încercînd în joacă să se elibereze, simțind de fapt o plăcere ciudată a prizonieratului sexual,

frecîndu-se cu pulpele de el, arcuindu-se pentru a-l face să o penetreze mai curînd.

Cum pulpele erau dezgolite, deja duritatea organului erect și umed în cap o făcu să gîfîie necontrolat, alăturîndu-se ritmului răsuflării lui.

Devon reuși să-i îndepărteze cămașa de noapte și rămase așa, deasupra ei, să-i admire trupul înroșit de lumina flăcării lumînării. Modestia o ardea însă, iar ea duse mîinile să-și acopere părțile intime, dar el o opri și i le îndepărtă. Era prima dată cînd o privea complet goală. O devora cu privirea.

- Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, șopti el ușor răgușit. Eliberîndu-i mîinile, își trecu ușor degetele răsfirate peste abdomenul ei, coborînd insistent pînă la triunghiul dintre pulpe. Un geamăt surd i se opri în gît cînd o auzi și pe ea gemînd prelung. Ritmul respirației lui se accelerase odată cu dorința crescîndă, dar mîinile își făceau treaba cu blîndețe absolută. Cu buricele degetelor tatona părul pubian, căutînd linia ce despărțea cele două petale strîns lipite, dincolo de care știa că va găsi paradisul. Cu degetul mare își făcu loc înăuntru, deschizînd-o. Senzația o sfredeli plăcut, iar ea se cutremură de cîteva ori, unduindu-se și legănîndu-se ademenitor.

Așezîndu-și palma peste abdomenul ei, o liniști șoptindu-i ca unui cal înfierbîntat: "Calm". Vîrfurile degetelor o pătrunseră delicat, atingînd în trecerea lor și mugurele excitat al sexului ei, fapt care-i trezi pulsații plăcute de căldură. Se cutremură din nou și îl cuprinse cu

picioarele împrejurul șoldurilor. Degetul lui se mișca lent, circular pe intrarea în împărăția plăcerilor absolute, iar răspunsul ei se materializa prin acea licoare umed-fierbinte.

Lucrurile pe care știa el să i le facă erau cu adevărat provocatoare, dar și necruțătoare. Închise ochii și își feri privirea, acceptîndu-i joaca și tachinatul, menite să culeagă și mai multă lubrifiere, lăsîndu-i sexul dureros de sensibil. Iar îi simți degetul mare alunecînd în adîncurile ei, lovind ușor, apăsîndu-i sacadat clitorisul, pînă ce simți o ușoară usturime greu de suportat, dar delicioasă în același timp. Degetele lui erau deosebit de blînde, jucîndu-se erotic cu esența feminității ei într-un ritm seducător, acaparator. Începu să gîfîie și mai tare la senzațiile care îi inundau interiorul, topindu-l, iar fesele i se încordau, apoi se relaxau cu nerușinare la fiecare atingere a lui.

Cînd el își retrase mîna, ea protestă cu un scîncet. Cu un gest foarte sigur el îi flexă ambii genunchi depărtați și îi împinse cît mai aproape de umerii ei. Țintuind-o astfel, cu picioarele depărtate și sexul complet expus, se aplecă ușor și trase cu limba o linie pe toată moliciunea ei. Geamătul ei era atît de profund cînd limba lui începu să lovească ușor, nemilos, încercuindu-i locul cel mai sensibil, avînd grijă să-i trimită străfulgerări erotice prin fiecare prelungire nervoasă, agitîndu-i simțurile peste măsură, încît se simți explodînd, apoi fluxul orgasmic o inundă în adîncime.

Devon percepu eliberarea și o lăsă ușor pe pat,

apoi începu să o sărute, cu limba ușor sărată de la savoarea erotică. Atunci îl pipăi și-i atinse pentru prima dată penisul excitat și robust. Era mult mai tare decît își imagina ea că poate fi acest organ și mai fin ca mătasea. Spre surprinderea ei simți între degete pulsația neliniștită.

Devon se instală între picioarele ei și le depărtă, iar cu ajutorul ghidajului ei, începu să împingă, pînă ce ea cedă și-l primi înăuntru, scoțînd un scurt geamăt de durere.

Devon insistă și pătrunse mai adînc în strîmtoarea primitoare, auzind-o strigîndu-i numele, cînd resimți o arsură plăcută, iar după aceea încremeni.

Devon rămase și el nemișcat, murmurîndu-i la ureche cuvinte dulci, încurajatoare, menite să o calmeze, o mîngîie pe coapse și așteptă răbdător ca trupul ei să-l înghită în întregime, pulsînd de plăcere. Mușchii ei interiori începură ușor să se relaxeze.

- Așa, șopti el simțind-o mai relaxată. O sărută pe gît, privind-o pătimaș, după care începu mișcarea de pendulare, plonjînd cu mare grijă. Plăcerea i se citea pe chip, înroșindu-i ușor pielea. Cînd simți că ejacularea se apropie, îi captură gura și continuă să împingă vehement, epuizat, iar în final se retrase la timp și penisul extrem de împlinit eliberă tensiunea exact pe pielea fină a abdomenului ei.

Kathleen îl strînse sălbatic, savurînd cutremurările lui. Cînd el își recăpătă răsuflarea, o sărută leneș, cu aerul unui mascul satisfăcut care-și savurează prada.

Devon coborî din pat și reveni ținînd în mînă o cană cu apă și o cîrpă umezită. Kathleen bău însetată, iar el îi șterse de pe abdomen dovada momentelor fierbinți de sex.

- Nu am vrut să te doară, murmură el, ștergînd-o și între picioare, unde știa că ea resimte usturime.

- Eu m-am temut pentru tine, zise ea cu naivitate și-i dădu cana goală. Mă gîndeam că te poți răni.

- Cum ? zise el zîmbind. Căzînd din pat ?

- Nu, mă gîndeam că din cauza activităților astea viguroase .

- Dar nu a fost nimic viguros, a fost mai degrabă reținut. Se urcă pe pat lîngă ea și începu să o mîngîie, lipindu-și trupul de ea. Mîine seară, zise el sărutîndu-i umărul. Mîine o să-ți arăt vigoare.

Ea îl sărută pe frunte, spunîndu-i:

- Devon, probabil că mîine seară nu voi dori să mai împărțim patul.

- Dacă te ustură prea tare, zise el îngrijorat, o să te țin doar în brațe.

- Nu e vorba de asta. Îl mîngîie pe frunte cu degete delicate. Cum ți-am spus, nu pot avea o relație.

Devon păru de-a dreptul derutat.

- Cred că ar fi bine să definim termenii, ceru el. Acum, dacă am dormit împreună, ce importanță mai are dacă o vom face și mîine ?

Kathleen se străduí să-l facă să înțeleagă și-și mușcă buza superioară.

- Devon, începu ea, care este modelul obişnuit al relaţiilor tale cu femeile ?

Evident lui nu-i plăcu întrebarea.

- Nu există un model.

Kathleen îi aruncă o privire sceptică.

- Sînt sigură că toate au început la fel, rosti ea pe un ton neutru. Te-a interesat cineva, iar după perioada de flirt şi urmărire, ai sedus-o.

- Ele au fost mereu dornice, zise, cu o privire nevinovată.

- Sînt convinsă de asta, recunoscu ea, privindu-l pe bărbatul frumos şi bine-făcut din faţa ei. Nu e nici o greutate pentru cineva să-şi dorească să se culce cu tine.

- Atunci de ce ...

- Stai, zise ea calm. Cît dura de obicei, relaţia cu cineva după ce te îndrăgosteai ? Cîţiva ani ? Cîteva zile ?

- În medie, se gîndi el, era vorba de cîteva luni.

- Şi în perioada asta făceai vizite nocturne doamnei ori de cîte ori îţi venea pofta.

Pînă cînd, în cele din urmă, te plictiseai de ea. Presupun că tu erai cel care punea punct relaţiei ? zise ea după cîteva clipe de tăcere.

- Mă simt de parcă aş fi în faţa unui tribunal, protestă el.

- Să presupun că asta înseamnă da.

Devon se ridică.

- Da. Eu eram cel care punea punct. Îi aduceam un cadou de despărţire şi-i spuneam că voi preţui mereu momentele plăcute, apoi plecam destul de repede. Ce legătură au toate astea cu noi ?

Kathleen se acoperi cu cearșaful, ca să-și acopere sînii și zise sinceră:

- La *asta* m-am referit cînd am spus că nu doresc o relație. Nu vreau să crezi că voi fi disponibilă oricînd vei dori tu să-ți satisfaci nevoile. Nu vreau ca vreunul dintre noi doi să aibă pretenții de la celălalt. Nu doresc complicații sau scandal și mai presus de toate, nu doresc cadou la despărțire.

- Atunci ce naiba *vrei* ?

Kathleen adună cearșaful strîns pe corp, aranjîndu-l ca pe o rochie.

- Cred că aș vrea să-mi petrec noaptea cu tine din cînd în cînd, dacă ne dorim amîndoi. Fără obligații sau speranțe.

- Definește "din cînd în cînd". O dată pe săptămînă?

Ea ridică din umeri și rîse forțat.

- Nu cred că trebuie să existe un program. Nu putem lăsa lucrurile să se petreacă natural, simplu ?

- Nu, zise Devon iritat. Bărbaților le plac programele. Nouă nu ne plac enigmele și întrebările fără răspuns. Noi vrem să știm ce se întîmplă și cînd.

- Chiar și în chestiuni ce țin de intimitate ?

- Mai ales în chestiuni ce țin de intimitate. Pe toți dracii, de ce nu poți să fii și tu la fel ca alte femei ?

Kathleen voi să schițeze un zîmbet, dar nu reuși decît o grimasă tristă.

- Și să te las pe tine să deții controlul absolut ? Să sar în pat cînd pocnești din degete, cît de des ai poftă,

pînă cînd nu vei mai fi interesat de mine ? Pe urmă cred că ar trebui să aștept la ușa ta ca să-mi primesc cadoul de adio ?

- Nu te-aș trata astfel, zise el încordat.

Desigur că așa ar face. Așa se comportase el cu femeile dintotdeauna.

- Îmi pare rău, Devon, dar cum vrei tu, nu se poate. Va trebui să o facem cum vreau eu, sau deloc.

- Să fiu al naibii dacă îți înțeleg modul de gîndire, șuieră el.

- Te-am înfuriat, spuse ea cu regret în glas și dădu să se ridice. Să plec ?

Devon o împinse cu blîndețe și se întinse și el lîngă ea.

- Pentru nimic în lume. Smulse cearșaful care o acoperea. Fiindcă habar nu am cînd îmi vei mai permite să te am în patul meu, va trebui să profit de ceea ce mi se oferă acum.

- Dar mă ustură, protestă ea, acoperindu-și sînii și picioarele cu un gest reflex.

- Voi avea grijă să nu te doară, șopti el cu buzele lipite de abdomenul ei. O mușcă senzual de buric, apoi limba i se strecură în micul crater, făcînd-o să tresară. Repetă gestul de mai multe ori, pînă ce o simți cum vibrează.

Pe măsură ce gura lui își croia drum mai jos, ea începuse să gîfîie și vederea i se încețoșase. Își lăsă mîinile moi și coapsele relaxate, depărtîndu-le de bună voie, la inițiativa lui. Cu o blîndețe diabolică, o excită doar cu

buzele, dinții și limba, aducînd-o pînă în pragul orgasmului, dar nelăsînd-o să-l consume. O ținea cu brațe ferme, înnebunind-o cu senzualitatea lui, continuu, necruțător, pînă ce o făcu să-l implore. Atunci o pătrunse cu limba adînc și constant, provocîndu-i o serie de spasme și zvîrcoliri erotice. Ea se uită în jos și-l cuprinse de cap, păstrîndu-l aproape de ea. El o lingea ca și cînd nu s-ar fi putut sătura niciodată, iar ea torcea și se cambra, toți nervii dansînd drept răspuns. Lent, pulsația ei se domoli, iar ea se întinse lîngă el, oftînd epuizată. Atunci Devon reluă chinul.

- Nu, spuse ea rîzînd extenuată. Devon, te rog...

Dar el nu o ascultă și se înfruptă din intimitatea fragedă și sensibilă, dorind să o vadă cum se abandonează scîncind. Lumînarea se epuizase deja demult, iar camera se cufundă în întuneric și plăcere delirantă.

Capitolul douăzeci și șapte

Pe măsură ce ianuarie se sfîrșea, Kathleen rămînea fermă în refuzul de a-i face loc lui Devon în patul ei. Dintr-o mișcare bine-gîndită preluase controlul relației lor. Rezultatul era că Devon trăia într-un amestec de revoltă, pasiune și uimire, în proporții diferite.

Ar fi fost mai ușor, dacă ea i-ar fi cedat cu totul, sau dacă l-ar fi refuzat cu tărie, dar așa, ea făcuse situația incredibil de tulbure.

Tipic pentru o femeie.

"Cînd dorim amîndoi", spusese ea. Ca și cînd ea nu ar fi știut că el dorea *întotdeauna*.

Dacă asta era strategia ei, să-l înnebunească de dorință pentru ea, atunci funcționa de minune. Totuși, el o înțelesese destul de bine ca să fie sigur că nu era manipulare intenționată. Cumva situația era și mai rea, dacă el știa că ea încearcă să se protejeze de el. Îi înțelegea motivele – se gîndea că, în principiu, putea fi chiar de acord cu ea – chiar și așa, asta îl înnebunea.

Nu-și putea schimba caracterul și, la naiba, nici nu dorea asta. Nu va putea niciodată să-și predea inima sau libertatea. Pînă acum nu realizase că era aproape imposibil să aibă o relație cu o femeie care era la fel de hotărîtă să nu-și predea nici inima, nici libertatea.

Kathleen, pe de altă parte, era aceeași ca întotdeauna, vorbăreață, serioasă, amuzantă și pregătită să discute atunci cînd nu era de acord cu el.

El era cel diferit. Devenise obsedat de Kathleen, atît de fascinat de tot ce gîndea și făcea, încît cu greu își dezlipea privirea de la ea. Uneori dorea să facă orice se poate pentru a o vedea fericită, iar alteori era tentat să o strîngă de gît. Niciodată nu simțise atîta frustrare dorind-o, dorind mai mult decît era ea dispusă să ofere.

Tot ce mai putea face acum era să o urmărească, înghesuind-o prin colțuri, cum fac lorzii ticăloși cînd vor să profite de cameristele lor. Pipăind-o și sărutînd-o prin bibliotecă, strecurîndu-și o mînă pe sub fusta ei pe scările din spate. Într-o dimineață, după ce ieșiseră amîndoi să călărească, el o trase într-un colț întunecat din grajd, unde au glumit și s-au mîngîiat, pînă ce în final el și-a făcut voia cu ea pe un perete. Chiar și atunci, în secundele de confuzie de după ejaculare, el o mai voia o dată.

Ceilalți din casă precis au observat cît de preocupat devenise el de Kathleen, dar nimeni nu îndrăznise să scoată vreun cuvînt. Într-o zi West îl întrebă pe Devon de ce se răzgîndise în legătură cu întoarcerea la Londra la mijlocul lunii.

- Ar fi trebuit să pleci mîine, cu Winterborne, zise West. De ce nu pleci ? Ar trebui să fii la Londra, să pregătești negocierile pentru subînchirierea terenurilor. Din cîte știu, era vorba ca ei să înceapă la 1 februarie.

- Avocații și contabilii se pot pregăti și fără mine, zise Devon. Eu voi rămîne aici, unde mai e nevoie de mine încă o săptămînă.

- Nevoie pentru ce ? întrebă West cu un mîrîit.

- Renovarea casei, șanțurile pentru canalizare și plantarea gardului verde.

Se apropiau de casă, venind dinspre grajduri, unde fusese adus un echipament nou cu abur. Fusese achiziționat pentru ca arendașii să-l folosească prin rotație

-Mă pot ocupa eu de proprietate, zise West. Mult mai util ai fi la Londra, să te ocupi de problemele financiare. Avem nevoie de bani, mai ales acum, cînd vrem să scădem chiriile pentru rentieri.

- Ți-am zis eu că trebuia să mai așteptăm, înainte să facem asta, spuse Devon.

- Familiile acelea nu mai pot aștepta. Spre deosebire de tine, eu nu pot lua pîinea de la gura unor copii flămînzi.

- Vorbești de parcă ai fi Kathleen, bombăni Devon. Voi ajunge la o înțelegere cu Severin cît se poate de repede. Ar fi mai ușor dacă l-ar lăsa pe directorul lui cu negocierile, dar pentru nu știu ce motiv, a decis să se ocupe singur.

- Știm amîndoi că lui Severin îi place foarte mult să aibă dispute cu prietenii lui.

- Ceea ce explică de ce nu mai are mulți. Devon se opri înaintea intrării în casă și privi spre salonul de la etaj, unde Helen cînta la pian. West îi urmări privirea și-l întrebă:

- Ai discutat cu Winterborne despre Helen ?

- Da. Vrea să o curteze.

- Bun.

- Acum ești de acord cu mariajul lor ?

- Parțial.

- Cum adică, parțial ?

- Partea din mine care iubește banii și nu vrea la închisoare crede că e o idee splendidă.

- Dar nu ne amenință închisoarea, ci doar falimentul.

- O soartă mai rea decît îndatorarea, zise West ridicînd din umeri. Am ajuns la concluzia că nu ar fi o partidă rea pentru Helen, mai ales cînd te gîndești că, dacă nu se mărită cu el, va mai putea alege doar din drojdia aristocrației.

Devon se mai uită o dată spre fereastră.

- M-am gîndit să iau familia cu mine la Londra, declară el.

- Toată familia ? Sfinte, dar de ce ?

- Pentru ca Helen să fie mai aproape de Winterborne.

- Și, completă West accentuînd fiecare cuvînt, astfel Kathleen va fi mai aproape de tine. Întîlnind privirea amenințătoare a lui Devon, continuă pe un ton ironic: cînd ți-am zis să nu o seduci, am făcut-o din grijă pentru bunăstarea ei. Acum se pare că ar fi trebuit să fiu la fel de îngrijorat pentru a ta. West făcu intenționat o pauză. Nu ești în apele tale de la o vreme, Devon.

- Las-o baltă, spuse acesta dur.

- Prea bine. Încă un sfat – eu nu i-aș spune nimic lui Kathleen despre planurile tale pentru Helen. E hotărîtă

să le ajute pe toate cele trei fete să-şi găsească fericirea. West zîmbi sardonic. Deocamdată nu a înţeles că în viaţa asta fericirea e opţională.

Cînd Kathleen intră în sufragerie, constată că Helen şi gemenele nu erau prezente la micul dejun. West şi Devon stăteau la masă citind corespondenţa şi ziarele, în vreme ce un valet strîngea farfuriile de pe masă.

- Bună dimineaţa, spuse Kathleen, iar cei doi se ridicară automat văzînd-o că intră. Fetele au mîncat deja?

West dădu din cap că da.

Kathleen îşi turnă o cană cu ceai. Majordomul intră cu o tavă şi îi aduse o scrisoare lui Kathleen.

Ea examină plicul şi se bucură, văzînd că era de la lord Berwick. Deschise plicul şi începu să citească foarte calmă. Din primele rînduri deduse că familia Berwick era bine, apoi află că lordul îşi cumpărase un mînz pursînge şi pe la jumătatea scrisorii citi: *De curînd am aflat nişte veşti tulburătoare de la administratorul fermei tatălui tău din Glengarrif. Deşi nu era de părere că ar trebui să fii informată şi tu, nu s-a opus intenţiei mele de a-ţi spune despre o rană pe care tatăl tău a suferit-o...*

Cînd Kathleen încercă să pună cana la loc pe farfurioară, se auzi un zăngănit uşor de porţelan. Devon ridică privirea din ziar şi, văzînd-o că se albise la faţă, veni imediat lîngă ea.

- Ce este ? întrebă el îngrijorat.

- Nimic serios, răspunse ea. Simţea că amorţeşte, iar inima începe să-i bată cu putere, într-un ritm rapid şi

dureros. Reciti paragraful, încercînd să înțeleagă mai bine. Scrisoarea este de la lord Berwick. Îmi relatează că tata a avut o rană, dar acum i s-a vindecat. Nici nu realiză cînd se apropiase Devon de ea, așezîndu-se alături și cuprinzîndu-i mîna într-a sa.

- Spune-mi ce s-a întîmplat, o provocă el extrem de blînd.

Kathleen continua să privească scrisoarea, dar avea probleme cu respirația, fiindcă simțea o gheară în piept.

- Nu mai știu cînd s-a întîmplat asta. Tata călărea într-o incintă acoperită, iar calul a ridicat brusc capul. În același moment tata s-a lovit cu capul de o bîrnă care susținea acoperișul. După spusele administratorului, tata a fost puțin dezorientat și doctorul i-a bandajat capul și i-a recomandat odihnă. A stat în pat trei zile, iar acum se pare că și-a revenit.

- De ce nu ți-au spus imediat ? întrebă Devon ușor alarmat. Kathleen ridică din umeri. Poate că tatăl tău nu dorea să te sperie, veni remarca lui West.

Drept răspuns, Kathleen dădu din cap.

Adevărul era că pentru tatăl ei nu conta dacă ea își făcea griji sau nu pentru el. Niciodată nu fusese afectuos cu ea. Nu și-a amintit de ziua ei de naștere și nici nu-și petrecuse vreo vacanță călătorind cu ea. După moartea mamei ei, nici măcar nu a trimis vorbă după Katherine, ca să o invite acasă, să locuiască împreună cu el. Iar cînd ea a căutat alinare în brațele lui, după moartea lui Theo, el a prevenit-o să nu-și facă iluzii că, dacă se va

decide să revină în Irlanda, acoperișul lui îi va oferi adăpost

După atîtea momente de respingere, Kathleen se aștepta să nu o mai doară deloc, însă durerea săpa mai adînc decît altădată. Toată viața ei nutrise în secret speranța că într-o zi tatăl ei va avea nevoie de ea, că va trimite după ea, dacă va fi bolnav sau va suferi. Ea s-ar fi dus imediat la el, l-ar fi îngrijit, căutînd să regăsească în sfîrșit relația după care a tînjit toată viața. Dar realitatea, ca de obicei, nu se asemăna nicidecum cu fantezia. Tatăl ei suferise un accident și nu numai că nu dorise să o cheme, ci nici măcar nu dorea ca ea să afle ceva despre suferința lui.

Kathleen nici nu observase cînd Devon îi făcuse un semn fratelui său, iar pînă ce își trase mîna dintr-a lui, ca să ia cana cu ceai, locul lui West rămăsese gol, iar valetul și majordomul tocmai ieșiseră și închiseseră ușa.

- Nu trebuia să le zici să plece, exclamă Kathleen, recăpătîndu-și culoarea din obraji. Nu voi face o scenă. Puse cana pe farfurie, iar puțin ceai se vărsă.

- Ești necăjită, observă Devon.

- Nu sînt necăjită, sînt doar...făcu o pauză și se șterse pe frunte, sînt supărată, recunoscu ea.

- Stai cu mine, zise el și se ridică, apoi o ridică de pe scaun și o așeză în poala lui.

- Stăteam cu tine, nu e nevoie să stau *pe* tine. Se trezi stînd în brațele lui ca un copil, cu picioarele pendulîndu-i într-o parte. Devon...

- Taci, zise el sprijinindu-i spatele cu o mînă, în timp ce mîna cealaltă îi aduse cana cu ceai la gură. Ea sorbi o înghițitură din lichidul călduț, apoi el o sărută pe tîmplă și îi zise: mai bea puțin. Kathleen ascultă, dar se simțea straniu, fiindcă îl lăsa să o trateze ca pe un copil...totuși o copleși o senzație plăcută, confortabilă, stînd sprijinită pe pieptul lui viguros.

- Eu și tata nu am fost niciodată apropiați, zise ea în cele din urmă. Și nu am înțeles de ce. Era ceva...legat de mine, presupun. În toată viața lui a iubit o singură persoană, pe mama. Lucru foarte romantic, evident, dar...unui copil îi este greu să înțeleagă.

- De unde ai căpătat o imagine atît de perversă despre romantism ? o întrebă sardonic Devon. Ea îl privi surprinsă. Să iubești o singură persoană pe lume nu este ceva romantic, zise el, și nici nu se cheamă iubire. Orice sentimente ar fi avut părinții tăi unul pentru celălalt, nu au avut nici o scuză pentru că s-au exonerat de responsabilitate față de unicul lor copil. Deși, poate doar Dumnezeu știe că ți-a fost mult mai bine cu soții Berwick. O strînse ușor de mînă. Dacă vrei, îi pot trimite o telegramă administratorului fermei, ca să aflăm mai multe despre starea tatălui tău.

- Chiar mi-aș dori asta, se învioră Kathleen. Dar mă tem că asta l-ar enerva pe tata.

- Cu atît mai bine, zise Devon aranjîndu-i broșa cu camee pe care o purta la butonieră. Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Știi că de multe ori mi-am dorit să fi fost băiat.

M-am gîndit că atunci el ar fi fost mai preocupat de persoana mea. Sau dacă aș fi fost mai frumoasă, ori mai deșteaptă.

Devon îi cuprinse fața cu ambele mîini, ridicîndu-i-o ca să-l privească în ochi.

- Scumpo, ești foarte drăguță și deșteaptă și așa. Nu ar fi contat nici dacă ai fi fost băiat. Nu asta a fost problema. Părinții tăi au fost un cuplu de oameni egoiști și lipsiți de suflet. O mîngîie ușor pe obraz. Și, oricît de multe defecte ai fi avut, totuși, ești o ființă demnă de iubire. Devon rostise această ultimă frază extraordinară mai mult în șoaptă.

Kathleen se uita la el și se simțea străpunsă de privirea lui.

Nu asta a fost intenția lui, se gîndi ea. Acum regretă. Totuși, privirile lor rămaseră conectate cîteva minute bune. Se înecase complet în ochii lui albastru-intens știind că va ieși cu greu din adîncimile unde se cufundase. Începu să tremure și reuși să-și dezlipească ochii de la el, întrerupînd legătura.

- Vino cu mine la Londra, o invită calm Devon.

- Cum ? zise ea uimită.

- Vino cu mine la Londra, repetă el. Trebuie să plec în două săptămîni. Ia-le și pe fete, ia-ți și camerista. Le va fi bine tuturor. În această perioadă a anului nu e nimic de făcut în Hampshire, iar Londra oferă distracții nelimitate.

- Știi că nu se poate, zise Kathleen încruntată.

- Te referi la faptul că ești în doliu.

- Sigur că la asta mă refer, spuse ea, urmărindu-l atent și remarcă în ochii lui ceva acuns.

-M-am gîndit eu și la asta, explică el. Nefiind la fel de familiarizat cu regulile, cum ești tu, mi-am permis să cer o consultație unui etalon al perfecțiunii în societate, cerînd informații despre activități care îi sînt permise unei tinere văduve în situația ta.

- Care etalon ? Despre ce vorbești ?

Devon o instală mai bine în poala sa și scoase o scrisoare din buzunar.

- Nu ești singura care a primit corespondență azi. Scoase scrisoarea din plic și începu să citească: "Conform unei renumite experte în eticheta doliului, chiar și simpla participare la o serată dansantă este în afara oricărei discuții, dar este permis accesul la un concert, expoziție sau muzeu, preum și la o galerie de artă. Această doamnă cunoscătoare adaugă că există riscul ca, dacă perioada de izolare se prelungește prea mult, tinerele ar încuraja o atitudine de melancolie exagerată, dacă au o fire mai sensibilă. Tinerele trebuie să aducă omagiu memoriei contelui decedat, dar este înțelept și recomandat să le fie permise și mici recreații. Aceleași lucruri le-aș recomanda pentru lady Trenear, a cărei fire veselă, după părerea mea, nu va mai tolera monotonia și singurătatea. Așadar, aveți toate încurajările mele să...

- Cine a scris asta? întrebă Kathleen bănuitoare, smulgîndu-i scrisoarea din mînă. Cine își poate permite să mă...tresări, făcînd ochii mari, cînd citi semnătura de la sfîrșit.

Doamne, ai cerut sfatul de la lady Berwick ?

Devon zîmbi radios.

- Știam că nu vei accepta părerea nimănui, în afară de a ei. Începu să tropăie, făcînd-o pe Kathleen să-i joace pe genunchi. Cum trupul ei învesmîntat în atîția metri de material se mișca, în jurul ei plutea un miros plăcut de săpun și trandafiri. Îi aminti de acele coșulețe-miniatură cu plante aromate, pe care le așează femeile în șifonier, printre haine și lenjerie.

- Vino, spuse el. Londra nu e o idee tocmai rea, nu crezi ? Nu ai fost niciodată la Ravenel House – care este într-o stare mult mai bună, comparat cu mormanul acesta de ruine. Vei vedea lucruri noi și peisaje deosebite. Devon nu se putu abține și adăugă, pe un ton ironic: cel mai important, voi fi disponibil să-ți fac pe plac oricînd vei dori.

- Nu mai spune asta.

- Iartă-mă, am fost deplasat. Zîmbi și văzu că și ea începuse să se înmoaie. Gîndește-te și la fete, insistă el. Doliul lor este mult mai îndelungat decît al tău. Nu merită și ele un respiro ? Și ar fi de preferat să se obișnuiască mai întîi cu Londra înaintea sezonului următor.

- Cît propui să stăm acolo ? Două săptămîni ? ceru ea lămuriri.

- Poate o lună.

- Voi discuta și cu Helen, zise ea jucîndu-se cu cravata lui.

Simțind-o că mai are puțin și acceptă, se hotărî să împingă lucrurile puțin.

- Vii la Londra, spuse el sec. Dacă nu ești cu mine, mă tem de ce aș putea începe să fac, pentru a te înlocui. Tutun, sau să-mi trosnesc încheieturile degetelor.

Kathleen se instală mai bine, ca să stea cu fața spre el. Își ținea mîinile pe umerii lui. Se uitau unul la celălalt zîmbind.

- Ai putea învăța să cînți la un instrument, sugeră ea.

Devon se lipi cu gura de gura ei și așa îi șopti senzual:

- Dar eu nu vreau să cînt decît la tine.

Atunci ea îl luă pe după gît, dar avea o poziție stranie. Corsetul pe care-l purta o împiedica să facă multe mișcări. Faldurile rochiei îngreunau la fel de mult orice activitate cu mîinile. Și pe el îl strîngea gulerul cămășii, iar bretelele îl apăsau pe umeri. Cum limba ei se juca pe obrazul lui, plescăind pisicește, în două secunde Devon își simți deja erecția maximă.

Kathleen continua să-l sărute, în același timp chinuindu-se să se debaraseze de o parte din haine, astfel că era cît pe ce să cadă din brațele lui. El o ridică și o așeză deasupra lui, în cele din urmă Kathleen reușind să-l încalece, după ce se luptă cu diverse părți de îmbrăcăminte.

Îl apucă de organul întărit, care se profila prin pantaloni, iar el sări ca ars. La fel de grăbit ca și ea, reuși să-și strecoare cumva mîna pe sub rochia ei și, cînd găsi chilotul, trase brusc pînă ce auzi un pîrîit eliberator, iar intimitatea ei pe care acum o dorea, se vedea expusă.

Kathleen gemu cînd simţi două degete ale lui inoculîndu-se în grota fierbinte şi umedă, iar muşchii ei pulsau împrejurul lui. Nu mai exista raţiune. Nimic nu mai conta, în afara dorinţei de a se afla înăuntrul ei. Îşi retrase degetele şi scotoci să-şi descheie nasturii de la pantaloni. Ea încercă să-l ajute, apucînd nasturii încăpăţînaţi, dar eforturile ei mai rău îl încurcau, făcîndu-l să se amuze puţin. Sfîrşiră rostogolindu-se pe covor, cu Kathleen deasupra, iar fustele ei îi acopereau ca nişte baloane dezumflate imense.

Pe sub atîta amestec de haine părţile lor intime se întîlniră. Ea se poziţionă în aşa fel încît sî-l primească înăuntru, apoi, fără să mai aştepte ghidajul lui, sexul ei strîmt şi foarte umed îl înghiţi, abuzînd de el şi împingîndu-l foarte adînc, aşa cum nu mai fusese altădată. Se cutremurară şi începură să gîfîie amîndoi, pulsînd fiecare în acea strînsoare flămîndă şi neliniştită.

Cum se ţinea de umerii lui, Kathleen dădu să se rostogolească, pentru a inversa poziţiile, dar el o împiedică, ţinînd-o deasupra. Uimită de decizia lui, dar încurajată de mîinile mari, care o susţineau de fese, apropiind-o, apoi ridicînd-o şi împlîntîndu-şi-o în penisul necruţător, prinse mişcarea şi începu dansul călăreţului. Răsufla sacadat, întreruptă de cîteva cutremurări vibrante, după care ştia ce are de făcut, deşi cîteodată el îi mai domolea plonjonul erotic, pentru a-şi păstra controlul.

Înţelegîndu-i intenţiile, Kathleen se coloră în obraji, urmîndu-şi instinctul şi schimbîndu-şi poziţia cu şi

mai multă încredere, încheind fiecare coborîre cu o aplecare spre înainte, menită să-i absoarbă lui contra-atacurile.

Ejacularea părea foarte aproape...simțea cum vine rapid, intens, indiferent cît s-ar fi străduit să o întîrzie.

- Kathleen...șopti el sugrumat de tensiune...nu mai pot...nu mai pot să rezist...

Deja ea nu-l mai auzea, fiindcă era prea preocupată să-l domine erotic, lansîndu-se prelung și apăsat. Devon simți orgasmul ei, după ușoarele spasme interne și pulsații care-i strîngeau penisul. Într-o agonie a auto-disciplinei, el rămase nemișcat, cu toți mușchii încordați, duri ca oțelul. Silindu-se să mai aștepte, o lăsă pe ea să-și savureze plăcerea, deși inima lui amenința să explodez de la atîta efort. Reuși să-i acorde zece secunde...erau cele mai chinuitoare zece secunde din viața lui...atît mai putu să se rețină, după care veni eliberarea lui. Gemînd puternic, cu un ultim efort, încercă să o ridice de pe el.

Totuși, ce nu luase în calcul, era puterea pulpelor ei, dublată de mușchii unei călărețe experimentate, care-l strîngeau, reținîndu-l acolo, adînc în ea și sub ea, cu o tenacitate care ar fi avut efect și asupra unui pursînge arab, de cinci sute de kilograme, care nu s-ar fi putut elibera de sub ea. O ejaculare feroce îl epuiză, invadîndu-l cu o plăcere absolută ca moartea. Mai reuși să se cambreze de cîteva ori, apoi ea îi absorbi fiecare picătură de bărbăție, cu care el fusese atît de dornic să o inunde.

Devon mai gemu o dată scurt și se prăbuși la pămînt. Cum extazul începea să se disipeze, realiză cu teamă că ejaculase în ea. Niciodată nu mai făcuse asta pînă atunci. Dar, cu aroganță, acum a presupus că nu va avea probleme în a se retrage la timp din Kathleen, iar adevărul era că își dorea să fie înăuntrul ei fără nici un fel de barieră.

Prețul pe care s–ar putea să-l aibă de plătit era greu de imaginat.

Kathleen rămase deasupra lui, acoperindu-i pieptul dezgolit.

- Îmi pare atît de rău, șopti ea gîfîind șocată. Nu m-am putut opri. Pur și simplu am...nu am putut.

Devon nu mai spuse nimic, încercînd să se gîndească în aceste clipe de panică.

- Ce ar trebui să facem acum ? întrebă ea, cu buzele lipite de pieptul lui.

Deși el cunoștea moduri de a preveni sarcina, întotdeauna detaliile și amănuntele gesturilor ce trebuiau întreprinse *după* actul sexual cădeau mereu în sarcina femeii.

- Am auzit că se poate folosi șampania, zise el. Dar nu avea decît o idee vagă despre cum putea fi administrat un duș contraceptiv, iar acum pentru nimic în lume nu și-ar fi dorit să-i facă vreun rău lui Kathleen, greșind cu ceva.

- Ajută dacă beau șampanie ? întrebă ea mai vioaie.

El zîmbi îngăduitor.

- Nu ajută dacă o bei, inocenta mea. Nu mai contează. Trebuia acționat repede, iar acum nu mai era timp. Devon îi simțea greutatea apăsîndu-i pe coaste, așa că o ajută să se ridice, încercînd apoi să-și aranjeze și el ținuta.

Kathleen văzu că Devon se albise la față și încercă să-l liniștească.

- Îmi pare rău, spuse ea cu glas tremurat. Te rog să mă crezi că, orice s-ar întîmpla, nu te voi considera pe tine vinovat.

Teama lui se transformă brusc în furie, iar cuvintele începură să-i iasă din gură ca o rafală de mitralieră.

- Și tu crezi că asta are vreo importanță ? tună el foarte revoltat. Deja sînt responsabil pentru o mie de lucruri pe care nici măcar nu le-am cerut.

Kathleen răspunse cu fărîmele de demnitate pe care le putea găsi, în timp ce-și aranja la rîndul ei rochia.

- Nu vreau să fiu inclusă pe acea listă.

- Măcar odată, nu contează ce vrei tu. Dacă va fi vorba de un copil, nici tu, nici eu nu vom putea nega existența lui. În plus, va fi pe jumătate al meu. O privi de sus în jos, oprindu-se în dreptul abdomenului, ca și cînd sămînța lui începuse deja să încolțească în trupul ei. Kathleen făcu un pas înapoi, iar el se înfurie și mai mult. Cînd trebuie să-ți vină ciclul ? o întrebă el, pe un ton mai calm.

- Peste două sau trei săptămîni. O să-ți trimit o telegramă la Londra cînd se va întîmpla.

- Dacă se va întîmpla, o corectă el cu amărăciune în glas. Și nu va trebui să trimiți nici o afurisită de telegramă – vei veni cu mine. Nu te deranja să întrebi de ce – m-am săturat să tot explic orice decizie iau fiecărui om de pe moșia asta afurisită.

Plecă fără să mai adauge nimic, grăbindu-se de parcă diavolul ar fi fost pe urmele lui.

Capitolul douăzeci și opt

Drumul cu trenul spre Londra s-a desfășurat miraculos în doar două ore, de patru ori mai repede decît dacă ar fi mers cu trăsura. Acesta fusese un mare noroc, fiindcă familia Ravenel nu prea era obișnuită să călătorească.

Pandora și Cassandra erau mult prea entuziasmate, fiindcă nu puseseră niciodată piciorul într-un tren. Vorbeau tare și se tot minunau, alergînd pe peron încoace și încolo, implorîndu-l pe West să le cumpere ediții scurte de romane pentru călătorii, precum și sandvișuri vîndute în cutii speciale. Încărcate cu suveniruri, se îmbarcară la clasa întîi, insistînd să se așeze pe toate scaunele pînă ce și-au ales locul preferat.

Helen insistase să ia cu ea o orhidee în ghiveci, iar tulpina lungă și firavă fusese stabilizată cu o fundiță pe un băț. Deși știa că plantei nu-i merge bine dacă este mișcată, se decise că s-ar simți bine alături de ea, la Londra. Ținu ghiveciul în poală pe tot drumul, privind captivată peisajul trecător.

Imediat ce trenul plecă din gară, Cassandra se puse pe citit din romanele special tipărite pentru citit în tren. La un moment dat închise cartea, apoi ochii și din

cînd în cînd gemea, odată cu legănatul compartimenului. Spre deosebire de ea Pandora nu putea sta locului mai mult de cîteva minute și sărea în sus, ca să încerce senzația dată de un tren în mișcare, ori ca să admire priveliștea de la diferite ferestre. Cel mai oropsit călător era, de departe, Clara, camerista, a cărei teamă de trenuri rapide a rezistat oricărei încercări de liniștire. Fiecare smucitură sau frînare a trenului scotea din gura ei un strigăt cumplit, pînă ce Devon îi dădu un păhărel de coniac pentru a o liniști.

- Ți-am zis că trebuia să o instalăm în vagonul de clasa a doua cu Sutton, îi zise Devon lui Kathleen.

În săptămîna ulterioară episodului din sufragerie amîndoi avuseseră grijă să se evite pe cît era posibil. Cînd erau împreună, se retrăgeau într-o politețe mutuală și scrupuloasă.

- Credeam că va fi în siguranță cu noi, zise Kathleen. O văzu pe Clara dormind cu capul sprijinit pe spate și cu gura întredeschisă. Mi se pare că s-a domolit, după gura de coniac.

- Gură ? întrebă Devon încruntat. A băut pe puțin un sfert de butelcă pînă acum. Pandora i-a tot administrat cîte o doză în ultima jumătate de oră.

- Cum ? De ce nu mi-ai spus nimic ?

- Fiindcă asta a liniștit-o.

Kathleen sări ca arsă spre Pandora, ca să-i ia sticla.

- Dragă, ce faci tu cu asta ?

Fata se uita la ea siderată.

- O ajut pe Clara.

- Ești foarte amabilă, dar ajunge cît a băut. Nu-i mai da.

- Nu știu de ce băutura a făcut-o să doarmă. Eu am băut aproape la fel de mult medicament ca ea, dar nu sînt deloc obosită.

- Ai băut din coniac ? o întrebă West de pe bancheta opusă.

Pandora se duse la fereastra cealaltă, ca să admire un fort celtic.

- Da, cînd traversam podul peste apă. Eram puțin agitată, dar după o doză, m-am simțit chiar relaxată.

- Într-adevăr, zise West privind sticla pe jumătate goală din mîna lui Kathleen. Vino și stai cu mine, dragă, îi zise apoi Pandorei. O să te faci pulbere, precum Clara, pînă ajungem la Londra.

- Nu fii prostuț. Pandora se prăbuși pe locul liber de lîngă el, iar după ce mai rîse și chicoti puțin, își sprijini capul pe umărul lui și începu să sforăie.

Ajunseră în sfîrșit în gara Waterloo, ale cărei peroane erau înțesate cu călători. Devon se îndreptă de spate și zise:

- Trăsura și vizitiul ne așteaptă la capătul peronului. O să rog un hamal să o ajute pe Clara. Voi ceilalți stați laolaltă. Cassandra, nici să nu-ți treacă prin minte să o rupi la fugă după romane și alte prostii. Helen, ține-ți bine orhideea, în caz că te îmbrîncește cineva, cînd vom trece prin mulțime. Cît despre Pandora...

- Sînt cu mîna pe ea, îl asigură West, trăgînd-o pe tînără în picioare. Trezește-te, copilă. E timpul să plecăm.

- Picioarele mele nu sînt prea bine, mormăi Pandora, cu fața lipită de pieptul lui.

- Ia-mă de gît, îi spuse West.

- De ce ? întrebă ea mirată.

- Ca să te pot lua în brațe și să coborîm din tren, spuse el amuzat și disperat.

- Îmi plac trenurile, zise Pandora, apoi sughiță, în timp ce West o luase deja în brațe. Of, e mult mai plăcut să fii dusă în brațe, decît să mergi singură. Mă simt cam amețită și...

Grupul reuși să iasă de pe peron fără vreun incident. Devon vorbi cu hamalii să descarce bagajele și să le ducă la trăsura care o va urma pe a lor. Sutton trebui să aibă grijă de Clara, care mai avea puțin și cădea, atît de greu se urcă în trăsură și se așeză pe capră alături de el.

Familia se instală în trăsură, în timp ce West alese să călătorească alături de vizitiu. O ceață densă se lăsase deja peste Londra, venind dinspre Podul Waterloo.

- Ce înalte sînt toate clădirile, remarcă Helen, privind afară. Unele dintre ele au cel puțin șapte etaje, presupun.

Gemenele stăteau cu nasul lipit de geamlîcul trăsurii.

- Fetelor, vălurile, începu Kathleen,

- Lasă-le să se uite, o liniști Devon. E primul lor contact cu orașul.

Kathleen se rezemă la loc pe canapea.

Londra era un oraș al minunilor, foarte viu, cu mii de mirosuri și priveliști. Zgomotele orașului începeau cu lătrături de cîine, ropote de copite pe caldarîm, negustori strigîndu-și mărfurile, fragmente de melodii de flașnetă, precum și mii de voci întretăindu-se într-o aglomerație de lumini, strigăte, negocieri și rîsete.

Fluxul de vehicule și cai era foarte compact. Trotuarele erau aglomerate cu vînzători, oameni de afaceri, vagabonzi, aristocrați, femei îmbrăcate în toate felurile, coșari grăbiți, lustragii cu scaune pliante pe brațe, precum și fetițe cu chibrituri, care-și țineau pe creștet cutiile multicolore.

- Nu-mi dau seama a ce miroase aerul, zise Cassandra exuberantă. Aerul londonez, poluat de fum, cenușă, cai, bălegar, cărămizi ude, pește sărat și cărnuri proaspete la fațada măcelăriilor, totul amestecat cu un miros metalic al mașinăriilor cu abur.

Cu toate că fumul predomina în oraș, culorile clădirilor și ale trecătorilor creau o abundență veselă, înviorătoare. Pe străzile aglomerate se vedeau cărucioare cu legume și fructe, împinse de negustori, iar altele erau cu flori și plante de toate soiurile și culorile.

Trăsura coti pe strada Regent, unde se plimbau doamne și domni elegant îmbrăcați, prin fața magazinelor cu fațade impunătoare și terase.

- Megi prin Burlington Gardens și Cork Street, îi zise Devon vizitiului.

- Da, milord.

- Facem un mic ocol, le zise Devon celorlalți. M-am gîndit că v-ar plăcea să trecem pe la magazinul lui Winterborne.

Pandora și Casandra începură să chiuie de bucurie.

Cînd ajunseră pe Cork, din cauza aglomerării de vehicule, trăsura se deplasa în ritm de melc. Fațadele magazinelor și ale clădirilor erau o noutate grozavă pentru fete, iar acele clădiri cu vitrine mari, aglomerate de produse, le provocau reacții ciudate, de la hohote de rîs și pînă la aplauze zgomotoase.

- Unde e magazinul domnului Winterborne ? întrebă Kathleen.

Întrebarea ei îl surprinse pe Devon.

- Toate clădirile astea sînt ale lui. De fapt, e vorba de un singur magazin.

Kathleen privi mirată. Structura ocupa toată strada. Era ceva mult mai mare pentru a se potrivi cu noțiunea de "magazin" pe care o înțelegea ea. Era practic...un regat.

- Vreau să-l vizitez, spuse Cassandra decisă.

- Nu fără mine, exlamă Pandora.

Devon nu spuse nimic. Se uita insistent la Helen. Parcă încerca să-i ghicească gîndurile.

Ajunși la Cork Street, au intrat pe South Audley. Se apropiau de o clădire impunătoare, cu un gard metalic înalt și poartă de piatră. Stilul iacobin era atît de asemănător cu Eversby Priory, încît Kathleen știu că era reședința familiei Ravenel.

Trăsura opri, iar gemenele practic au sărit jos, înainte ca vizitiul să le ajute.

- Nu ai fost niciodată aici ? o întrebă Devon pe Kathleen, în timp ce intrau.

- Am văzut exteriorul o dată, zise ea. Nu se cuvenea să vizitezi un gentleman burlac acasă la el. Theo și cu mine plănuisem să stăm aici la sfîrșitul verii.

Debandada coordonată începu în holul de la intrare. Servitorii luau bagajele din trăsură și-i conduceau pe membrii familiei în camerele lor. Lui Kathleen îi plăcea atmosfera primitoare a casei, cu mobilierul din lemn masiv, solid, cu podelele parchetate cu stejar și vișin, iar pereții acoperiți de picturi celebre. La etajul al doilea erau dormitoarele, un mic salonaș și o anticameră. Lăsară pentru mai tîrziu cel de-al treilea etaj, despre care Devon îi spusese că găzduiește o sală mare de bal, cu glasvand care dă spre un balcon uriaș.

Pentru moment tot ce voia Kathleen era să meargă în camera ei și să se împrospăteze puțin după drum. Devon o conduse spre dormitorul ei și chiar atunci se auzi o muzică eterică, delicată, care sigur nu venea de la un pian.

- De unde vin sunetele acestea ? întrebă Kathleen.

Devon ridică din umeri, la fel de uimit ca și ea. Se îndreptară spre salonaș unde Cassandra, Helen și Pandora se adunaseră împrejurul unei mese dreptunghiulare. Fețele gemenelor străluceau de emoție, iar Helen nu avea nici o reacție.

- Kathleen! exclamă Pandora, e cel mai inteligent lucru pe care l-ai văzut vreodată!

Kathleen admiră o cutie muzicală enormă, din lemn de trandafir, lăcuită şi decorată cu intarsii aurii şi smalţ, aşezată pe o masă la fel de mare.

- Hai să mai încercăm unul, spuse Cassandra, şi trase un sertar al măsuţei.

Într-o cutie din sertar se aflau mai mulţi cilindri din alamă, pe ale căror suprafeţe erau sute de mici ace. Helen scoase un asemenea cilindru.

- Vezi ? îi zise Pandora lui Kathleen. Pe fiecare cilindru este cîte un cîntec. Poţi alege ce vrei să asculţi.

Kathleen se minuna şi ea în tăcere. Helen puse în cutie un nou cilindru şi începu să se audă uvertura la opera *Wilhelm Tell*.

- Fabricat în Elveţia, le explică Devon, arătîndu-le o plăcuţă din interiorul cutiei, care purta însemnele firmei. Cilindrii cuprind uverturi ale unor opere.

- Dar de unde ai primit-o ? întrebă Kathleen.

- A fost livrată astăzi, spuse Helen, cu o voce timidă. Pentru mine. De la domnul Winterborne. Toţi au tăcut.

Helen îi arătă lui Devon un bilet.

- El...adică domnul Winterborne este de părere... începu ea, apoi se opri.

Devon îi întîlni privirea şi explică:

- Eu i-am permis să te curteze, spuse scurt. Doar dacă îţi doreşti asta. Dacă nu...

- *Ce* ? izbucni Kathleen, extrem de revoltată. De ce Devon nu-i spusese nimic despre asta ? Știa doar că ea s-ar fi opus.

De fapt, se opunea cu vehemență. Winterborne nu era absolut deloc potrivit pentru Helen. *Toată lumea* putea vedea asta. Căsătoria cu el ar fi obligat-o la un mod de viață care-i era complet străin.

Uvertura la *Wilhelm Tell* plutea în salon, dînd o notă de veselie momentului tensionat.

- Absolut nu, protestă Kathleen uitîndu-se în ochii lui Devon. Refuză-l fără întîrziere.

- Depinde de Helen să spună ce vrea, zise el calm. Nu de tine.

- Ce a promis Winterborne ?ceru ea să știe. Ce va avea de cîștigat moșia, dacă el se însoară cu Helen ?

- Asta vom discuta între patru ochi, zise el privind-o cu duritate. La etajul întîi este un birou.

Helen merse cu ei, iar pe drum Kathleen o opri, luînd-o delicat de braț.

- Dragă, spuse ea grăbită, lasă-mă pe mine să discut cu lordul Trenear mai întîi. Sînt anumite lucruri delicate despre care vreau să-l întreb. După aceea vom discuta noi două. *Te rog.*

Helen o privi fără să clipească, dar părea palidă și emoționată. Cînd vorbi, tonul ei era temperat și uniform.

- Înainte să se discute orice, vreau să fie clar un lucru. Te iubesc și am încredere în tine ca în propria mea soră, dragă Kathleen. Dar cred că eu îmi văd propria situație mult mai pragmatic decît tine. Se uită apoi la

Devon, după care continuă: dacă domnul Winterborne intenționează să-mi facă o ofertă...nu e ceva ce aș putea refuza categoric.

Kathleen nu știa ce să spună, așa că își înghiți mînia. Se gîndi să mascheze totul cu un surîs, dar mușchii feței nu o ajutau. Se întoarse și ieși din salon, cu Devon în urma ei.

Capitolul douăzeci și nouă

A fost ghinionul lui West să se fi dus în birou, în căutarea unei hărți a Londrei, în timp ce Devon și Kathleen intrară să vorbească.

- Ce se întîmplă ? întrebă West, privindu-i pe rînd pe fiecare.

- Helen și Winterborne, zise scurt Devon.

West o privi pe Kathleen, care-l urmărea cu ochi acuzatori, apoi făcu o grimasă, aranjîndu-și stingher nodul de la cravată.

- Nu cred că aveți nevoie de mine la această discuție...nu-i așa ?

- Ai știut despre intenția de a o curta ? întrebă direct Kathleen.

- Poate că da, mormăi West.

- Asta înseamnă că da, atunci poți să rămîi și să explici de ce nu ai încercat să-l convingi să renunțe la ideea asta oribilă ?

West păru de-a dreptul indignat.

- Cînd am fost eu în stare să discut cu vreunul din voi despre ceva ?

Kathleen îl fulgeră cu privirea pe Devon.

- Dacă tu chiar ai de gînd să-i faci asta Helenei, atunci eşti lipsit de inimă, exact aşa cum mi-am imaginat că eşti, de cînd te-am cunoscut.

- Ce să-i fac ? zise el la fel de indignat. Să o ajut să-şi găsească o partidă care-i va oferi bogăţie, o poziţie în societate şi o familie a ei ?

- O poziţie în societatea *lui*, nu a noastră. Ştii foarte bine că gura lumii va spune că ea se înjoseşte.

- Majoritatea oamenilor care vor spune asta sînt aceiaşi care ar refuza să o atingă şi cu un pai, dacă ea ar participa la balurile sezonului acesta. Devon se îndreptă spre şemineu şi-şi sprijini mîinile pe poliţă. Flăcările îi trimiteau pe chip jocuri de lumină. Sînt conştient că aceasta nu este partida ideală pentru Helen, dar Winterborne nu este chiar atît de respingător pe cît vrei tu să-l consideri. Poate cu timpul, Helen va ajunge să-l şi iubească.

- Dacă ar exista destul timp, protestă Kathleen. Helen se poate convinge pe sine să iubească şi un şobolan infestat cu ciumă sau un lepros ştirb. Asta nu înseamnă că trebuie să se mărite cu el.

- Sînt absout sigur că Helen nu s-ar mărita niciodată cu un şobolan, zise West.

West apucă vătraiul şi mişcă buştenii din foc, stîrnind o ploaie de scîntei roşii.

- Pînă acum, Helen nu a avut deloc ocazia să-şi găsească vreo partidă. Devon trimise spre Kathleen o privire intensă. Ceea ce tu refuzi să accepţi este adevărul

că nici un gentleman de seamă nu va opta pentru un viitor în sărăcie alături de o fată pe care o iubește.

- Poate că există cîțiva. Cînd îi întîlni privirea batjocoritoare, Kathleen adăugă : Poate că există *unul.* De ce să-i răpim Helenei șansa de a și-l găsi exact pe acela?

West crezu că poate să intervină.

- Asta înseamnă să renunțe la orice posibilitate de a se mărita cu Winterborne. Iar dacă Helen nu reușește să atragă pe cineva în sezonul acesta, atunci nu va avea nimic.

- În cazul acesta, va locui cu mine, spuse Kathleen. Voi găsi o căsuță în provincie, unde eu și ea vom locui din veniturile mele ca văduvă.

Devon se întoarse cu fața spre ea și o înfruntă direct:

- Eu ce loc mai am în planurile tale viitoare ?

Se lăsă o tăcere ostilă.

- Sincer cred că eu nu am ce să caut aici, zise West cu ochii ridicați spre tavan.

- Tu ești în stare să-ți porți singur de grijă, zise Kathleen. Helen nu poate. Nimeni nu-i va putea oferi protecție în fața lui Winterborne, dacă el se va purta urît cu ea.

- Ba da, eu și West îi vom oferi protecție întotdeauna.

- Ar trebui să o protejezi chiar acum.

West se ridică și se îndreptă spre ușă.

- *Asta* înseamnă să ai o familie ? întrebă el iritat. Certuri interminabile şi discuţii despre sentimente din zori şi pînă-n seară ? Cînd naiba mai pot face ce doresc, fără să dau socoteală celorlalţi ?

- Cînd vei locui singur pe o insulă, cu un singur palmier şi o nucă de cocos, răspunse Kathleen enervată. Ba chiar şi atunci, sînt sigură că ţi se va părea că şi nuca de cocos e prea pretenţioasă.

West se uită la amîndoi cu un aer demoralizat.

- M-am săturat de asta. Mă scuzaţi, merg la o cîrciumă unde pot plăti o dansatoare dezbrăcată, care să-mi stea în poală, foarte încîntată de mine, în timp ce eu beau nestingherit. West ieşi şi închise uşa liniştit.

Kathleen îi căută privirea lui Devon.

- Helen nu va recunoaşte niciodată ce vrea. Îşi va petrece toată viaţa încercînd să nu fie o povară pentru nimeni. Se va mărita şi cu diavolul însuşi, dacă ar crede că asta ar ajuta familia – şi e perfect conştientă că Eversby Priory va avea doar beneficii.

- Nu e un copil. Are douăzeci şi unu de ani. Poate că nu ţi-ai dat seama, dar adineauri a ştiut să se stăpînească mult mai bine decît noi doi. Devon adăugă sarcastic: şi, cu toate că te-ar suprinde, o viaţă pe care ar trăi-o sub papucul tău, poate că nu i-ar fi pe plac.

Kathleen asculta şi nu-i venea să creadă. Încercă să articuleze ceva, dar nu reuşi. Cînd în sfîrşit îşi regăsi cumpătul şi capacitatea de a vorbi, vocea sună destul de răguşit.

- Nu-mi vine să cred că te-am lăsat să mă atingi. Realizînd că nu mai poate sta în aceeași cameră cu el, ieși din birou și o rupse la fugă pe scări.

Puțin mai tîrziu, Kathleen și Helen stătură de vorbă mai bine de o oră în anticamera lipită de sufragerie. Spre disperarea lui Kathleen, Helen părea nu numai dispusă să fie curtată de un bărbat ca Rhys Winterborne, dar era chiar hotărîtă să accepte asta.

- Nu te vrea pentru ceea ce-ți imaginezi tu, o povățui Kathleen îngrijorată. El își dorește o soție care să-i netezească drumul spre îndeplinirea ambițiilor. Fără îndoială că te consideră o iapă de prăsilă aristocrată.

Helen surîse.

- Oare nu toți bărbații din clasa noastră socială judecă valoarea unei soții ?

Kathleen oftă exasperată.

- Helen, trebuie să recunoști că tu și el trăiți în lumi cu totul diferite !

- Da, eu și el sîntem foarte diferiți, recunoscu Helen. De aceea inenționez să fiu foarte precaută. Totuși, am și eu propriile mele motive pentru care am acceptat să mă curteze De vreme ce nu sînt dispusă să le explic pe fiecare...îți voi spune că am simțit un moment de conexiune cu el, cînd a stat cu noi la Eversby Priory.

- Cînd l-ai îngrijit în toată perioada cu febra ? Fiindcă dacă la asta te referi, a fost milă, nu conexiune.

- Ba nu, s-a întîmplat după aceea, zise Helen, iar Kathleen nu mai avu timp de obiecții. Știu puține lucruri

despre el, dar aș dori să aflu mai multe. Îi luă mîinile lui Kathleen și le ținu așa, strînse. Te rog, măcar pentru moment, nu te mai împotrivi. De dragul meu.

- Prea bine, spuse Kathleen deloc încîntată.

- Cît despre lordul Trenear, îndrăzni Helen, nu trebuie să dai vina pe el pentru că a încercat să...

- Helen, o întrerupse ea elegant. Iartă-mă, dar, cu adevărat pe el dau vina, din motive despre care tu nu știi absolut nimic.

A doua zi dimineața Devon a condus toată familia Ravenel la *British Museum*. Kathleen ar fi preferat ca West să le fie ghid, dar el se afla la apartamentul lui cu terasă, pe care-l păstrase și după ce mutase la Eversby Priory.

Încă revoltată pentru că o decepționase și făcuse niște remarci jignitoare cu o seară înainte, Kathleen evita să-i vorbească mai mult decît strictul necesar. În această dimineață amîndoi își adresau cuvinte politicoase și zîmbeau rece.

Aflîndu-se în fața atîtor exponate de valoare, surorile Ravenel aleseră să viziteze mai întîi galeria egipteană. Înarmate cu ghiduri și pliante, își petrecură aproape toată dimineața examinînd atente fiecare exponat prețios...statui, sarcofage, obeliscuri, tablete, animale îmbălsămate, ornamente, arme, unelte și bijuterii. Zăboviră ceva mai mult timp la piatra Rosetta, minunîndu-se de hieroglifele cioplite pe suprafața ei netedă.

În timp ce Devon admira niște arme expuse în apropiere, Helen merse lîngă Kathleen, care admira o casetă din sticlă conținînd monede antice.

- Sînt atîtea galerii în acest muzeu, obsrvă ea, încît în fiecare zi dintr-o lună am putea veni în vizită aici și tot nu am reuși să vedem totul.

- În orice caz nu, dacă am merge în ritmul acesta, spuse Katheleen privindu-le pe Pandora și Cassandra, care-și deschiseseră caietele de schițe și se străduiau să copieze cîteva hieroglife.

- Se simt foarte bine, zise Helen. Ca și mine. Se pare că tuturor ne-a fost foame de mai multă cultură și stimulare decît ne-a putut oferi Eversby.

- Londra are din belșug și una și alta, zise Kathleen. Căutînd să pară relaxată, adăugă: bănuiesc măcar că domnul Winterborne are asta de partea lui: nu te vei plictisi niciodată.

- Adevărat. Helen făcu o pauză, apoi întrebă foarte precaută: apropo de domnul Winterborne, putem să-l invităm la cină ? Aș dori să-i mulțumesc personal pentru cutia muzicală.

- Da, zise Kathleen, deloc încîntată. Lordul Trenear îl va invita, dacă dorești. Totuși...ești conștientă că această cutie muzicală este un cadou nepotrivit. A fost generos că ți l-a oferit, dar ar trebui să-l înapoiem.

- Nu pot, șopti Helen. L-ar jigni.

- S-ar putea să-ți jignească ție reputația.

- Nu trebuie să știe nimeni, nu crezi ? Putem să-l considerăm un cadou pentru întreaga familie.

Înainte să răspundă, Kathleen își aminti de toate regulile pe care le încălcase, de toate păcatele pe care le-a comis, unele mici, altele cu mult mai flagrante decît acceptarea unui cadou nepotrivit. Se resemnă cu un zîmbet delicat.

- De ce nu ? spuse ea luînd-o de mînă. Hai să ajutăm, draga mea, se pare că Pandora încearcă să deschidă un sicriu cu mumie.

În egală măsură uimită și entuziasmată, Helen primi vestea că domnul Winterborne a acceptat invitația la cină pentru următoarea seară chiar. Își dorea foarte mult să-l vadă, dar în același timp acest lucru o îngrozea.

Winterborne ajunse foarte punctual și imediat a fost condus în sufrageria de la etaj, unde toți membrii familiei Ravenel se adunaseră. Era îmbrăcat elegant, dar simplu, într-o haină neagră, pantaloni cenușii și vestă cenușie. Deși piciorul lui fracturat era pe cale de a se vindeca, ghipsul îi fusese scos, iar el mergea ajutîndu-se de un baston din lemn. L-ai fi putut zări cu ușurință într-o mulțime, nu doar datorită înălțimii lui speciale, dar și după părul negru-abanos, ochii negri, precum și tenul măsliniu. Evident, nuanța pielii, dată de influența spaniolă-bască nu era considerată ca notă aristocratică în Țara Galilor...cu toate acestea, Helen îl considera chipeș și atrăgător.

De cum intră, privirea i se opri asupra Helenei, iar ea simți fluturi în stomac și roși. Nu se pierdu cu firea și dădu din cap zîmbind, dorindu-și să fi avut curajul să

spună ceva drăguț. Spre necazul ei, Pandora și Cassandra – cu trei ani mai tinere decît ea – se simțeau mult mai în largul lor în compania lui Winterborne. Ele aveau capacitatea de a-l amuza cu întrebări de genul: oare avea ascunsă vreo sabie în baston ?(regretabil, nu), sau cu descrieri amănunțite ale cîinilor mumificați din galeria egipteană.

Cînd porniră cu toții spre masa pregătită, urmă un moment de perplexitate, atunci cînd descoperiră că gemenele scriseseră cu heroglife pe cartonașele cu nume.

- Ne-am gîndit că fiecăruia dintre voi i-ar plăcea să-și ghicească numele, îi informă Pandora.

- Slavă cerului că eu stau în capul mesei, zise Devon.

- Acesta este al meu, spuse Winterborne arătînd un cartonaș. Cred că lady Helen va sta alături de mine.

- De unde ați știut ? îl întrebă Cassandra. Cunoașteți scrierea hieroglifică, domnule Winterborne ?

- Am numărat literele, zise el zîmbind. Luă cartonașul și-l examină cu atenție. Este un desen foarte bine realizat, mai ales pasărea.

- Vă puteți da seama ce pasăre este ? întrebă Pandora optimistă.

- Pinguin ? încercă el să ghicească.

Cassandra îi spuse surorii ei, cu un aer triumfător:

- Ți-am zis eu că seamănă cu un pinguin.

- Este o prepeliță, îi explică Pandora lui Winterborne. Măiestria mea la desen nu este prea bună la hieroglifele egiptene, în comparație cu limba engleză.

După ce se așezară toți la locurile lor, iar valetul începu să servească bucatele, Helen decise să-și învingă timiditatea și i se adresă lui Winterborne:

- Văd că ți-ai scos ghipsul, domnule Winterborne. Sper că piciorul se vindecă repede ?

- Destul de repede, zise el dînd scurt din cap.

- Cu greu găsesc cuvintele potrivite ca să-ți mulțumesc pentru cutia muzicală, zise ea, rearanjîndu-și șervetul în poală. Este cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

- Speram să-ți placă.

- Foarte mult. Cînd Helen îl privi în ochi, ea se gîndi că poate, într-o zi, acest bărbat ar putea avea dreptul să o sărute...să o strîngă la piept în intimitate...și să facă împreună tot felul de gesturi misterioase, pe care le fac de obicei soția și soțul. Pe chip i se distingea deja îmbujorarea și atunci, ca să-și atenueze emoția, își coborî atenția asupra gulerului cămășii lui.

- Observ influența lui Quincy, se trezi ea spunînd.

- Cămașa ? întrebă Winterborne. Da, de cînd a sosit, Quincy a luat cu asalt toate șifonierele, sertarele și dulapurile. M-a informat că aș avea nevoie de o cameră separată pentru scopul de a-mi păstra hainele.

- Ce mai face domnul Quincy ? S-a mai obișnuit cu Londra ?

- Nu i-a luat decît o zi, spuse Winterborne, apoi începu să descrie cît de mult se bucura valetul de noua lui viață și cum devenise deja mai obișnuit cu magazinul, decît mulți angajați, care lucrau acolo de cîțiva ani.

Valetul își făcuse și cîțiva prieteni, cu excepția secretarei particulare a lui Winterborne, cu care se înțepa continuu, iar Winterborne bănuia că, în secret, amîndoi erau foarte încîntați de aceste schimburi de replici.

Helen asculta cu atenție toate detaliile, încîntată că nu trebuie să vorbească. Se gîndi să aducă vorba de cărți, sau muzică, însă se temu că acest lucru ar putea duce la conflicte de opinii. I-ar fi plăcut să-l întrebe despre trecutul lui, dar presupunea că acest aspect era unul sensibil, în lumina moștenirii sale galeze. Nu, era mai bine să tacă. Cînd comentariile ei sumare nu mai puteau susține o conversație, Winterborne se angajă într-o discuție cu West.

Temîndu-se ca Winterborne să nu o considere plictisitoare, Helen amuți de-a binelea, scotocind cu furculița prin farfurie.

În cele din urmă Winterborne s-a întors spre ea, cînd li s-au luat farfuriile.

- Vrei să-mi cînți la pian după cină ? o întrebă el.

- Aș vrea, dar aici nu avem pian.

- Cum, nu există un pian în casă ? spuse el amuzat, cu o licărire în ochi.

- Te rog să nu cumperi unul pentru mine, zise Helen gafînd.

Cuvintele ei au scos un zîmbet larg de pe fața lui măslinie, descoperindu-i dinții perfecți, iar Helen simți o căldură plăcută în stomac.

- La magazinul meu sînt cel puțin zece piane, spuse el. La unele dintre ele nu a cîntat niciodată nimeni.

Mîine pot trimite unul aici.

Helen se lumină la faţă, fiindcă îşi imagină atîtea piane la un loc.

- Deja ai fost mult prea generos, mărturisi ea. Gestul cel mai frumos pe care-l poţi face este să-mi dăruieşti compania dumitale.

Privirile lor se contopiră cîteva secunde.

- Asta poate însemna că eşti deschisă intenţiei mele de a-ţi face curte ? o întrebă blînd. Văzînd-o că dă din cap afirmativ, se înclină cu cîţiva centimetri spre ea, copleşind-o complet. Atunci vei avea parte mai mult de compania mea, şopti el. Ce alte cadouri ţi-ar făcea plăcere ?

- Domnule Winterborne, dar nu este nevoie...zise ea roşind.

- Eu stau şi mă gîndesc la pian.

- Florile, spuse ea repede. O cutie cu dulciuri, sau un evantai. Gesturi *mărunte*.

- Păcat. Eu sînt cunoscut pentru că ofer cadouri generoase.

După ce s-a încheiat cina, domnii rămaseră la masă, iar doamnele s-au retras la o cană cu ceai.

- Ai fost înspăimîntător de tăcută la cină, exclamă Pandora, imediat ce au intrat în salonaş.

- Pandora, reproşă Kathleen.

Cassandra sări în apărarea surorii sale:

- Dar este adevărat. Helen nu a vorbit mai mult decît o ferigă.

- Nu eram sigură ce să discut cu el, recunoscu Helen. Nu voiam să fac vreo greșeală.

- Te-ai descurcat foarte bine, o încurajă Kathleen. Nu e ușor să conversezi cu străinii.

- Ba este, dacă nu-ți pasă ce spui, o sfătui Pandora.

- Sau ce părere și-ar face despre tine, adăugă Cassandra.

Kathleen și Helen schimbau priviri disperate, dar și amuzate.

- Nu vor fi niciodată pregătite pentru sezonul de baluri, șopti Kathleen, iar Helen surîse confirmînd.

La finalul serii, cînd Winterborne își punea pălăria și mănușile, Helen avu impulsul să ia de pe masă ghiveciul cu orhidee din birou și să i-l ofere cadou.

- Domnule Winterborne, zise ea emoționată. Mi-ar face o deosebită plăcere să primești orhideea.

El o privi nedumerit, iar ea practic îi împinse vasul în mîini.

- Este o orhidee albastră Vanda, explică ea.

- Și ce să fac eu cu ea ?

- O poți păstra într-un loc unde să o vezi adeseori. Ține minte că nu se simte bine la frig, la umezeală, la căldură excesivă sau aer prea uscat. Ori de cîte ori este mutată într-un mediu nou, Vanda se simte oarecum deranjată, așa că nu te speria dacă o floare se usucă și cade. De obicei e bine să nu o pui într-un loc unde este curent sau soare prea puternic. Nici la umbră nu-i place. Și niciodată să nu o așezi lîngă un bol cu fructe. Helen îl

încurajă cu privirea. Mai tîrziu o să-ți dau un tonic special pe care să-l pulverizezi peste ea.

Văzîndu-l pe Winterborne că se uită siderat la planta exotică plasată în mîinile lui, Helen începu să regrete gestul spontan. Părea că el nu dorește acel cadou, dar acum nu i-l mai putea cere înapoi.

- Orhideelor le place foarte mult în mediul lor nativ, spuse ea. Doar atunci cînd sînt mutate într-un loc nou, au ceva dificultăți de adaptare. Helen îl văzu prea gînditor și atunci decise să-l întrebe: nu trebuie să o iei, dacă nu o vrei. Aș înțelege...

- Dar o vreau. Winterborne zise cu zîmbetul pe buze și privirea caldă : mulțumesc.

Helen privi tristă în urma lui, urmărindu-l cum ține strîns ghiveciul cu orhidee.

- I-ai dat Vanda albastră, zise uimită Pandora, venind lîngă ea.

- Da.

Cassandra veni lîngă ele.

- Orhideea cu temperamentul cel mai diabolic din toată colecția ta.

- Da, spuse Helen și oftă.

- Într-o săptămînă o va ucide, comentă Kathleen. Oricare dintre noi ar face asta.

- Da.

- Atunci de ce i-ai dat-o ?

- Voiam să-i dăruiesc ceva special, zise Helen, cu un gest de disperare.

- El are mii de lucruri speciale din toată lumea, sublinie Pandora.

- Dar este ceva special de la mine, explică blînd Helen.

Capitolul treizeci

- Am așteptat două săptămîni să văd asta, exclamă emoționată Pandora.

Cassandra practic tremura în trăsură alături de ea.

- Eu am așteptat o *viață întreagă*.

Așa cum a promis, Winterborne aranjase ca gemenele Ravenel și Kathleen să viziteze magazinul universal după ora închiderii, permițîndu-le să achiziționeze ce doresc, cît timp doresc. Le instruise pe vînzătoare să lase deschise vitrinele cu articole care le-ar putea interesa pe tjnere, cum ar fi mănuși, pălării, ace de pălărie și alte articole asemănătoare. Fetele Ravenel vor putea vizita optzeci și patru de departamente ale magazinului, incusiv pe cel cu cărți, galeria de parfumuri și cea cu mîncăruri.

- Aș fi vrut să fie și West cu noi, spuse Pandora.

West plecase înapoi la Eversby Priory după o săptămînă petrecută la Londra. Recunoscuse de dragul lui Kathleen că nu mai exista nici un colțișor nou pentru el la Londra.

- În trecut, îi spusese el, făceam ce-mi place. Acum trebuie să mă gîndesc la cîte lucruri trebuie făcute la moșie. Este singurul loc unde pur și simplu pot fi de folos

cuiva. De fapt nici nu-şi ascunsese bucuria de a se întoarce la Eversby Priory.

- Şi mie mi-e dor de el, zise Cassandra.

- Mie nu prea mi-e dor de el, replică Pandora. Mă gîndeam doar că am fi putut cumpăra mai multe lucruri, dacă el ar fi fost aici, ca să ne ajute să ducem pachetele.

- O să punem de-o parte tot ce cumpăraţi acum, le linişti Devon, iar mîine totul va fi trimis la Ravenel House.

- Vreau să vă amintiţi amîndouă, le spuse Kathleen gemenelor, că plăcerea cumpărăturilor durează doar pînă la totalul notei de plată.

- Dar noi nu va trebui să facem asta, explică Pandora zîmbind. Toate notele de plată vor fi trimise la lord Trenear.

Devon zîmbi încurajator.

- Vă voi aminti conversaţia aceasta cînd nu vor mai fi bani rămaşi pentru mîncare.

- Gîndeşte-te, Helen, spuse Cassandra entuziasmată, dacă te măriţi cu domnul Winterborne, vei avea acelaşi nume ca magazinul universal !

Kathleen ştia că acest lucru nu avea nici o importanţă pentru Helen, care nu-şi dorea nici atenţie, nici notorietate.

- Dar încă nu i-a cerut mîna Helenei, conchise ea.

- Dar o va face, zise Pandora încrezătoare. A venit la cină de cel puţin trei ori, ne-a însoţit la un concert, unde ne-a oferit loja lui personală. Este clar că lucrurile merg pe un drum bun. Adăugă timid, după o scurtă pauză :cel puţin pentru restul familiei.

- O place pe Helen, confirmă Cassandra. Se uită la ea cum ochește vulpea o găină.

Era greu de spus dacă într-adevăr curtatul avansa. Helen devenise foarte secretoasă în privința lui Winterborne, ținînd ascunse atît conversațiile cu el, cît și sentimentele personale. Pînă acum Kathleen nu observase nimic în comportamentul lor care să sugereze dacă într-adevăr cei doi se plăceau.

Kathleen evitase să discute acest subiect cu Devon, știind că asta ar duce la o ceartă inutilă. De fapt, nu prea mai discutase despre nimic cu el în ultimele două săptămîni. După excursiile matinale ale familiei, de obicei Devon pleca la întîlniri cu avocații, contabilii sau directorii căilor ferate, sau participa la ședințele Camerei Lorzilor. Se întorcea seara tîrziu, obosit și deloc dornic să discute, după o zi în care socializase.

Doar în sinea ei putea recunoaște că-i lipsea foarte mult intimitatea lor. Tînjea după conversațiile lor agreabile, după farmecul și siguranța pe care i le ofereau. Acum el ajunsese la punctul în care practic îi evita privirea. Kathleen simțea această separare ca pe o amorțeală fizică. Părea că nu vor mai regăsi niciodată momente de bucurie reciprocă. Poate așa era mai bine, se gîndi ea mîhnită. După răceala față de ea legată de posibilitatea unei sarcini – nici acum nu-i venise ciclul lunar - și după felul în care a constrîns-o să vină la Londra, doar ca pretext pentru a o împinge pe Helen în brațele lui Winterborne – Kathleen nu mai avea încredere în el. Era un manipulator și un ticălos.

Trăsura ajunse la una dintre intrările din spate ale magazinului lui Winterborne. După ce vizitiul opri și trase treapta, Devon coborî primul și le ajută pe tinere să coboare. Kathleen coborî ultima, acceptînd mîna înmănușată a lui Devon, după care și-a retras-o numaidecît.

- Pe aici, spuse Devon, conducîndu-i prin depozitul unde lucrătorii cărau cutii și cărucioare cu mărfuri. Ajunseră la o arcadă unde stătea un ușier în uniformă albastră, care deschise ușa cu ramă de bronz și se înclină politicos :

- Bine ați venit la Winterborne, milord. La dispoziția dumneavoastră, doamnelor. Odată intrați, ușierul le înmînă cîte o broșură cu indicații despre locația fiecărui departament. Domnul Winterborne vă așteaptă la rotonda centrală, le zise el.

Era pentru prima dată cînd, din pricina uimirii și a emoției, gemenele amuțiseră.

Magazinul era un palat al plăcerilor, o peșteră a lui Aladdin, concepută să-și epateze clienții și să-i încurajeze să se bucure la maxim de materialism. Interioarele erau lambrisate cu stejar, tavanele erau ornate cu modele din ipsos de toate formele, iar podelele erau din parchet de lemn masiv, cu modele complicate. Spre deosebire de incintele mici, înghesuite ale magazinelor tradiționale, la magazinul Winterborne era foarte mult spațiu, compartimentat prin arcade elaborate, care permiteau trecerea dintr-un departament într-altul. Candelabre strălucitoare erau agățate din tavan, iar

lumina pe care ele o împrăștiau era amplificată de vitrinele mari, din sticlă.

Într-o singură zi de cumpărături făcute aici, puteai să-ți achiziționezi toate produsele necesare într-o gospodărie, de la cristaluri și porțelanuri chinezești, materiale de tapițerii, ceasuri, ustensile pentru gătit, mobilier, vaze, instrumente muzicale, tablouri înrămate, șei pentru cai, răcitoare din lemn, pînă la tot felul de produse alimentare.

Se apropiară de rotonda centrală, cu o înălțime de șase etaje, fiecare dintre etaje avînd protecția unor balcoane cu balustrade aurite. Piesa centrală, superioară era un luminator din vitralii florale, superb colorate, pe unde pătrundea lumina zilei, care completa armonios ansamblul iluminatului din interior. Winterborne se afla în vizita lui obișnuită pe la diferite departamente, iar cînd îi văzu, le făcu semn cu mîna.

- Bine ați venit, spuse el destul de tare, zîmbind destins. Vă așteptați să vedeți toate astea ? întrebarea era adresată grupului, dar privirea i se oprise asupra Helenei.

Gemenele începură să se extazieze exclamînd și gesticulînd zgomotos, continuînd cu laudele, în vreme ce Helen dădu timid din cap zîmbind :

- Este chiar mai mare decît mi-am închipuit, îi spuse ea.

- Și nu ați văzut încă destul. Să vă conduc într-un tur al magazinului. Privirea lui îi trecu în revistă pe toți membrii grupului cînd întrebă : mai dorește cineva să ne

însoţească ? Sau preferaţi să începeţi cumpărăturile ? Le făcu semn spre un munte de coşuri din ratan de lîngă tejghea.

Gemenele se priviră şi răspunseră decise :

- Cumpărături.

Winterborne zîmbi.

- Cofetăria şi cărţile sînt în direcţia aceea. Farmacia şi parfumeria într-acolo. În spate găsiţi pălării, eşarfe, panglici şi dantelă. Nici nu apucă să încheie sesiunea de informare, că gemenele îşi luară cîte un coş şi o porniră la atac.

- Fetelor, le mustră Kathleen, deranjată de nesupunerea lor, dar ele nu o mai auzeau demult. Îi spuse lui Winterborne : pentru siguranţa dumneavoastră, vă rog nu le staţi în cale. Mă tem să nu vă dărîme din picioare.

- Ar fi trebuit să le vedeţi pe doamne cum se comportă de două ori pe an, la reduceri, o linişti Winterborne. Violenţă. Ţipete. Mai degrabă aş trece printr-un accident de tren din nou.

Kathleen nu-şi putu ascunde un zîmbet.

Winterborne o conduse pe Helen undeva, în afara rotondei.

- Ai vrea să vezi pianele ? o întrebă el calm.

Ea dădu din cap afirmativ, apoi se depărtară. Devon veni lîngă Kathleen şi rămase tăcut. După cîteva minute stinghere, ea zise :

- Cînd îi priveşti, ţi se pare că vezi vreodată doi oameni care au unul faţă de celălalt un oarecare

sentiment? Comportamentul lor nu trădează deloc o lejeritate, nici o fărîmă de entuziasm împărtășit. Își vorbesc de parcă ar fi doi străini într-un tren.

- Eu văd doi oameni care încă nu au lăsat garda jos, veni răspunsul lui nonșalant.

Kathleen merse la raionul de papetărie și pe tejghea văzu niște sticluțe cu esențe pe care scria că doamnele le pot pulveriza dacă doresc să-și impregneze scrisorile cu arome, care garantat nu pătează hîrtia și nici nu șterg cerneala.

Devon veni în spatele ei și își rezemă mîinile pe tejghea, de o parte și de alta a taliei ei. Kathleen trase aer în piept. Încarcerată de trupul lui solid, simți că nu se poate mișca, iar el își lipi buzele de ceafa ei. Închise ochii, fermecată de mirosul masculin, erotic și învigorant. Căldura respirației lui îi dădu fiori și senzații fierbinți, așa că începu să tremure.

- Întoarce-te, îi zise el. Kathleen dădu din cap negativ, dar simți cum sîngele îi clocotește în vene. Mi-e dor de tine, șopti el iar. Începu să o mîngîie cu două degete, iar atingerea lui era de o senzualitate copleșitoare. La noapte vreau să vin în patul tău. Chiar și numai pentru a te ține în brațe.

- Sînt sigură că poți găsi o femeie care este mai mult decît nerăbdătoare să împartă patul cu tine, replică ea sec.

Atunci el se apropie mult de ea, iar obrazul nebărbierit se frecă aspru de fața ei, ca și cînd limba unei pisici ar fi șters-o.

- Eu doar pe tine te doresc.

Cuvintele lui și prezența lui fizică îi trimiseră furnicături pe șira spinării.

- Nu ar trebui să spui asta pînă nu vom ști sigur dacă sînt sau nu însărcinată. Deși, oricare ar fi situația, între noi situația tot nu se va îndrepta.

Devon depuse un sărut prelung, senzual și plin de erotism pe partea de sub bărbie, unde pielea este extrem de receptivă, așa că urmară alte vibrații profunde.

- Iartă-mă, șopti el gutural. Nu ar fi trebuit să am reacția aceea. Aș dori să pot retrage fiecare cuvînd rostit. Nu a fost vina ta, tu ești total lipsită de experiență în arta amorului. Știu mai bine ca oricine cît de dificil este să te retragi chiar la momentul potrivit, atunci cînd îți dorești să fii cît mai aproape de o persoană.

Kathleen asculta potopul de scuze, dar tot nu se întorsese cu fața spre el. Era mișcată și se ura pentru vulnerabilitatea care punea stăpînire pe ea, pentru singurătatea și dorința care o făceau să vrea să se răsucească și să-i sară în brațe, plîngînd.

Înainte să găsească o replică pertinentă și coerentă, auzi vociferările gemenelor, care se apropiau cu o mulțime de pachete și pungi. Devon se dezlipi de ea, deloc încîntat.

- Mai avem nevoie de coșuri, zise Pandora triumfătoare.

Era evident că se distraseră pe cinste. Cassandra purta o pelerină verde, iar în păr avea o broșă cu pene și pietre strălucitoare. Pandora ținea sub un braț o umbrelă

din dantelă albastră, iar sub celălalt o pereche de rachete de tenis, iar pe cap purta o diademă din flori, care-i alunecase deja pe un ochi.

Helen și Winterborne se întorceau de la rotondă. Helen era toată numai un zîmbet. Ceva din ținuta ei îi aminti lui Kathleen de imaginea unui copil care este condus înapoi la mama sa. Lui Kathleen îi atrase atenția mîna stîngă a Helenei, unde strălucea ceva. De îndată simți un val de răcoare străbătîndu-i corpul, răcorind-o după valul fierbinte de pasiune. Pricepu totul.

Un inel.

După ce a curtat-o doar două săptămîni, ticălosul o ceruse de soție.

Capitolul treizeci și unu

Dragă Kathleen,

Tocmai am revenit de la ferma Lufton, după ce am obținut vești despre bunăstarea celui mai proaspăt rezident al lor. Te rog să transmiți tuturor părților interesate că Hamlet este pe deplin mulțumit de țarcul lui, care, aș adăuga, a fost construit la cele mai înalte standarde porcine. Pare entuziasmat de faptul că îi ține companie un întreg harem de scroafe. M-aș încumeta să spun că un porc al plăcerilor simple nu și-ar putea dori nimic mai mult.

Alte vești legate de moșie se limitează la săpatul șanțurilor pentru tubulatură, sau la activitățile instalatorilor, niciuna dintre ele nefiind plăcută de povestit.

Sînt nerăbdător să aflu ce părere ai despre logodna lui Helen cu Winterborne. În spiritul grijii fraterne, te rog să-mi scrii curînd, măcar pentru a-mi spune dacă deja ai pus la cale crima.

Cu dragoste, West

Kathleen se pregăti să răspundă, reflectînd că îi era dor de West mai mult decît ar fi bănuit. Ce ciudat era

faptul că tînărul beţivan destrăbălat care venise la Eversby Priory acum multe luni, a devenit dintr-o dată o prezenţă constantă în viaţa ei.

Dragă West,

Referitor la cererea domnului Winterborne de a o lua de soţie pe Helen săptămîna trecută, îţi mărturisesc primele mele gînduri au fost de a comite o crimă. Totuşi, am realizat că, dacă i-aş fi venit de hac lui Winterborne, ar fi trebuit să mă dispensez şi de fratele tău, iar cu asta nu eram de acord. O crimă poate fi justificată în aceste circumstanţe, dar două ar fi însemnat depăşire de sine.

Helen e tăcută şi retrasă, ceea ce nu ar fi de aşteptat de la o tînără care tocmai s-a logodit. Este evident că detestă inelul de logodnă, dar refuză să-l roage pe Winterborne să-l schimbe. Ieri Winterborne a decis să se ocupe exclusiv de planificarea şi cheltuielile cu nunta, aşa încît ea nu va avea nici un cuvînt de spus nici aici.

Winterborne domină fără a părea că-şi dă seama de asta. este ca un copac uriaş care îşi aruncă umbra peste copacii mai mici, iar aceştia nu se pot dezvolta.

Aparte de toate acestea, nunta pare că este inevitabilă.

Eu m-am resemnat cu situaţia. Cel puţin, asta încerc să fac.

Grija ta frăternă este foarte apreciată şi returnată cu afecţiune de soră.

Pe veci cu afecţiune, Kathleen.

Devon se întoarse acasă seara, tîrziu, pe deplin mulțumit. Contractul de închiriere cu *London Ironstone* fusese semnat de ambele părți.

În ultima săptămînă Severin transformase negocierile într-un joc de-a șoarecele și pisica.
Devon a avut nevoie de multă energie și disciplină, pentru a face față amînărilor, surprizelor sau modificărilor lui Severin. În anumite momente avocații tăcuseră de-a dreptul, lăsîndu-i să se certe. Pînă la urmă Devon reușise să forțeze, obținînd concesiunile pe care le dorise, exact cînd cocheta cu perspectiva de a sări peste masă, pentru a-și strangula prietenul. Ce-l înfuria peste măsură era că Severin, spre deosebire de ceilalți din cameră, se distra de minune.

Lui Severin îi plăceau emoțiile tari, conflictul și orice îi întreținea creierul vorace.

Deși oamenii îl agreau și era invitat peste tot, energia lui devenea cîteodată intolerabilă. Cu el situația ea ca și cînd asistai la un foc de artificii: agreabile pentru scurt timp, apoi obositoare, dacă durau prea mult.

După ce Devon dădu valetului pălăria, haina și mănușile, se îndreptă spre birou, dornic să bea ceva. Din sufrageria de sus răzbăteau rîsete și conversații însuflețite, pe fundalul muzical al cutiei fermecate.

Singura lumină din birou era aceea caldă a flăcărilor care ardeau în șemineu. Kathleen stătea într-un fotoliu cu spătar înalt și privea gînditoare jocul iute al flăcărilor. Devon se simți flatat cînd o văzu acoperită cu șalul multicolor dăruit de el.

Nu mai avusese ocazia să fie singur cu ea de la logodna Helenei cu Winterborne.

Ea fusese destul de tăcută, deloc dispusă să discute, evident nefericită din pricina situației prezente. Mai mult de atît, tranzacțiile cu *London Ironstone* desfășurate în ultima săptămînă îi solicitaseră lui Devon toată atenția. Erau prea importante pentru moșie: nu putea risca un eșec.

Acum, cînd tranzacția fusese semnată, intenționa să pună ordine în casă.

Cînd intră în cameră, Kathleen îl privi destul de apatică.

- Bună. Cum au mers negocierile ?

- Contractul a fost semnat, spuse el ducîndu-se să-și toarne un pahar cu vin.

- A acceptat termenii tăi ?

- Pe cei mai importanți dintre ei.

- Felicitări, îi ură ea sincer. Nu aveam nici o îndoială că nu vei izbuti.

- Eu aveam destule, zise el surîzător. Severin e mult mai priceput în afaceri, totuși eu am încercat să compensez prin pură încăpățînare. Devon îi arătă sticla cu vin, ca întrebare.

- Mulțumesc, am băut destul. Kathleen făcu semn spre biroul din colț. Înainte de cină a sosit o telegramă. Este pe tava argintată.

Devon merse și deschise sigiliul gumat.

- E de la West, zise el.

VINO LA MOȘIE NEÎNTÎRZIAT
W.R.

- Vrea să mă duc urgent la Hampshire, explică el nedumerit. Nu spune de ce.

- Sper că nu sînt veşti proaste, interveni Kathleen uşor îngrijorată. Crezi că a pățit ceva ? Sau e cineva bolnav ?

- Este vorba de ceva destul de grav, altfel ar fi inclus şi o explicație. Mîine dimineață va trebui să iau primul tren.

Kathleen puse paharul gol pe tavă, se ridică şi-şi aranjă rochia. Părea obosită, dar tot era drăguță, iar lumina caldă îi complimenta trăsăturile fine. Cînd îi vorbi, nu-l privi direct.

- Sînt sigură că te vei simți eliberat să afli că mi-a venit ciclul. Nu e vorba de nici un copil.

Devon o privi tăcut.

În mod straniu, eliberarea pe care s-ar fi aşteptat să o resimtă nu era acolo. Tot ce încerca acum era un soi de ambivalență neutră, care era uimitoare în sine. Ar fi trebuit să cadă în genunchi recunoscător.

- Tu te simți eliberată ? o întrebă el.

- Sigur că da. Nu voiam copilul, aşa cum nu-l voiai nici tu.

Tonul ei calm, rațional apăsă pe un punct sensibil. Devon se apropie de ea, însă o respingere tăcută emană din tot trupul ei.

- Kathleen, exclamă el exasperat. Nu-mi place distanța dintre noi. Orice ar fi necesar, eu...

- Te rog. Nu acum. Nu în seara asta.

Singurul lucru care-l opri să se repeadă la ea, să o ia în brațe și să o sărute pasional era nota blîndă, sinceră din glasul ei. Închise ochii, ca să-și recapete răbdarea. Văzînd că e pierdută deja, ridică paharul și-l bău din trei înghițituri.

- Cînd mă voi întoarce, tu și cu mine va trebui să stăm mult de vorbă. Singuri, adăugă el calm.

- Am de ales în această privință ? întrebă ea printre dinți.

- Da, tu vei alege dacă ne vom culca înainte, sau după discuție.

Kathleen răsuflă enervată și ieși, iar Devon rămase cu paharul gol în mînă și cu privirea spre ușa care se închidea.

Capitolul treizeci și doi

De cum puse piciorul pe peronul din gara Alton, Devon îl văzu pe fratele său îmbrăcat într-o haină prăfuită, cu pantalonii și cizmele murdare de noroi și o privire sălbatică.

- West ? zise Devon îngrijorat. Ce naiba...

- Ai semnat contractul ? îl întrerupse West nerăbdător, sărind ca un băiețandru de școală, neliniștit. Contractul cu *London Ironstone. L-ai semnat* ?

- Ieri.

Weston scoase o înjurătură urîtă, care atrase cîteva priviri revoltate din partea unor călători aflați pe peron.

- Și drepturile asupra mineralelor ?

- Drepturile asupra mineralelor de pe terenul pe care-l închiriem căilor ferate ? Devon voi să clarifice.

- Da, i le-ai dat lui Severin ? Pe *vreunul* din ele ?

- Le-am păstrat pe toate.

West îl privi și nu îndrăzni să clipească.

- Ești absolut sigur ?

- Sigur că sînt. Severin m-a tot bătut la cap trei zile cu drepturile asupra mineralelor. Cu cît dezbăteam mai profund, cu atît mai exasperat eram. În final i-am zis că

mai bine-l văd în iad, decît să-i las o găletușă cu bălegar de la Eversby Priory, apoi am ieșit. Cînd am ajuns în stradă, el a scos capul pe fereastră și, de la etajul cinci mi-a strigat că renunță, iar eu să merg înapoi.

Primul impuls al lui West a fost să-l strîngă în brațe, apoi i-a srîns mîna extrem de viguros și i-a tras o palmă peste spate înveselit cum era.

- Dumnezeule, mare, cît te iubesc, ticălos încăpățînat !

- Ce naiba te-a apucat ? întrebă Devon.

- O să-ți arăt. Hai să mergem.

- Trebuie să-l aștept pe Sutton. Este într-un vagon din spate.

- Nu avem nevoie de Sutton.

- Nu poate veni pe jos pînă la Eversby Priory, protestă Devon, începînd deja să rîdă. Pe toți dracii, West, sări în sus de parcă ți-a băgat cineva ceva pe...

- Uite-l, zise West, făcîndu-i semne valetului, zorindu-l să se grăbească.

La solicitarea lui West, trăsura nu merse spre casă, ci se abătu spre perimetrul estic al moșiei, accesibil doar trăsurilor. Devon înțelese că se îndreptau spre teritoriul pe care i-l închiriase lui Severin.

Cînd trăsura se opri, Devon văzu mai mulți oameni angrenați în activități de teren, împrăștiați pe cîmpie și pe dealuri. Cel puțin zece bărbați veniseră cu echipamente speciale, cu lopeți, tîrnăcoape și mașinării de forat cu aburi.

- Ce fac oamenii aceia ?întrebă Devon absolut siderat. Sînt muncitorii lui Severin ?

Doar nu s-au apucat de verificat terenul. Contractul a fost semnat de-abia ieri.

- Nu. Eu i-am angajat. West deschise portița trăsurii și sări jos. Vino.

- Milord, protestă Sutton, văzîndu-l pe Devon hotărît să-l urmeze. Nu sînteți îmbrăcat pentru teren accidentat. Atîtea pietre și noroi...pantofii dumnea-voastră, pantalonii... Se uita disperat la pantalonii din lînă fină cu care Devon era îmbrăcat.

- Tu poți aștepta în trăsură, îl sfătui Devon.

- Da, milord.

West și Devon se îndreptară spre un șanț săpat de curînd și marcat cu niște steguleţe. Cînd trecură, un bărbat cu o roabă se opri, își scoase pălăria și se înclină respectuos.

- Domnia voastră.

Devon răspunse cu un surîs amabil, dînd din cap.

La capătul șanțului West se aplecă, luă de jos o piatră și i-o dădu lui Devon. Era mai degrabă o pietricică, destul de grea pentru dimensiunea sa. Devon o curăță de noroi cu degetele, văzînd o fațetă unde se distingea clar o nuanță roșiatică.

- Minereu de oțel ? ghici el, examinînd atent piatra.

- Minereu de hematit calitate superioară. West se străduia să nu explodeze de entuziasm. Face cel mai bun oțel. El stabilește prețul pe piață.

Devon îl privi extrem de interesat.

- Continuă.

- Cît timp am stat la Londra, se pare că experții lui Severin au făcut cîteva forări de testare. Unul dintre arendași, domnul Wooten, a auzit mașinăriile și a venit să vadă ce se întîmplă. Experții i-au spus că nimic, desigur, dar imediat ce am aflat de asta, am angajat un geolog și un expert în minerit, ca să facă și ei testări pentru noi. Trei zile au forat, au scos eșantioane. Făcu semn cu capul spre piatra din mîna lui Devon.

Devon începuse să înțeleagă, așa că strînse piatra în pumn.

- Cît de mult o fi ?

- Deocamdată se fac evaluări. Amîndoi au fost de acord că sub stratul de lut și calcar se află un strat consistent de hematit. Din observațiile de pînă acum, bănuiesc un strat gros de peste doi metri în unele locuri, iar în altele de șase metri – asta pe o suprafață de peste șaizeci de mii de metri pătrați. Toți pe terenul tău. Geologul spunea că nu a mai întîlnit niciodată un asemenea depozit în sudul comitatului Cumberland. Vocea i se transformă parcă într-un cîntec. Valorează ușor peste o jumătate de milion de lire, Devon.

Devon avu senzația că se prăbușește, deși stătea pe loc. Vestea era prea puternică. Privea peisajul din fața lui, dar nu vedea nimic, iar creierul lui făcea eforturi uriașe pentru a prelucra toate informațiile.

Povara copleșitoare a datoriilor care-i măcinaseră sufletul din clipa cînd moștenise moșia...dispăruse. Toți

cei de la Eversby Priory vor fi în siguranță. Surorile lui Theo vor avea fiecare cîte o zestre substanțială, care să poată atrage orice pretendent și-ar fi ales ele. Va exista de lucru pentru toți bărbații de la Eversby, iar în sat vor apărea noi afaceri.

- Ei ? zise West, văzînd că reacția lui Devon întîrzie.

- Nu am încredere că e adevărat, pînă ce nu voi ști mai mult, zise Devon.

- Poți avea încredere. Crede-mă, o sută de mii de tone de piatră nu pot dispărea de sub picioarele noastre.

Devon nu-și ascunse un zîmbet malefic.

- Acum înțeleg de ce Severin făcea atîtea eforturi să obțină drepturile asupra mineralelor.

- Slavă cerului că ești încăpățînat.

- E prima dată că-mi spui asta.

- Și ultima, îl asigură West.

Devon privi de jur împrejurul său, apoi admiră întinderea de păduri din partea de sud a moșiei.

- Nu putem lăsa pădurile de pe pămînturile astea să ajungă lemne de foc pentru cuptoare de oțelării.

- Nu, de fapt nouă nu ne trebuie vreo mină sau topitorie. Minereul de hematit este atît de pur, încît vom avea nevoie doar de o carieră de exploatare. După ce este scos din pămînt, el poate fi transportat direct.

Devon zări un bărbat însoțit de un băiețel, dînd curioși tîrcoale mașinăriei de forat în piatră.

- Mai întîi un titlu nobiliar, zise West, apoi contractul cu căile ferate și acum asta. Îți dai seama că ești cel mai norocos netrebnic din Anglia.

- Cine sînt cei doi ? întrebă Devon, deloc interesat de aprecierile lui West, urmărindu-i cu privirea pe tată și fiu.

- Ah, este domnul Wooten, l-a adus pe unul dintre băieții lui să vadă mașinăria.

Wooten se aplecă și-l ajută pe băiat să i se urce în cîrcă. Băiatul chicotea, bucuros că tatăl acceptă să plece cu el în spinare. Se vedea cît de mult se distrează cei doi.

Devon îi privi îndelung, pe măsură ce se depărtau pe cîmpuri. Imaginea copilului îi readuse în memorie chipul trist, abătut al lui Kathleen, privind în gol flăcările din șemineu, atunci cînd i-a spus că nu era vorba de nici un copil. La acel moment Devon remarcase că ea nu se simțea deloc eliberată, ba dimpotrivă, avusese parcă un sentiment de pustietate.

De-abia acum își dădea seama că doar el presupunea că este însărcinată – fapt care nu i-ar fi dat de ales și ar fi trebuit să o ceară de soție. Cum două săptămîni trăise cu această idee în minte, chiar se obișnuise cu ea.

Ba nu, nu fusese chiar așa.

Devon recunoscu tulburat adevărul. El *dorise* asta. El dorise o scuză prin care să o facă pe Kathleen a sa în orice mod posibil. El își dorise propriul copil în pîntecul ei. El dorise ca inelul lui să stea pe degetul ei, la pachet cu toate drepturile conferite de căsătorie.Dorea să-și petreacă fiecare zi din viața lui alături de ea.

În dimineața plecării lui Devon, Helen nu coborî la micul dejun, ci trimise vorbă că are o migrenă și va

rămîne în pat. Kathleen era extrem de îngrijorată, fiindcă nu-şi amintea ultima dată cînd Helen fusese bolnavă. Merse în camera Helenei, să-i administreze o doză de Godfrey Cordial, pentru a-i calma durerea, apoi îi aplică pe frunte o compresă rece şi avu grijă să fie suficient de întuneric şi liniște în dormitor.

Pe durata unei ore, cît Helen dormea, Kathleen sau una dintre surori se strecurară în vîrful picioarelor în camera Helenei ca să-i supravegheze starea. Helen dormi liniştită, dar avu tot felul de vise, nu tocmai plăcute.

- E semn bun că nu are febră, nu-i aşa ? întrebă Pandora după amiaza.

- Da, răspunse Kathleen. După agitaţia de săptămîna trecută, cu siguranţă are nevoie de odihnă.

- Totuşi, nu cred că e vorba de asta, comentă Cassandra, experimentînd coafuri noi cu părul Pandorei. În ciuda eforturilor surorii ei, părul Pandorei nu voia să stea aşa cum era aranjat.

- Ce spuneai ? o întrebă Kathleen pe Cassandra. Despre Helen, adică ?

- Spuneam că nu cred să aibă nevoie de odihnă din pricina emoţiilor. Cred, începu Cassandra, apoi se opri. Kathleen, e cumva necuviincios să spun ceva despre viaţa personală a altcuiva, chiar dacă ştiu că acea persoană nu vrea ca eu să repet ?

- Da. Mai puţin dacă e vorba despre Helen şi îmi vei spune doar mie. Te rog.

- Ieri, cînd domnul Winterborne a venit în vizită, el şi Helen au stat în salonul de jos, cu uşa închisă. Voiam

să iau o carte pe care o lăsasem pe pervazul ferestrei și le-am auzit vocile. Cassandra făcu o pauză. Tu erai cu menajera, aș că mi-am zis să nu te deranjez.

- Da, da...*și* ?

- Din cît de puțin am auzit, se certau pentru ceva. Poate nu ar trebui să o numesc ceartă, fiindcă Helen nu a ridica tonul, dar mi s-a părut necăjită.

- Probabil discutau despre nuntă, spuse Kathleen, fiindcă știu că domnul Winterborne a zis că vrea să se ocupe el.

- Nu, nu cred că acesta era motivul supărării ei. Păcat că nu am auzit mai mult.

- Ar fi trebuit să folosești șmecheria mea cu paharul întors, zise Pandora nerăbdătoare. Dacă eram eu acolo, ți-aș fi putut spune fiecare cuvințel rostit.

- Am urcat la etaj, continuă Cassandra și chiar cînd am ajuns sus, l-am văzut pe domnul Winterborne plecînd. La scurt timp a urcat și Helen și am văzut-o roșie la față, de parcă ar fi plîns.

- A spus ceva despre cele întîmplate ? întrebă Kathleen.

- Nici un cuvînt.

Pandora verifică tot ce-i făcuse Cassandra în păr și nu arăta deloc mulțumită de rezultat.

Kathleen zîmbi cînd le privi pe cele două. Le iubea pe amîndouă. Deși nu era destul de înțeleaptă și nici în vîrstă, ca să le fie mamă, doar pe ea o aveau.

- Mă duc să văd cum se simte Helen, zise Kathleen ridicîndu-se.

- Ce vei face, dacă vei afla că s-a certat cu Winterborne ? întrebă Cassandra.

- I-aș spune să se mai certe, răspunse Kathleen. Nu poți lăsa un bărbat să creadă că numai el are dreptate tot timpul. Odată lordul Berwick mi-a zis că, atunci cînd calul trage de frîie, nu trebuie să opui rezistență, ci trebuie să le lași mai libere. Dar niciodată cu mai mult de un centimetru.

Kathlen intră în camera Helenei și auzi un plîns înfundat.

- Draga mea, ce este ? o întrebă blînd, apropiindu-se de patul ei. Te doare ceva ? Cu ce pot să te ajut ?

Helen dădu din cap negativ, apoi se șterse la ochi cu mîneca de la cămașa de noapte. Kathleen turnă apă într-un pahar și i-l aduse. Aranjă o pernă la spatele Helenei, îi dădu o batistă curată și netezi cuvertura pe pat.

- Te mai doare capul ?

- Îngrozitor, șopti Helen. Mă doare chiar și pielea capului.

Kathleen trase un scaun lîngă pat și se așeză, privind-o atent pe biata Helen.

- Oare ce ți-a provocat durerea ? îndrăzni să întrebe preocupată. S-a întîmplat ceva, cînd te-a vizitat domnul Winterborne ? Ați discutat și despre altceva, în afară de nuntă ?

Drept răspuns, Kathleen dădu din cap de-abia perceptibil, iar bărbia îi tremura.

Kathleen se gîndi cum să o ajute pe Helen, care părea că se află în pragul unei depresii. Nu o mai văzuse atît de tulburată de la moartea lui Theo.

- Aș dori să-mi spui, o cercetă ea. Imaginația mea a rămas fără resurse. Ce a putut face Winterborne, de ești atît de nefericită ?

- Nu pot să-ți spun, șopti Helen.

Kathleen încercă să rămînă calmă.

- A încercat să te forțeze cu ceva ?

Urmă o tăcere dureroasă.

- Nu știu, răbufni Helen. Voia să...nu știu ce voia. Eu niciodată nu am...Aici se opri ca să-și sufle nasul.

- Ți-a făcut vreun rău ? insistă Kathleen, deja începînd să se îngrozească.

- Nu, dar mă tot săruta și nu se oprea și...mie nu mi-a plăcut. Nu-mi închipuiam că așa trebuie să simți cînd te săruți. Și și-a pus o mînă pe...undeva unde nu se cuvine. Cînd l-am împins, s-a mîniat și mi-a zis ceva dur, adică zicea că mă cred prea bună pentru el.

A mai spus și alte lucruri, dar vorbea în galeză. Nu știam ce să fac. Am început să plîng, iar el a plecat fără nici un cuvînt. Nu înțeleg ce am făcut rău, zise ea plîngînd cu sughițuri.

- Nu ai făcut nimic rău.

- Dar am făcut, *trebuie* să fi făcut. Helen se apăsă pe frunte, peste compresa rece.

Winterborne, ticălosule cu mîini nepricepute, își zise Kathleen înfuriată. *E chiar atît de dificil să te porți*

blînd cu o tînără sfioasă, pe care o săruți pentru prima dată ?

- Este evident că habar nu are să se poarte cu o fată nevinovată, comentă mai mult pentru ea.

- Te rog, să nu spui asta nimănui. Aș muri. *Te rog*, promite-mi.

- Îți promit.

- Trebuie să-l fac pe domnul Winterborne să înțeleagă că nu am vrut să-l înfurii...

- Sigur că nu ai vrut. El ar fi trebuit să știe asta, ezită Kathleen. Înainte să continuați cu planurile pentru nuntă...poate ar fi bine să așteptăm un timp, ca să te gîndești mai bine la logodnă.

- Nu știu, zise Helen. Îmi bubuie capul. În momentul acesta am sentimentul că nu mai vreau să-l văd niciodată. Te rog, poți să-mi mai dai puțin medicament ?

- Da, dar mai întîi trebuie să mănînci ceva. Bucătăreasa pregătește supă și pui cu sos alb la felul doi. Masa va fi gata curînd. Să plec din cameră ? Am impresia că discuția cu mine ți-a agravat migrena.

- Nu, am nevoie de companie.

- Atunci rămîn. Odihnește-te.

Helen ascultă și se întinse. În cîteva minute se trezi că oftează greu.

- Sînt așa dezamăgită, șopti ea. În legătură cu sărutul.

- Draga mea, pînă acum nu ai fost sărutată cu adevărat. Trebuie să o faci cu bărbatul potrivit.

Cum Kathleen suferise o cădere nervoasă după decesul lui Theo, Kathleen recunoștea semnele, atunci cînd le vedea. O durea inima să vadă cum sufletul blînd și vesel al Helenei se ofilea sub povara neliniștii.

Ceva trebuia făcut. Extrem de îngrijorată, plecă de lîngă Helen și o chemă pe Clara.

- Am nevoie de o pereche de ghete, un voal și pelerina mea, îi spuse ea repede. Trebuie să merg undeva și vreau să vii cu mine.

Clara părea nedumerită.

- Pot să fac eu treaba în locul dumneavoastră, milady, dacă-mi spuneți de ce aveți nevoie.

- Mulțumesc, dar numai eu pot face treaba asta.

- Spun valetului să pregătească trăsura ?

- Ar fi mult mai ușor și mai simplu să mergem pe jos. E aproape, mai puțin de o jumătate de kilometru.

- O jumătate de kilometru ? zise speriată Clara, care nu era amatoare de mers pe jos. Seara prin Londra ?

- Dar afară e încă lumină. Vom scurta drumul prin grădini și pe o stradă centrală. Hai, grăbește-te. *Pînă nu-mi pierd răbdarea*, se gîndi ea.

Treaba necesita rapiditate de acțiune, pînă nu protesta cineva. Cu puțin noroc, aveau să se întoarcă înainte de cină.

Îmbrăcată călduros și pregătită sufletește, Kathleen merse în salonașul de sus, unde Cassandra citea, iar Pandora tăia fotografii din reviste, pe care le lipea într-un caiet.

- Unde mergi ? întrebă Cassandra surprinsă.

- Am de făcut ceva. Eu și Clara ne vom întoarce repede.

- Da, dar...

- Între timp, zise Kathleen, aș mulțumi aceleia dintre voi care va avea grijă să i se aducă Helenei tava cu cina. Poate stați cu ea și vedeți că mănîncă. Dar nu puneți întrebări. E mai bine să nu ne amestecăm, pînă ce nu va dori ea să vorbească.

După cîteva sute de metri, Kathleen și Clara se amestecară printre ceilalți trecători și ajunseră foarte repede în strada Cork.

- Magazinul Winterborne !exclamă Clara, radiind de încîntare. Nu știam că e vorba de o treabă de *cumpărături*, milady.

- Din nefericire nu este. Kathleen se îndreptă spre capătul fațadei din sticlă, oprindu-se în fața unei case impozante, care se lega elegant de corpul clădirii magazinului. Clara, vrei să suni la ușă și să spui că lady Trenear dorește să discute cu domnul Winterborne ?

Fata făcu întocmai, deși nu era prea încîntată să facă un serviciu care era destinat de regulă lacheilor.

Kathleen așteptă pe o treaptă mai jos, iar Clara apăsă butonul soneriei mecanice, apoi ușa se deschise. Un majordom cu fața imobilă le privi pe cele două vizitatoare, după care schimbă cîteva cuvinte cu Clara și închise iar ușa.

Clara îi zise lui Kathleen, cu o expresie deprimată, imitîndu-l pe majordom.

- Merge să vadă dacă domnul Winterborne este acasă.

Kathleen încuviință din cap și își încrucișă brațele la piept, fiindcă se răcorise afară, iar ea începuse să cam tremure de frig. Chiar atunci apăru un bărbat cu părul alb, care se opri și se uită la cameristă.

- Clara ? întrebă el uluit.

Chipul Clarei se înviora.

- Domnule Quincy !

Valetul se întoarse spre Kathleen, recunoscînd-o imediat, chiar și cu voalul negru, care-i ascundea fața.

- Lady Trenear, zise el respectuos. Ce s-a întîmplat că stați aici, afară ?

- Ce bine că te văd, Quincy, zise Kathleen zîmbind. Am venit să discut cu domnul Winterborne despre o chestiune privată. Majordomul a zis că merge să vadă dacă este acasă.

- Dacă nu este acasă, domnul Winterborne este cel mai sigur la magazin. Îl voi găsi și vă voi comunica imediat. Quincy intră rapid în casă și le invită înăuntru pe amîndouă. Lady Trenear, lăsată să aștepte în stradă, mormăi el nemulțumit. O să-l urechez eu pe majordom, de-o să mă țină minte.

Quincy o conduse pe Kathleen într-o bibliotecă foarte spațioasă, cu tavanul înalt, iar pe Clara o duse în camera servitorilor.

- Să chem pe cineva cu un ceai, întrebă el, în timp ce merg să-l caut pe domnul Winterborne ?

- Ești foarte amabil, zise ea ridicîndu-și incomoda voaletă, dar nu e nevoie.

Quincy ezită, evident curios să afle motivul vizitei ei neortodoxe. Se decise să întrebe:

- Toată lumea e bine, sănătoasă la Ravenel House, presupun ?

- Da, sînt toți bine. Lady Helen e puțin sîcîită de o migrenă, dar sigur își va reveni curînd.

El dădu din cap, adăugînd:

- Merg să-l caut pe domnul Winterborne.

Cît dură așteptarea, Kathleen se plimbă curioasă prin sala de lectură. Mirosuri noi, amestecate cu un ușor miros de neaerisit. Casa părea neterminată. Nelocuită. Un mare număr de picturi și foarte multe nimicuri împrăștiate peste tot, fără vreo noimă. Mobilierul avea aerul că nu fusese niciodată folosit. Cele mai multe rafturi pentru cărți erau goale, cu excepția cîtorva titluri eclectice, despre care Kathleen putea jura că fuseseră intenționat scoase la întîmplare din vitrinele unei biblioteci de magazin, pentru a fi depozitate aici, ca la o expoziție.

Judecînd numai după sala de lectură, Kathleen știa că nu era o casă unde Helen ar fi putut găsi fericirea, nemaivorbind de un bărbat care să o facă fericită.

Trecu un sfert de oră, iar ea se gîndea ce să-i spună lui Winterborne. Din păcate, nu exista un mod diplomatic de a-i spune unui bărbat că, printre alte lucruri, o făcuse pe logodnica lui să se simtă rău.

Winterborne intră în cameră, prezența lui masivă evident părînd că umple tot spațiul.

- Lady Trenear. Ce plăcere neașteptată. Făcu o ușoară plecăciune, lăsînd să se înțeleagă că vizita ei îi oferea orice, numai plăcere nu.

Kathleen știa că ea îi pusese pe amîndoi într-o situație dificilă. Fusese un gest absolut neortodox din partea ei, să facă o vizită unui bărbat necăsătorit, cînd nu mai era altcineva de față și regreta asta. Totuși, nu avusese de ales.

- Vă rog să mă iertați pentru că vă inoportunez, domnule Winterborne. Nu intenționez să stau mult.

- Știe cineva că sînteți aici ? întrebă el scurt.

- Nu.

- Atunci vorbiți, dar repede, vă rog.

- Prea bine. Eu...

- Dacă are vreo legătură cu lady Helen, o întrerupse el, atunci plecați acum. Poate veni singură, dacă simte nevoia să discutăm despre ceva.

- Mă tem că pentru moment Helen nu poate merge nicăieri. A stat în pat toată ziua, bolnavă și cu nervii la pămînt.

Privirea lui se schimbă imediat, părînd dintr-o dată interesat.

- Cu nervii la pămînt, repetă el pe un ton batjocoritor. Mi se pare o afecțiune obișnuită în rîndul doamnelor aristocrate. Într-o zi aș fi curios să aflu ce vă face să fiți atît de nervoase.

Kathleen se aşteptase la o oarecare condescendenţă din partea lui, sau la cîteva cuvinte care să-i exprime îngrijorarea faţă de femeia de care voia să se lege.

- Mi-e teamă că dumneata eşti cauza necazurilor Helenei, mărturisi ea. Vizita dumitale de ieri a adus-o într-o stare greu de descris.

Winterborne tăcuse, iar privirea lui pătrunzătoare era greu de înfruntat.

- Mi-a spus foarte puţin despre cele petrecute, continuă Kathleen. Dar îmi este clar că sînt multe aspecte pe care nu le înţelegeţi despre Helen. Părinţii răposatului meu soţ le-au ţinut pe toate cele trei fete ale lor într-o izolare totală. Acest lucru nu a fost prea bun pentru ele. Ca rezultat, toate trei sînt mult prea necoapte pentru vîrsta lor. Helen are douăzeci şi unu de ani, dar nu a avut aceleaşi experienţe, sau asocieri ca alte fete de vîrsta ei. Nu ştie absolut nimic despre lumea din afara porţilor domeniului Eversby Priory. Totul este nou pentru ea. *Totul.* Singurii bărbaţi cu care a avut contact vreodată au fost rudele apropiate, servitorii şi puţinii oaspeţi la moşie. Cele mai multe lucruri despre bărbaţi i-au devenit cunoscute din cărţi şi din poveşti.

- Nimeni nu poate fi chiar atît de izolat, comentă Winterborne indiferent.

- Nu în lumea dumitale, dar pe o moşie aşa ca Eversby Priory este absolut posibil. Kathleen făcu o mică pauză. După părerea mea, este mult prea devreme pentru ca Helen să se mărite cu oricine, dar cînd o va

face...va avea nevoie de un soț cu un temperament liniștit. Unul care îi va permite să se dezvolte în ritmul ei.

- Iar dumneata presupui că eu nu aș face asta, spuse el.

- Eu cred că vei conduce și guverna o soție, exact așa cum faci cu toate celelalte. Nu cred că i-ai putea face fizic vreun rău, dar o vei obliga să se muleze pe viața dumitale, făcînd-o extrem de nefericită. Acest mediu - Londra, aglomerația, magazinul universal – se potrivesc atît de puțin cu firea ei, încît se va ofili, ca o orhidee transplantată. Mă tem că nu pot suporta ideea unei căsătorii între dumneata și Helen. Cred că este absolut în interesul ei să rupeți logodna.

În bibliotecă se lăsă o tăcere apăsătoare.

- Ea asta dorește ?

- Azi mai devreme mi-a spus că nu dorește să te mai revadă.

Pe toată durata discursului lui Kathleen, Winterborne privise aiurea, de parcă asculta doar pe jumătate. Totuși, această ultimă remarcă o transformă într-o țintă vie a privirii lui spintecătoare.

Poate, se gîndi ea, ar fi mai bine să plec în curînd.

Winterborne se apropie, iar ea stătea în picioare, cu spatele la rafturi.

- Atunci spune-i că este liberă, declară el. Dacă pînă și cîteva sărutări sînt suficiente ca să o țintuiască la pat, mă îndoiesc că va supraviețui după prima noapte ca soția mea. Winterborne lăsase bastonul rezemat și se sprijinise cu o mînă de un raft, chiar lîngă ea.

Kathleen știa că discursul și gestul lui aveau menirea de a o intimida.

- Voi avea grijă ca inelul dumitale să fie returnat cît mai cu"ß"ßirateresc, așa brunet și cu ten măsliniu, iar numele sugera o combinație stranie de iarnă și gheață, care i se potrivea perfect.

Kathleen încercă să facă un pas în lateral, dar el o blocă extrem de eficient.

Atunci ei îi îngheță sîngele în vene.

- Niciodată să nu presupui că știi ce vrea să-ți ofere cineva. Cel puțin așteaptă să auzi oferta mea, înainte de a o refuza. Winterborne se apropiase periculos de ea acum. Avea fața la mai puțin de zece centimetri de a ei. Acest ultim pas exprima amenințări multiple. Ea include căsătoria, spuse el, ceea ce este mai mult decît ceea ce vei obține vreodată de la Trenear. Sfidarea și batjocura i se citeau în ochi, mai ales cînd îi percepu surprinderea. Nu mi-a spus că mergeți mai departe, dar în Hampshire a fost evident. Se va plictisi curînd de dumneata, dacă deja nu s-a plictisit. Trenear vrea doar noutăți. Eu, pe de altă parte, doresc să intru în locuri unde nu sînt binevenit – iar pentru asta, sînt nevoit să iau de soție o doamnă de rang înalt. Pentru mine nu contează că nu ești virgină.

- Ce norocoasă sînt, zise Kathleen, fiindcă nu se putu abține de la ironie.

- Da, un sacrificiu de virgină, lady Helen, de dragul moșiei Eversby Priory și al celorlalți din neamul Ravenel. Tupeul lui era atît de nelimitat încît o atinse pe mîneca rochiei. Dar dumneata nu ai face același lucru pentru ei? Pentru ea ?

Kathleen refuză să se clintească la atingerea lui. Simțea cum o furnică toată carnea de pe corp.

- Nu sînt nevoită. Lordul Trenear va avea grijă de ei.

- Dar cine va avea grijă de Trenear ? Va trebui să-și chinuiască mintea și să muncească toată viața, ca să nu-și vadă proprietatea ruinată. Cu o mică sumă din averea mea, toate datoriile lui ar dispărea. Casa ar fi renovată, iar terenurile ar arăta verzi și îmbelșugate. Un final fericit pentru toată lumea.

- Mai puțin pentru femeia care s-ar mărita cu dumneata, i-o trînti Kathleen fără milă.

Zîmbetul lui Winterborne părea mai mult o grimasă de cruzime.

- Sînt femei cărora le place așa cum le-o dau eu. În trecut chiar am satisfăcut vreo două doamne, care se săturaseră de mîinile delicate ale domnilor. Făcu un pas spre ea, înghesuind-o în rafturile cu cărți. Limbajul lui sugestiv îi coloră tonalitatea scăzută. Aș putea să fiu pentru dumneata o bucată mai dură.

Kathleen nu știa ce intenționează să facă, ori cît de departe avea de gînd să meargă, în acel efort de a o intimida.

Avea să nu afle niciodată. Înainte să-i dea o replică, se auzi din spatele lui o voce criminală.

- Fă un pas înapoi, că de nu, îți rup fiecare mînă și picior.

Capitolul treizeci și trei

Winterborne își luă mîinile de pe rafturi și le ridică în aer, de parcă ar fi avut un pistol la tîmplă. Kathleen răsuflă ușurată și merse grăbită spre Devon. Totuși, se opri, cînd văzu fulgerele din privirea lui, întrebîndu-se dacă aceea era privirea unui om sănătos mintal. Violența i se citea în privire, iar la tîmplă i se vedea o venă zvîcnind nervos. Furia, acest blestem al neamului Ravenel, mistuise cu flăcările ei orice fărîmă de politețe, așa cum flăcările mistuie paginile unei cărți aruncate în foc.

- Milord, zise Kathleen deloc în largul ei. Credeam că ești în Hampshire.

- Am fost, spuse el fulgerînd-o cu privirea. Tocmai m-am întors la Ravenel House. Gemenele mi-au spus că ai putea fi aici.

- Am considerat necesar să discut cu domnul Winterborne despre Helen...

- Ai fi putut să mă lași pe mine, zise Devon scrîșnind din dinți. Simplul fapt de a fi singură cu Winterborne putea crea un scandal care te-ar fi bîntuit tot restul vieții.

- Asta nu contează.

- Din prima clipă cînd te-am întîlnit m-ai chinuit cu importanța educației. Iar acum *nu contează* ? O privi extrem de agresiv, apoi se întoarse spre Winterborne. Tu ar fi trebuit să o întorci din drum de la ușă, ticălos ordinar ce ești ! Singurul motiv pentru care nu v-am stîlcit în bătaie, este acela că nu am decis cu care din voi să încep.

- Începe cu mine, îl sfătui Winterborne. În aer plutea un nor de ostiliate masculină.

- Mai tîrziu, se oferi Devon. Deocamdată, pe ea o iau acasă. Dar tu să stai departe din calea mea, fiindcă data viitoare cînd te voi vedea, te voi instala într-o afurisită de cutie. Uitîndu-se la Kathleen , îi făcu semn cu capul spre ușă.

Kathleen nu agrea comenzile. Totuși, văzîndu-l în starea aceea, se hotărî că nu era bine să-l provoace. Porni în direcția indicată.

- Așteaptă, strigă Winterborne. Merse la o masă de lîngă o fereastră și luă ceva. Kathleen nu observase ghiveciul cu orhideea dăruită de Helen. Ia nenorocirea asta de aici, zise el dîndu-i ghiveciul. Doamne, cît mă bucur că scap de ea.

După plecarea lui Devon și Kathleen, Rhys rămase la fereastră, admirînd strada. Auzi pașii grăbiți ai lui Quincy. Valetul îi vorbi pe un ton calm:

- Nu era nevoie să o speriați pe lady Trenear. În vocea lui era o umbră de reproș.

Rhys se întoarse și voi să-i arunce o privire mustrătoare. Era prima dată cînd Quincy îndrăznise să-i vorbească atît de nepoliticos. În trecut Rhys i-ar fi

concediat pe loc pe oamenii cei mai valoroşi, pentru remarci mult mai nevinovate.

Se uită din nou spre stradă, cu gîndul că urăşte lumea şi tot ce trăieşte.

- Ba era, îl contrazise el. M-a făcut să mă simt mai bine.

Deşi Devon nu a scos un cuvînt pe tot drumul înapoi spre Ravenel House, forţa mîniei sale părea că ocupă fiecare centimetru din trăsură, lipind-o pe Kathleen de spătarul banchetei. Clara se ghemuise într-un colţ, străduindu-se să pară invizibilă.

Oscilînd între vinovăţie şi sfidare, Kathleen se gîndea că Devon se purta de parcă ar fi avut depturi asupra ei, dar nu avea. Se purta cu ea ca şi cînd l-ar fi rănit personal, dar nu-l rănise. Situaţia era aşa din vina *lui* – el îl încurajase pe Winterborne să o curteze pe Helen şi tot el o manipulase să se logodească cu acesta.

Cînd în fine ajunseră, se simţi cu adevărat eliberată din spaţiul restrîns al trăsurii. Imediat ce intră în casă, observă că, în absenţa ei, se aşternuse o linişte prevestitoare de rău. Avea să afle mai tîrziu de la gemene că Devon devenise atît de fioros cînd aflase că ea lipseşte, încît toţi au căutat să dispară din raza lui vizuală.

Puse ghiveciul cu orhideea pe o măsuţă şi-i zise Clarei:

- Te rog, du orhideea sus în salonaş, apoi vino în camera mea.

- În seara asta nu mai ai nevoie de ea, interveni Devon, făcînd spre cameristă un semn cu capul din care reieşea că trebuia să se retragă neapărat.

Kathleen simți fiori reci pe șira spinării, revolta adunîndu-i-se în ceafă.

- Pardon ?

Devon așteptă să iasă Clara, apoi îi vorbi cu o blîndețe periculoasă.

- Du-te în camera mea și așteaptă-mă. Vin și eu imediat ce beau ceva.

- Ai înnebunit ? îl întrebă Kathleen făcînd ochii mari de mirare.

Oare chiar credea că-i poate da ordine să-l aștepte în cameră, de parcă ea era o tîrfuliță plătită să-i presteze servicii ? Intenționa să meargă în camera ei și să încuie ușa. Doar se afla într-o casă respectabilă. Nici măcar Devon nu ar îndrăzni să facă o scenă, cînd acțiunile sale ar avea drept martori servitorii, pe Helen și gemenele și...

- Nici o încuietoare nu m-ar ține la distanță, zise el, de parcă i-ar fi citit gîndurile cu o precizie ieșită din comun. Dar dacă vrei, încearcă.

Modul cum spusese ultimele cuvinte era unul deosebit de politicos și o făcu să roșească.

- Vreau să văd cum se simte Helen, spuse ea.

- Gemenele au grijă de ea.

Kathleen găsi alt tertip.

- Nu am luat cina.

- Nici eu. Devon făcu semn cu capul spre scări, privind-o dominator.

Kathleen și-ar fi dorit mai mult ca orice să-l poată distruge în clipa aceea cu o remarcă usturătoare, dar mintea îi paralizase. O luă în sus pe scări, fără să se uite înapoi. Îi simțea privirea urmărind-o insistent. Mintea i

se zvîrcolea într-o angoasă frenetică. Poate că, după un pahar, Devon se va mai calma, redevenind cel dinainte.

Sau, poate va bea mai multe pahare...cîteva...apoi va veni la ea exact cum venise Theo odată, beat și hotărît să ia ce-și dorea.

Ezitînd, merse spre dormitorul lui Devon, cu gîndul că așa îi va fi mai ușor, decît să încerce să-l păcălească prin intermediul vreunui scenariu ireal. Intră și închise ușa, iar deși simțea cum îi arde pielea, înghețase în interior.

Camera lui era mare, grandioasă, patul cu un baldachin uriaș și stîlpi pînă la tavan era ceva ce nu găseai la Eversby Priory. Încrustațiile din lemn și drapajul de culoare închisă imaginau scene din pădure. Patul fusese construit pentru procreerea multor generații de Raveneli.

Se duse lîngă focul aprins în șemineu și încercă să-și încălzească mîinile. În cîteva minute ușa se deschise, iar Devon intră. Kathleen își simți inima bătînd cu o forță ce putea să-i spargă cutia toracică.

Era greu de presupus dacă băutura l-a calmat sau nu pe Devon. Fața lui căpătase nuanța lemnului de trandafir. Se mișca într-un fel intenționat, temîndu-se că relaxarea ar fi dezlănțuit o furtună de violență ascunsă la interior. Se uită la ea, iar Kathleen rupse tăcerea.

- Ce s-a întîmplat în Hampshire...începu ea să-l întrebe.

- Vom discuta asta mai tîrziu. Își scoase vestonul și-l azvîrli cît colo, cu zgomot. Avea o expresie absolut sălbatică. Te-ai dus neinvitată acasă la un bărbat, ca să

discuți singură cu el. Știi că majoritatea bărbaților ar interpreta asta ca pe o invitație să facă orice doresc cu tine. Pe toți dracii, pe Theo nici măcar nu ai îndrăznit să-l vizitezi cît timp ați fost logodiți !

- Am făcut-o pentru Helen.

- Ar fi trebuit să vii mai întîi la mine.

- Nu credeam că mă vei asculta, sau că vei fi de acord cu ce am de spus.

- Întotdeauna te voi asculta. Nu voi fi de acord întotdeauna. Devon trase de cravată, ca să-i desfacă nodul, apoi își scoase gulerul detașabil al cămășii. Un lucru să înțelegi, Kathleen: *niciodată* să nu te mai pui într-o asemenea situație. Cînd l-am văzut pe Winterborne aplecat peste tine...Doamne, ticălosul nici nu știe cît de aproape eram să-l omor.

- Termină cu asta, strigă ea. Mă scoți din minți. Vrei să te porți ca și cînd aș fi a ta, dar nu sînt și nu voi fi niciodată. Cel mai negru coșmar al tău este să devii soț și tată, așadar e clar că ești hotărît să creezi o legătură cît se poate de superfluă, pe care eu nu mi-o doresc. Chiar dacă aș fi însărcinată și te-ai simți obligat să mă ceri de soție, tot te-aș refuza, fiindcă știu că asta te-ar face la fel de nefericit pe cît m-ar face și pe mine.

Intensitatea privirii lui Devon nu slăbi, ci dimpotrivă se transformă din mînie în altceva. O inunda cu privirea lui de un albastru-profund.

- Și dacă ți-aș spune că te iubesc ? o întrebă el blînd.

Cuvintele lui îi trimiseră o săgeată dureroasă în piept. Ochii începură să o usture, plini de lacrimi.

- Nu eşti genul de bărbat care ar spune asta la modul cel mai serios.

- Nu vorbim de cine am fost, ci de bărbatul care sînt acum. Tu mi-ai arătat.

Cîteva secunde nu se mai auzi nimic, în afară de bușteniii trosnind în cămin.

Pur şi simplu ea nu înţelegea ce credea sau ce simţea el cu adevărat. Totuşi, orice ar fi zis el, ea nu era nebună ca să-l creadă.

- Devon, zise ea cu glas tremurat, cînd vine vorba de iubire, nici tu nici eu nu putem crede în promisiunile tale.

Kathleen nu mai vedea nimic clar, iar pe el îl văzu cu greu cînd merse spre haină şi scoase ceva dintr-un buzunar. Se apropie de ea, îi luă mîna şi o duse spre pat. Aici, cum ea nu se putea sui singură, o cuprinse de talie şi o aşeză pe cuvertura întinsă. Puse ceva în poala ei.

- Ce este asta ? întrebă ea privind cutiuţa de lemn.

- Un cadou pentru tine, răspunse el calm.

- Un cadou la despărţire ? reuşi ea să articuleze.

- Deschide-o, spuse Devon hotărît.

Ea ridică încet capacul. Cutiuţa era tapetată cu catifea roşie în interior. Aici Kathleen găsi un ceas de buzunar din aur, pe un lanţ lung, al cărui cadran era gravat cu flori şi frunze delicate. Avea cadranul emailat alb, iar braţele fine, negre.

- A fost al mamei, îl auzi pe Devon mărturisind. E singura ei proprietate care mi-a rămas. Nu l-a purtat

niciodată. Devon adăugă pe un ton ironic: pentru ea timpul nu a fost niciodată important.

Kathleen îl privi disperată. Voi să spună ceva, dar el o opri, punîndu-i ușor degetul pe buze.

- Eu vreau să-ți ofer ție timp. Pentru mine există un singur mod de a-ți dovedi că te voi iubi și-ți voi fi fidel cît voi trăi și anume iubindu-te, fiindu-ți fidel tot restul vieții. Chiar dacă nu mă vrei. Chiar dacă alegi să nu fii cu mine. Vreau să-ți ofer tot timpul care mi-a mai rămas. Îți jur că din acest moment, nu voi mai atinge o altă femeie, nici nu-mi voi mai dărui inima cuiva, ci doar ție. Dacă va trebui să aștept șaizeci de ani, nu va fi irosit nici un minut – fiindcă eu îi voi fi trăit iubindu-te.

Kathleen îl privea uimită și simți cum ia foc de emoție, iar lacrimile îi umplu ochii. Devon se apropiase de ea și o sărută delicat pe buze.

- Acestea fiind spuse, șopti el, sper că te vei gîndi dacă accepți să-mi fii soție cît mai curînd, ori mai tîrziu. După ce o mai sărută o dată, de data aceasta prelung, pasional, adăugă: fiindcă tînjesc după tine, Kathleen, iubirea mea. Vreau să dorm cu tine noapte de noapte și să mă trezesc lîngă tine în fiecare dimineață. Acum gura lui o acoperi pe a ei într-o sălbatică mușcătură cu buzele, iar ea își înlănțui brațele împrejurul gîtului lui.Și vreau să am copii cu tine. Curînd.

Adevărul se afla acolo, în vocea, în ochii lui, pe buzele lui. Tocmai îl gusta.

Se simți uluită și începu să tremure, înțelegînd că, în ultimele luni, inima lui se schimbase cu adevărat.

Devnise acel bărbat pe care și-l dorise să fie...un bărbat adevărat, care-și putea lua angajamente, care avea responsabilități, iar mai presus de toate, iubea fără rezerve.

Șaizeci de ani ? Un asemenea bărbat nu trebuia să aștepte nici măcar șaizeci de secunde. Jucîndu-se stîngaci cu lanțul ceasului, ea și-l puse la gît. Avea ochii scăldați în lacrimi.

- Te iubesc, Devon. Da, vreau să fiu soția ta, da, da...

El o strînse la piept și începu să o sărute la întîmplare, flămînd, în timp ce o dezbrăca, buzele lui atingeau cînd delicat, cînd poruncitor, căutîndu-i orice zonă neacoperită de haine. O dezbrăcase de tot, dar îi lăsase doar ceasul la gît, fiindcă așa voise ea.

- Devon, zise ea gîfîind, eu....eu trebuie să-ți fac o mărturisire.

- Da ? zise el, lipindu-și gura de gîtul ei, avînd un picior insinuat între coapsele ei.

- Pînă de curînd nu am mai verificat calendarul, ca să mă asigur dacă am numărat bine zilele. Deja să știi că îmi asum toată responsabilitatea pentru...Devon se juca acum cu limba pe adîncitura de la baza gîtului ei...pentru cele întîmplate în acea dimineață. După micul dejun. Îți amintești.

- Îmi amintesc, zise el sărutînd-o pînă pe sîni.

Kathleen trebui să-l oprească, ridicîndu-i capul, ca să o asculte cu atenție.

- Devon, eu tot încerc să-ți spun că aseară poate m-am înșelat, atunci cînd am zis că mi-a vent ciclul.

Devon deveni serios dintr-o dată. O privea neîncrezător.

- Nu ți-a venit ?

Ea dădu din cap, că nu, ușor impacientată.

- De fapt, mi-a cam întîrziat destul.

- E posibil să fii însărcinată ? întrebă el cuprinzîndu-i obrajii în palme.

- Sînt aproape sigură de asta, zise ea.

Devon o privea vrăjit și pe dată roși.

- Scumpa mea, iubirea mea, îngerul meu. O privea parcă pentru prima dată, sărutînd-o peste tot, mai delicat cînd ajunse la pîntec. Doamne. Acum e clar: sînt cel mai norocos bărbat din Anglia. Rîse chicotit, acoperind-o cu mîngîieri fierbinți, dar blînde. Și eu am o veste bună să-ți dau, dar pălește, în comparație cu a ta.

- Ce veste ? întrebă ea, jucîndu-se cu părul lui.

Devon se pregătea să-i spună, cînd un gînd proaspăt parcă îl copleșea. Nu mai zîmbi, ci rămase perplex. Se sprijini mai bine pe coate, ca să o privească îndeaproape și zise :

- Starea ta ar fi devenit curînd vizibilă. Ce aveai de gînd să faci ? Cînd aveai de gînd să-mi spui ?

- M-am gîndit și la posibilitatea de a...merge undeva...înainte ca tu să afli, spuse ea privindu-l cu sfială, parcă temîndu-se.

- Să mergi undeva ? repetă el parcă lovit de trăsnet. Să mă *părăsești* ?

- Nu mă decisesem încă, spuse ea pe un ton nesigur.

Devon scoase un sunet asemănător cu mîrîitul unei feline feroce.

- Te-aş fi găsit. Nu ai fi putut scăpa de mine.

- Nici nu vreau să scap. Kathleen ar fi vrut să-i spună mai multe, însă el o opri cu sărutări pătimaşe, revendicîndu-şi drepturile.

Îi luă mîinile şi i le ţinu deasupra capului, iar ea se întinse sub el. Ancorînd-o practic cu greutatea lui, o penetră dintr-o dată. Presiunea trupului său fierbinte o făcu să tresară de plăcere. Cufundîndu-se şi mai adînc, repetat, Devon o făcu să geamă prelung, repetat. Cu picioarele şi mai depărtate, Kathleen căuta parcă să-l absoarbă în intimitatea ei cu totul.

O poseda cu pasiune nestăvilită, pompînd în ea lent, apoi mai rapid, aşteptînd răspunsul vibraţiilor ei. Gura lui vorace se delecta cu buzele ei, iar plăcerea se apropia în valuri neiertătoare. Zvîrcolirile ei neajutorate atinseseră ritmul impus de el.

La un moment dat el o cuprinse de şolduri şi o împiedică să mai facă vreo mişcare. Ea scînci, tulburată de pulsaţiile pe care le primea din împlîntările lui, încordîndu-se pe măsură ce convulsiile lui o străpungeau tot mai adînc şi tare.

Devon o simţi cînd atinse orgasmul, cu un geamăt ascuţit, cutremurîndu-se şi unduindu-se sub greutatea lui. Cu un ultim geamăt, Devon mai pătrunse o dată, foarte puternic şi rămase acolo, aşteptînd ca valurile

fierbinți să o înece, iar ea îl strînse și-și înfipse unghiile în carnea lui, pulsînd odată cu eliberarea lui.

Ceva mai tîrziu, după ce se mai liniștiră, el îi spuse:

- Vrei să-i spui tu mîine Helenei că nu mai trebuie să se mărite cu Winterborne ?

- Da, dacă asta dorești.

- Bun. Am cam ajuns la limita discuțiilor despre cererile în căsătorie pe care bărbații trebuie să le facă. Se uită la ceasul care se odihnea între sînii ei.

- Totuși, trebuie să mă ceri de soție.

- Dar am făcut-o deja.

- Așa cum se cuvine, cu un inel.

- Atunci mîine sînt la bijutier, spuse el plimbînd ceasul peste sînii ei. Ești mulțumită ?

Ea dădu afirmativ din cap și-l cuprinse pe după gît.

- Ador cadourile de la tine, mărturisi ea. Nimeni nu mi-a oferit vreodată lucruri atît de frumoase.

- Iubire mică, murmură el. O să te scalzi în cadouri de la mine. Lăsînd ceasul peste un sîn, o mîngîie pe obraz. Deveni serios. Bănuiesc că dorești să te cer de soție cum se cuvine, stînd într-un genunchi ?

Ea dădu iar din cap, surîzînd.

- Pentru că ador să te aud spunînd *te rog*.

- Atunci cred că sîntem o pereche potrivită. Se rostogoli iar deasupra ei, instalîndu-se confortabil între pulpele ei, după care șopti pasional:

- Pentru că ador să te aud spunînd *Da*.

Epilog

Din nou în siguranță, se gîndi Helen, plimbîndu-se prin camerele de la etajul reședinței Ravenel. După conversația avută cu Kathleen dimineață, știa că acum nu mai era logodită cu Rhys Winterborne, dar parcă se simțea dezorientată, copleșită.

Nici Kathleen, nici Devon nu se gîndiseră că decizia referitoare la relația ei cu Rhys Winterborne ar fi trebuit să-i aparțină exclusiv ei. Înțelesese că gestul lor era făcut din dragoste și grijă, dar totuși...

Helen se simțea puțin înăbușită, ca orice logodnică.

- Cînd am zis că nu mai vreau să-l văd pe domnul Winterborne, îi relatase ea lui Kathleen tristă, așa am simțit în momentul acela. Mă durea capul îngrozitor și eram tulburată. Dar nu am vrut să spun că nu mai vreau să-l văd *niciodată*.

Kathleen era atît de bine dispusă, încît nu făcea diferența.

- Ei, acum s-a rezolvat și totul va fi la fel ca înainte. Poți să scoți inelul acela oribil și îl vom trimite înapoi imediat.

Totuși, Helen nu scosese inelul. Se uită atent la mîna stîngă, inspectînd diamantul de culoare roz, care

strălucea în lumina din sufragerie. Nu-i plăcea obiectul acela mare și vulgar. Era prea masiv, greu și aluneca mereu într-o parte, împiedicînd-o să facă anumite mișcări.

Vai, dar un pian, se gîndi ea, dorindu-și să atingă clapele care scoteau acele sunete magnifice. Beethoven sau Vivaldi.

Logodna ei era anulată, dar nimeni nu o întrebase ce-și dorea ea.

Nici măcar Winterborne.

Totul avea să fie la fel ca pînă atunci. Acum nimic nu o va mai intimida sau provoca. Nu mai era nici un pretendent cu ochi negri, care dorea de la ea lucruri pe care ea nu știa cum să le ofere. Totuși, nu simțea ușurarea la care se așteptase. Sentimentul de prizonierat, de încarcerare care i se cuibărea în piept era mai evident ca niciodată.

Cu cît se gîndea mai mult la ultima întîlnire cu Winterborne...nerăbdarea lui, sărutările imperioase, cuvintele amare...cu atît credea că ar fi trebuit să discute cu el despre cele petrecute.

Măcar ar fi vrut să fi încercat.

Probabil era mai bine așa. Ea și Winterborne nu ar fi putut găsi o cale comună. El o intimida, iar ea era sigură că-l plictisește, așa că nu vedea cum și-ar fi găsit un loc în lumea lui.

Doar că...îi plăcea timbrul vocii lui și felul în care o privea. Apoi acel sentiment pe care el i-l dăduse, anume că era pe cale de a descoperi ceva nou, înfricoșător și

minunat și periculos...îi va lipsi asta. Se temea că-i rănise mîndria de mascul. Poate că și el se simțea pierdut și singur, la fel ca ea.

Se agita, plimbîndu-se încoace și încolo prin cameră, cînd privirea i se opri pe măsuța de la fereastră. Mirată, văzu ghiveciul cu orhideea Vânda Blue, pe care i-l dăruise ea. Orhideea pe care el nu o dorise, dar pe care o luase oricum. I-o trimisese înapoi.

Se uită cu atenție la plantă, care acum stătea în lumina soarelui, ale cărui raze cădeau pieziș, jucînd peste petalele albastre. Observă o a doua tijă cu inflorescența bobocilor lucioși. Frunzele mari, ovoidale erau curate și lucioase, iar rădăcinile aeriene, care se zăreau prin transparența vasului, fuseseră atent tăiate, iar suprafața ghiveciului era umedă.

Blue Vanda nu se îmbolnăvise, cît timp s-a aflat în grija lui Winterborne...ea înflorise chiar.

Helen se aplecă deasupra orhideei, mîngîind ușor cu degetul arcada tijei.

Dădu din cap uluită și simți ceva cald prelingîndu-i-se pe bărbie. Nici nu realiză că era o lacrimă, pînă ce ea nu căzu pe o frunză a Vandei.

- Of, domnule Winterborne, șopti ea, apoi își șterse obrajii plînși. Rhys. A fost o greșeală.

Sfîrșit